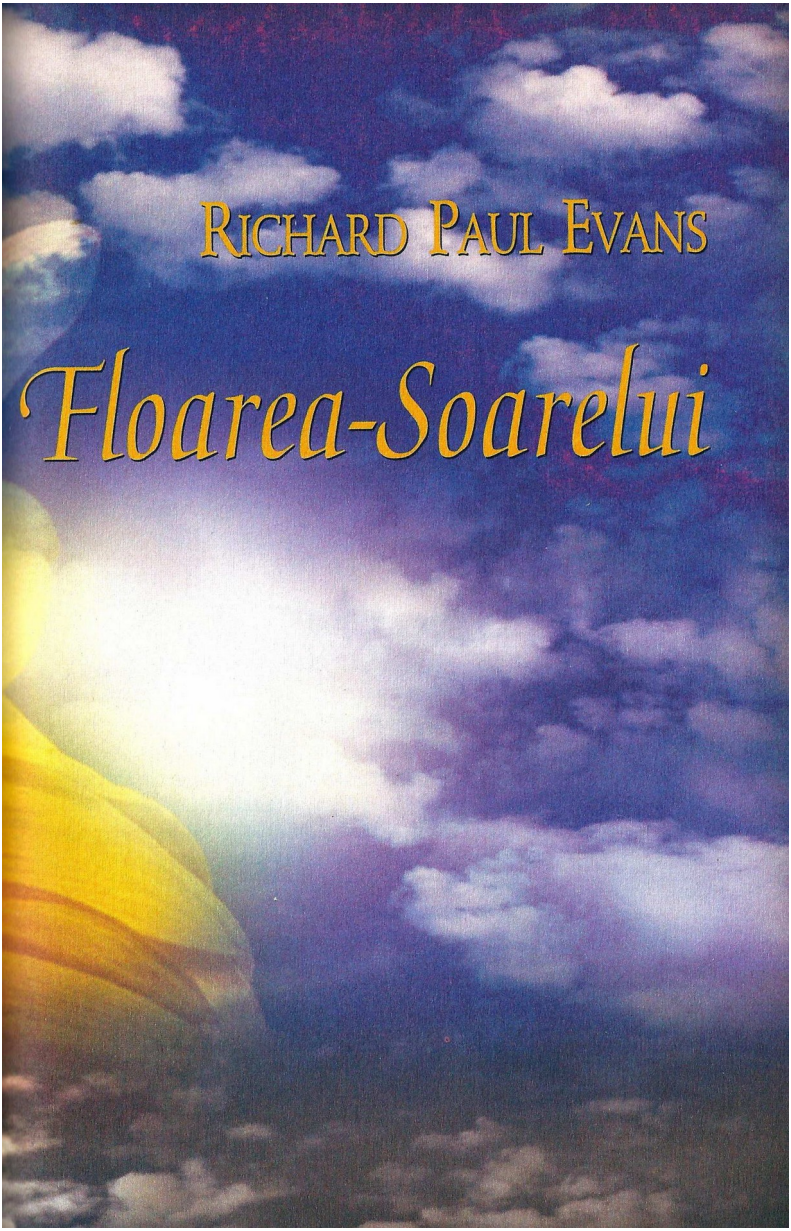
RICHARD PAUL EVANS
Floarea-Soarelui

RICHARD PAUL EVANS
Floarea-soarelui

Uneori, când ai impresia că totul s-a sfârşit, viaţa îţi oferă de fapt un nou început. Totul e să ştii să-l recunoşti.

Capitolul 1

El *Girasol* (*Floarea-Soarelui*) *este un sanctuar, atât pentru mine, cât şi pentru băieţii orfani pe care îi salvăm de pe străzile peruviene. Dar aed că poate fi mai mult de atât. Căci într-o lume în care răul pare să învingă prea des, E*l *Girasol este dovada că am putea fi mai buni. Aşa că, deşi munca pe care o facem noi aici multora nu le este cunoscută, iar altora nu le pasă, valoarea acestui orfelinat este mult mai mare* decât *numărul de băieţi pe care îi salvăm. Pentru că s-ar putea ca noi, şi nu ei, să fim cei care au nevoie să fie salvaţi. Şi astfel privită, Floarea-Soarelui este mai mult decât un loc. Este speranţă.*

Jurnalul lui Paul Cook

Călătoria în junglă nu a fost ideea mea. Dacă această idee mi-ar fi trecut prin minte, aş fi exilat-o imediat în acea porţiune a creierului meu unde sunt ţinute sub cheie, ca să se ofilească şi să moară, lucruri pe care *ar trebui să le fac într-o bună zi, dar din fericire nu le voi face niciodată*.

Ideea a fost a fiicei mele, McKenna. Cu trei luni înainte de a termina liceul, profesorul de sociologie a oferit clasei ei ocazia de a merge în America de Sud într-o misiune umanitară. McKenna a devenit obsedată de idee şi m-a întrebat dacă n-aş vrea s-o însoţesc într-o asemenea excursie – un fel de ieşire tată-fiică în jungla amazoniană.

Am acceptat. Patru luni mai târziu mă aflam, alături

de ea şi de o duzină de foşti colegi de-ai ei, în aeroportul din Salt Lake City, îmbarcându-ne într-un avion cu destinaţia Lima, Perú.

Deşi nu ştiam acest lucru, eram primul grup pe care ghizii noştri îl conduceau în Amazon – fapt pe care l-am descoperit 24 de ore mai târziu, în adâncul unei jungle mişunând de anaconde, jaguari şi păianjeni cât palma de mari. După două zile de călătorie am rămas fără mâncare. Mai multe zile am trăit cu fructe din junglă şi cu peşti piranha pe care îi prindeam în râu. (Piranha nu are gust prea rău – cam ca de pui.)

După mai multe zile de călătorie am ajuns în sătucul unde ne-am stabilit clinica. Localnicii Quéchuan ne aşteptau.

Misiunea noastră umanitară avea trei scopuri: să predăm noţiuni elementare de igienă, să îndreptăm dinţi şi să corectăm defecte de vedere. Am fost însărcinat cu cel de-al treilea. Opticianul care ne însoţise făcea un examen medical, apoi îmi întindea o reţetă de ochelari pe care încercam să o onorez căutând prin sacii cu ochelari uzaţi aduşi cu noi prin junglă.

Treaba fiicei mele era să aibă grijă de copii, în timp ce doctorii le tratau părinţii. Întipărită pe veci în memoria mea este amintirea tandră a lui McKenna fugind, cu prefăcută groază, de o hoardă de băieţei pe jumătate dezbrăcaţi, care râdeau atât de tare că uneori se prăbuşeau la pământ, ţinându-se de burtă.

Când am plecat din sat, copiii s-au adunat în jurul ei şi ea i-am îmbrăţişat pe fiecare în parte. Ne-am aşezat împreună în spatele autobuzului, şi a rămas tăcută. După câteva minute am întrebat-o ce a învăţat din această experienţă. S-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Îi iubim pe cei pe care îi slujim.

Am continuat drumul cu barca pe mâlosul Rio Madré de Dios, ajungând în cele din urmă la un luminiş din

junglă. O pistă de aterizare. Am urcat la bordul unui avion de marfă şi am zburat către sud, spre Cuzco, de unde am luat autobuzul spre Anzi, până la o hacienda căzută în paragină.

Hacienda fusese cândva magnifică, cu elegante dale de gresie şi lemnărie complicată. Avea o curte pavată cu piatră, un balcon şi o clopotniţă. Dar opulenţa secolelor trecute dispăruse, iar ceea ce rămăsese, putred şi distrus, abia dacă oferea un adăpost cumsecade băieţilor orfani pe care îi găzduia. Locul se numea El Girasol – Floarea-Soarelui – şi se ocupa de salvarea copiilor străzii.

Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut pe acest tărâm mistic, aici l-am întâlnit pe cel mai memorabil: un american pe nume Paul Cook.

Unul dintre ghizi mi-a spus că Paul Cook fusese cândva un medic de succes, specializat în medicina de urgenţă. Până într-o zi de Crăciun, când totul s-a schimbat.

Într-o seară, după ce ne terminaserăm sarcinile diurne, ne-am aşezat în jurul focului, amintindu-ne întâmplările zilei, pe când întunericul se furişa în jurul nostru. Treptat, grupul s-a retras la culcare, şi m-am trezit singur lângă acest bărbat tăcut şi misterios. L-am întrebat ce l-a făcut să vină în Perú. A rămas cu privirea pironită în flăcări. Apoi a spus, fără să mă privească:

— E o poveste lungă.

— În junglă nu sunt ceasuri, am răspuns eu.

Încă privind în flăcări, a zâmbit auzindu-mă folosind una din expresiile lui preferate. După o clipă a spus:

— Să-ţi arăt.

M-a condus prin labirintul haciendei până la o celulă mică, fără ferestre, cu podea de lemn şi tavan înalt, luminată de un singur bec atârnat de un fir. Era mobilată cu câteva piese simple: un lighenaş metalic, o ladă pe post de birou, un scaun de lemn, o saltea aşezată pe nişte bucăţi de lemn.

Şi cărţi. Multe cărţi, aşezate în teancuri dezordonate de-a lungul pereţilor. Am privit rapid titlurile. Cărţi clasice şi bestselleruri, jurnale medicale şi cuvinte încrucişate, biografii şi romane de aventuri. Cărţi şi în spaniolă, şi în engleză. Erau chiar şi câteva romane de dragoste.

Pe peretele de deasupra cărţilor erau două fotografii înrămate: una a unei perechi mai vârstnice, care am bănuit că erau părinţii lui, şi cealaltă a unei femei tinere şi frumoase, care aveam să aflu că se numea Christine. Cel mai ciudat ornament al camerei era un afiş de film: un afiş în negru şi indigo, înfăţişând un bărbat care săruta o femeie, sub titlul scris în italiană – *Cinema Paradiso*.

Paul mi-a făcut semn să mă aşez pe pat. Am băgat de seamă că avea ceva în palmă – o punguţă de piele, cusută de mână. I-a desfăcut baierele şi a scos din ea un soldăţel de plumb. Apoi s-a aşezat şi şi-a început istorisirea. O oră mai târziu, când a terminat, părea obosit, sfârşit. A pus soldăţelul la loc în pungă şi a atârnat-o de un cui din perete.

Am întrebat dacă pot să spun mai departe povestea lui. Mi-a spus că o să se gândească peste noapte, răspuns pe care l-am luat drept semn că seara s-a încheiat. Trei zile mai târziu, doar cu câteva ore înainte de a lua avionul către Lima, mi-a dat acordul.

Se spune: „Nu-ţi căuta destinul, pentru că el te caută pe tine”. Povestea lui Paul Cook este dovada, cred eu, că e adevărat. Fusese la fel de adevărat pentru o tânără femeie pe nume Christine, care se dusese în junglă, căutând orice altceva în afară de dragoste.

Aceasta este povestea lor.

Capitolul 2

Se pare că există momente când Dumnezeu trage un macaz cosmic, mişcând şinele de sub picioarele noastre,

azvârlindu-ne vieţile în direcţii noi şi incerte. În astfel de momente, doar două lucruri sunt sigure: *că cel mai bine e să nu ştim ce se află înaintea noastră, şi că nu ne putem întoarce niciodată*.

Jurnalul lui Paul Cook

St. Paul, Minnesota Ziua de Crăciun, 1999

„Trebuie să mă mut în Arizona”, îşi spuse Paul, în timp ce ştergătoarele de parbriz se chinuiau să ţină pasul cu ninsoarea. Subestimase intensitatea furtunii de zăpadă; viscolul începuse puţin după prânz, imediat după masa de Crăciun. Pe la ora 2 părăsise căldura focului din şemineu şi a braţelor logodnicei sale, acordându-şi aproape o oră pentru un drum care în mod normal dura 35 de minute. Era aproape 3 şi jumătate când parcă în spaţiul care îi era rezervat, în spatele intrării de la Urgenţă.

Intră grăbit pe uşa din spate şi se duse la vestiare, unde un alt doctor se schimba în haine de stradă. Acesta ridică privirea la intrarea lui Paul, uşurat să-şi vadă schimbul.

— Ai reuşit să ajungi.

— Cu greu, răspunse Paul, dezbrăcându-se de canadiană. E o nebunie pe drum.

— Să vezi camera de gardă.

— E rău?

— Ca la Wal-Mart în sâmbăta dinaintea Crăciunului. Cu diferenţa că aici toată lumea ori e bolnavă, ori sângerează.

— Atunci de ce pleci?

— Deja am lucrat tură dublă. Sunt un zombi. În ultimele patru ore am fost doar eu şi Garrity.

Paul îşi atârnă canadiana în dulap, îşi scoase pantofii şi pantalonii şi îmbrăcă uniforma sterilă.

— Cu ce avem de-a face azi?

— Obişnuitele bucurii de Crăciun – tentative de

sinucidere, certuri în familie şi câteva accidente cu plugurile de zăpadă.

Paul clătină din cap.

— N-o să înţeleg niciodată cum îi poate trece cuiva prin minte să stea în drumul unui plug de zăpadă.

— Ştiu. Te face să te întrebi cum am supravieţuit ca specie. Ce mai face logodnica aia splendidă a ta?

— E furioasă că a trebuit să lucrez de Crăciun.

— Nu-ţi face griji. Într-o zi n-o să-i mai pese.

— Aia e ziua în care o să încep să-mi fac griji.

Paul îşi atârnă pantalonii în dulap, îmbrăcă halatul alb şi porni la muncă. Centrul camerei de gardă zumzăia de activitate, iar asistenta şefa ridică ochii de pe ecranul computerului şi oftă uşurată.

— Mă temeam că n-o să ajungeţi. Crăciun fericit, domnule director.

— Crăciun fericit şi ţie.

De unde se afla, Paul vedea sala de aşteptare, cu toate ornamentele ei de sezon: prin toată încăperea erau împrăştiaţi fulgi de nea din hârtie şi poinsettia în ghivece.

Scaunele erau toate ocupate şi mai erau oameni care se sprijineau de pereţi sau se aşezaseră pe mocheta de pe jos. În faţa biroului de triaj se formase o coadă lungă.

Paul se întoarse în biroul medicilor. Dr Aaron Garrity era aşezat în faţa unui computer, dictând din fişa unui pacient. Se opri în mijlocul unei propoziţii şi închise microfonul.

— Salut, Paul. La mulţi ani.

— La mulţi ani. Îşi prinse un radio la curea şi întrebă: Suntem numai noi doi azi?

— Ca de obicei, în inferioritate numerică.

Paul traversă încăperea până la un computer pe care clipeau numele pacienţilor primiţi.

— Ce ai căpătat?

— Patru febre, unul care şi-a tăiat venele, două

supradoze şi un individ care a nimerit în plugul pentru zăpadă.

În timp ce Paul se uita la ecran, în încăpere intră o asistentă.

— Bună ziua, domnule doctor Cook.

Paul ridică privirea şi o văzu pe Kelly, o asistentă tânără şi micuţă, cu un zâmbet molipsitor.

— Bună, Kell. La mulţi ani.

— La mulţi ani. Mă bucur că aţi ajuns cu bine. îi atinse braţul: Avem o femeie cu o plagă tăiată în salonul H. E acolo de aproape trei ore.

— Probabil că până acum şi-a pierdut toată veselia de sărbători.

— A fost surprinzător de răbdătoare. Am curăţat rana şi i-am pus un bandaj temporar, dar are nevoie de copci.

— Ai fişa ei?

— Iat-o.

Îi întinse o fişă, pe care Paul o studie.

— Să mergem s-o vedem.

Femeia avea douăzeci şi ceva de ani, era îmbrăcată în negru şi avea părul brunet, zburlit. Stătea în fund pe masa de consultaţie, ţinând o bucată de tifon în jurul degetului. Ridică privirea, agitată, când intră Paul. El o salută cu un zâmbet cald.

— Sunt doctorul Cook. Îmi pare rău că a trebuit să aşteptaţi atât de mult.

— Nu-i nimic. E foarte aglomerat. Făcu o pauză: Tăiam şunca, şi mi-a alunecat cuţitul.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Cam acum trei ore. Am venit imediat ce s-a întâmplat.

— Hai să vedem.

Îndepărtă cu grijă bandajul. Tăietura avea cam doi centimetri şi jumătate, şi părea să fi ajuns până la os.

— Sunteţi foarte curajoasă. Eu până acum aş fi

început probabil să urlu. Înainte să vă dau un anestezic, vreau să văd dacă s-a distrus vreun nerv sau tendon. Întinderi degetul. Nu mă lăsaţi să vi-l îndoi.

Împinse în vârful degetului ei, iar ea reuşi să i se împotrivească.

— E bine. Ţineţi-l tot întins, să verific circulaţia.

O strânse de vârful degetului până când acesta se albi, apoi îi dădu drumul. Degetul redeveni repede rozariu.

— Circulaţia e bună.

Scoase agrafa de birou cu care era prinsă fişa şi o desfăcu astfel încât cele două capete să fie perfect întinse.

— Închideţi ochii.

Îi atinse degetul cu cele două vârfuri ale agrafei.

— Câte înţepături simţiţi?

— Două.

— E bine. Puteţi deschide ochii. Kelly, dă-mi 3 ce de Xylocainăă doi la sută.

Kelly pregătise deja injecţia.

— Poftim.

— Mulţumesc.

Luă seringa şi se întoarse către tânără:

— Vreau să puneţi mâna pe pat, cu palma în sus. Vă dau ceva care să vă amorţească degetul.

Ea întoarse capul când Paul îi înfipse acul în palmă. Apoi el se ridică, aruncând acul într-o pungă pentru deşeuri sanitare.

— O să dureze câteva minute până amorţeşte. Îmi pare rău că vă fac să aşteptaţi din nou, dar mă întorc în numai zece minute. Promit.

— Mulţumesc.

Paul se întoarse în birou, notă detaliile vizitei, apoi cercetă ecranul după următorul pacient. În încăpere se afla un alt asistent, Ken. Paul îl întrebă:

— Ai văzut-o pe doamna Schiffman din salonul G?

— Acum vreo zece minute.

— Hai să mergem s-o vedem.

Luă fişa şi se îndreptă către cea de-a patra uşă de pe coridor. O femeie blondă, de vreo 30 de ani, stătea întinsă pe spate, cu piciorul ridicat cam 15 centimetri de pe pat. Soţul ei, un individ roşu la faţă, cu barbă şi burtă, stătea alături de ea, citind „Maşina şi şoferul". Ridică privirea la intrarea lui Paul şi Ken, cu trăsăturile deformate de iritare:

— Era şi cazul să vină cineva. Doctorii au impresia că timpul lor e mai valoros decât al altora.

— Suntem puţin cam ocupaţi, răspunse Paul, apoi se întoarse către femeie, care era în mod vizibil jenată de izbucnirea bărbatului. Bună ziua, sunt doctorul Cook. Cum v-aţi accidentat?

— Îmi duceam băieţelul în braţe şi am alunecat pe o bucată de gheaţă. Cred că mi-am rupt piciorul.

Paul o examină. Glezna i se înnegrise şi se umflase aproape dublu faţă de dimensiunile normale. îi pipăi încheietura, apăsând pe alocuri.

— V-a durut?

— Au! Da.

— Îmi pare rău. Se întoarse către Ken: Vreau nişte radiografii aici. Femeii îi spuse: Aş zice că aveţi o fractură de tip A la fibulă. În limbaj obişnuit, asta înseamnă că v-aţi rupt piciorul. Dar avem nevoie de radiografii ca să fim siguri. V-au dat ceva pentru durere?

— Nu.

Ridică fişa şi notă ceva pe ea.

— Ken, îi dai 10 miligrame de morfină cu 50 de miligrame de Phenergan intramuscular. Atinse braţul femeii: Vă văd după ce primesc radiografiile.

— Hei! Doar nu plecaţi? sări bărbatul.

— Nu pot să fac nimic până nu văd pozele.

Bărbatul bombăni în timp ce ieşeau din încăpere.

— Drăguţ tip, spuse Paul. Anunţă-mă când sunt gata filmele.

Îi întinse fişa lui Ken şi se întoarse în salonul H. Tânăra îi zâmbi când intră.

— V-am spus că mă întorc. Sunteţi amorţită?

— Ca un pietroi, încuviinţă ea din cap.

Paul zâmbi auzind expresia.

— Bun. Luă o trusă de sutură dintr-un dulap: Să vă cos, şi pe urmă puteţi pleca de aici.

Se aşeză alături de ea, punându-şi mănuşile de latex.

— Relaxaţi-vă. O să simţiţi o apăsare, o împunsătură, dar n-ar trebui să vă doară.

Trecu acul prin rană şi legă prima copcă.

— De câte copci o să fie nevoie?

— Şase sau şapte. îi sesiză spaima: Şi pentru cine găteaţi?

— Pentru familia mea. Ne adunăm o dată pe an, ca să ne amintim de ce ne ţinem departe unul de altul în restul timpului. Dacă ieşiţi curând din tură, sunteţi binevenit să petreceţi alături de noi.

Paul zâmbi:

— Tentant.

Exact atunci, Kelly intră în salon.

— Domnule doctor, ambulanţa e pe drum. Avem un copil cu şoc respirator.

Paul continuă suturile.

— Unde e doctorul Garrity?

— Am avut o urgenţă pe etaj. O femeie a făcut stop cardiac în timp ce năştea.

— În cât timp ajunge ambulanţa?

— Cam în două minute.

— Copilul e conştient?

— Da.

— Ce saturaţie de oxigen are?

— În scădere. Era 88% acasă; acum a scăzut la 82.

Paul se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Posibilă aspirare a unui obiect necunoscut. Părinţii şi asistenţii de la ambulanţă au încercat manevra Heimlich, dar n-a folosit la nimic.

— Spune-le asistenţilor să îi facă o perfuzie.

— Îi sun imediat.

Paul ridică ochii la pacienta sa:

— Când soseşte copilul o să trebuiască să vă las. N-o să apuc să termin până atunci. Vă descurcaţi?

— Da.

Exact atunci intră Ken.

— Domnule doctor, avem un stop cardiac pe drum spre noi.

Paul gemu:

— Când vin, vin cu duiumul. În cât timp ajunge?

— Cinci minute.

— Starea?

— Asistenţii îi fac manevra de resuscitare. Bărbat, patruzeci şi doi de ani, s-a prăbuşit în timp ce dădea zăpada.

Kelly intră în spatele lui Ken.

— Domnule doctor, ambulanţa cu copilul a sosit.

Puse jos acul, ridică foarfecă şi tăie garoul.

— Mă întorc.

— Succes.

Paul îi spuse lui Kelly:

— Bandajeaz-o cu nişte tifon, apoi vino după mine.

Ieşi pe hol exact când asistenţii aduceau copilul. Era un băieţel de patru ani. Faţa i se albăstrise şi avea ochii deschişi. Un asistent se chinuia să-l ţină, pentru că dădea sălbatic din mâini şi din picioare.

— Care e saturaţia de oxigen? întrebă Paul.

— 79.

— Lasă-mă pe mine.

Paul luă copilul în braţe şi începu manevra Heimlich. Degeaba.

— Puneţi-l pe masă. Legaţi-l la monitoare.

Exact atunci, o femeie ieşi din triaj în fugă şi se năpusti în camera de gardă, urlând.

— Unde mi-e copilul?

Sosi şi Kelly.

— Domnule doctor, mama băiatului…

— Las-o să intre.

Femeia alergă către locul unde se adunaseră cu toţii în jurul fiului ei. Văzându-l, panica ei crescu.

— Faceţi ceva!

Paul o întrebă:

— Ştiţi ce a înghiţit?

— Nu. Se juca sub pomul de Crăciun.

— Erau ornamente mici în pom?

— Nu ştiu. Scoateţi-l! Scoateţi-l odată! Nu poate să respire!

Paul se întoarse către Kelly:

— Trebuie să-l sedăm. Dă-mi un miligram de Versed.

Kelly injectă medicamentul în perfuzia copilului, dar acesta continuă să se agite.

— Scade saturaţia, spuse Kelly.

— Trebuie să aflu ce a înghiţit. Kelly, dă-mi 15 miligrame de Succs. Exact atunci se deschiseră uşile glisante, şi un val de aer îngheţat inundă sala. Doi asistenţi intrară cu paşi apăsaţi, împingând o targă pe care era legat un bărbat. O altă asistentă, Mărci, se apropie de Paul:

— Domnule doctor, a sosit ambulanţa cu stopul cardiac.

— Unde-i Garrity?

— Tot în secţie.

— O să trebuiască să mă ajuţi, Mărci. Ce cameră e liberă?

— D, Delta.

— Du-l acolo şi continuă manevrele de resuscitare.

Dă-i un miligram de epinefrină, aşteaptă un minut, şi dacă e în fibrilaţie, administrează-i un şoc de 360J.

— Saturaţia a scăzut la 70, spuse Ken.

— Dă-mi trusa pentru intubaţie.

— Poftim.

— Bine, oameni buni, hai să facem treaba asta. Kell, dă-i Succs. Kelly apăsă pistonul seringii, şi în câteva clipe băiatul se înmuie ca o cârpă. Femeia urlă:

— L-ai omorât!

— Nu e mort, doamnă. Infirmier, du-o te rog pe mama copilului în sala de aşteptare.

Infirmierul o luă pe femeie de braţ.

— Te iubesc, Stevie. Mami te iubeşte, suspină ea, pe când era condusă afară din sală.

Paul băgă laringoscopul în gura băiatului şi îi ridică falca, descoperind corzile vocale.

Mărci reveni în sală.

— Domnule doctor, avem nevoie de dumneavoastră. Pacientul tocmai a vomitat, şi asistenţii nu-l pot intuba.

— Nu pot să plec de aici. Aspiră voma şi ţine-l pe respirator până pot să ajung acolo. Kelly, dă-mi…

Kelly îi întinse forcepsul înainte să apuce să-şi termine propoziţia. Paul căută în adâncul gâtului băiatului.

— Uite-l.

— Domnule doctor, spuse Ken, saturaţia e la 68.

Exact atunci monitorul cardiac începu să piuie.

— E bradicardic, zise Ken.

— Ken, începi resuscitarea. Kelly, două zecimi de miligram atropină intravenos, şi dă-mi un tub de şase.

Apucă cu forcepsul obiectul şi îl trase încet dintre corzile vocale. Era un soldăţel de plumb. Lăsă soldatul şi forcepsul să cadă în tăviţă.

— Tub, Kelly.

Kelly îi întinse un tub subţire de plastic. Paul îl trecu printre corzile vocale ale copilului, apoi se opri să asculte.

— Zgomot de respiraţie, CO_2 bun. Kelly, hiperventilează-l.

— Domnule doctor, spuse Ken, e în fibrilaţie!

Paul îi căută pulsul.

— Îi administrez un şoc. Ken, padelele.

Ken ridică bluza copilului şi îi lipi padelele de piept.

— Încarcă la 20 J. Faceţi loc.

Corpul micuţ tresări violent. Cu toţii priveau monitorul. Nimic.

— Încarcă la 40 J. Faceţi loc.

O altă tresărire.

— Saturaţia a crescut la 90, domnule doctor, spuse Kelly.

— Avem oxigen, dacă am putea să-i facem inima să bată.

— Tot nimic, zise Ken.

— Ken, resuscitare. Kelly, epi, două zecimi de miligram intravenos.

Ken începu să maseze pieptul copilului. Paul privea monitorul.

— Haide, haide, spunea întruna.

Mărci era din nou în tocul uşii.

— Domnule doctor, ce vreţi să faceţi cu pacientul din sala D? Nu putem să-l intubăm. I-am administrat şocuri de şase ori, trei doze de epinefrină, şi am ajuns la 150 miligrame de lidocainã.

De pe tâmpla lui Paul porni o picătură de transpiraţie, care lunecă până pe bărbie.

— Mai e vreun doctor în spital care să ne ajute?

— Am sunat în secţie, dar n-a răspuns nimeni.

— Ken, continuă manevrele de resuscitare. Mă duc până la D pentru o jumătate de minut.

Alergă cei zece metri care îl despărţeau de sala D. Aici, un bărbat supraponderal zăcea pe spate. Lângă el erau doi asistenţi; unul din ei apăsa pieptul bărbatului.

Celălalt ţinea o mască pe faţa pacientului şi comprima un balon mare de cauciuc, introducând forţat oxigen în plămânii acestuia. Amândoi priviră către Paul, cu ochi care dezvăluiau neputinţa.

— Mărci, mai dă-i un miligram de epi, aşteaptă un minut, după care, dacă nu apare nicio schimbare de ritm, mai administrează-i un şoc cu 360 J. Pregăteşte-l pentru intubaţie. Mă întorc imediat.

Paul fugi în cealaltă sală. Faţa copilului era de un albastru urât.

— Cum mai e?

— Tot în fibrilaţie, răspunse Ken.

— Mai fă-i un şoc cu 40 J.

Trupul tresări. Monitorul încetă să mai piuie.

— Avem ritm, zise Ken.

Paul apucă încheietura băiatului.

— Avem puls.

— Saturaţia e la 95%, anunţă Kelly.

Faţa băiatului se colora încet la loc. Paul răsuflă uşurat.

— Bravo, copii. Rămâneţi cu el.

Fugi înapoi în cealaltă sală. Echipa încă mai acţiona asupra bărbatului, dar vizibil demoralizată. Mărci ridică privirea.

— Nu putem să-i facem inima să bată, şi tot nu putem să-l intubăm.

Paul luă tubul şi îl manevră cu succes în jos pe gâtul pacientului.

— Bine lucrat, domnule doctor, spuse Mărci.

— Hai să-i facem un electroşoc, spuse Paul, punând mâna pe padele. Mărci, 360 J. Faceţi loc.

Corpul tresări.

— Avem ceva?

Asistentul clătină din cap.

— Resuscitare, acum. Mărci, iarăşi epinefrină, două

zecimi de miligram. Mărci injectă steroidul în perfuzie.

— Nu reacţionează, spuse Paul. îi mai fac un şoc. Încarcă la 360J. Faceţi loc.

Trupul avu din nou un frison, dar se linişti imediat. Monitorul arăta o linie continuă.

— Îi mai fac un şoc. Tot 360J. Faceţi loc!

Nimic. Paul privi în jurul său în sală.

— Aţi observat cel mai mic semn de puls? întrebă el.

— Nimic, răspunse un asistent.

— Nu, domnule doctor, spuse Mărci.

— De cât timp e în stop? întrebă Paul.

— Apelul a sosit acum 56 de minute, răspunse asistentul.

Paul se uită la bărbat. Era mort, şi era mort de jumătate de oră. Paul oftă, frustrat.

— Să iniţiem procedura.

Mărci se uită la ceas.

— Ora decesului: 16: 27.

Kelly intră în sală.

— Domnule doctor, pulsul băiatului a scăzut la 40. Trebuie să veniţi acolo.

Paul se întoarse spre Mărci:

— O să vorbesc cu familia când termin dincolo.

Se grăbi să se întoarcă la băieţel. La jumătatea holului, bărbatul roşu la faţă din salonul G îi tăie calea.

— Hei, am aşteptat suficient. Ce e cu radiografiile soţiei mele? încercând să-l ocolească, lui Paul îi sări ţandăra.

— Treci înapoi în salon. Încerc să salvez o viaţă.

Bărbatul, intimidat, se întoarse la soţie. Intrând în salon, Paul privi către monitor. Pulsul copilului mai scăzuse cu patru puncte. Strigă:

— Atropină, două zecimi de miligram, intravenos.

Monitorul înregistră din nou fibrilaţie.

— Ce se întâmplă aici? mormăi el. Kell, încarcă la 20

J. Faceţi loc.

Trupul tresări.

— Avem bătaie de inimă, spuse Ken.

— Preţ de o clipă, răspunse Paul. îl ţinem în viaţă cu epinefrină.

Monitorul începu din nou să piuie.

— Fibrilaţie, domnule doctor.

Paul începu manevrele de resuscitare cardiacă asupra băiatului.

— Haide, rezistă. Kelly, hai să mai încercăm o dată. Epinefrină, două zecimi de miligram, intravenos.

— I-am dat.

— Încarcă la 20 J. Faceţi loc.

Trupul se arcui. Bătaia de inimă reapăru pentru un moment, dar aproape imediat începu să scadă.

— Haide, Kelly. Încă o dată. Două zecimi de miligram de epi intravenos.

Kelly injectă din nou soluţia în perfuzie.

— Gata.

— Ken, încarcă la 20 J. Faceţi loc.

Trupul tresări. De data aceasta, monitorul nici nu-şi întrerupse piuitul.

— Încă o dată, spuse Paul, furios. Încarcă la 60 J. Faceţi loc.

Trupul micuţ se ridică în aer aproape un sfert de metru, dar fără niciun efect. Nici de data aceasta monitorul nu înregistră nimic. Părea o cruzime să continue să-i administreze copilului şocuri electrice. Rămaseră cu toţii tăcuţi o clipă, în timp ce hiperactivitatea din încăpere se transforma încet în letargia înfrângerii. După un moment, Kelly îi atinse umărul:

— Iniţiez procedura, doctore?

Paul îşi acoperi ochii cu mâna şi respiră adânc.

— Cât timp a trecut?

Kelly se uită la ceas.

— 37 de minute.

Paul privi feţişoara perfectă, liniştită a copilului, apoi soldatul de jucărie aruncat în tavă.

— Iniţiază procedura.

Kelly spuse încet:

— Ora 16: 42, pacientul a decedat.

Mărci intră în încăpere prin spatele lui Kelly.

— Domnule doctor, soţia şi copiii bărbatului aşteaptă să vorbiţi cu ei.

Paul continuă să privească la băiat, ca şi cum nu ar fi auzit-o. Apoi spuse:

— Lăsaţi-mă un minut.

Sub privirile tuturor, Paul se îndreptă spre colţul încăperii şi se aşeză pe scaunul de vinilin negru, cu faţa în palme. Trupul începu să-i tremure, şi izbucni în plâns. Kelly îşi şterse propriile lacrimi de pe obraji:

— Aţi făcut tot ce a fost posibil, spuse ea. A fost voia lui Dumnezeu. O clipă mai târziu, de pe coridor se auzi urletul unei femei care-şi căuta copilul.

Capitolul 3

Speranţa se agaţă de orice pluteşte.
Jurnalul lui Paul Cook

Dayton, Ohio
Patru ani mai târziu, 22 octombrie 2003

Christine Hollister îşi puse voalul de culoarea fildeşului peste pletele arămii şi se privi în oglinda de pe hol. Sub el purta o bluză largă de trening, dar peste numai şapte zile avea să poarte voalul cu adevărat. Gândul o încânta şi o speria în acelaşi timp. Mai erau atâtea de făcut până la nuntă.

Puse voalul pe bufetul din bucătărie şi luă în mână agenda în care-şi nota planurile de nuntă. Aceasta era de

fapt un dosar împărţit cu grijă pe categorii, alfabetizat şi indexat, cu buzunarele laterale burduşite cu bileţele, cărţi de vizită şi fotografii decupate din reviste pentru mirese.

Răsfoi dosarul, oprindu-se când şi când la pagini pe care nu le bifase. Firma de catering trebuia să comande o cantitate mai mare de ecleruri. Mama promisese că se ocupă de asta. Mai bine s-o sune şi să-i amintească.

Cameramanul care se ocupa de filmare sunase şi lăsase un mesaj în legătură cu muzica. Şi mai erau şi florile. Fără trandafiri. Ura trandafirii. Buchetul ei de mireasă era făcut din floarea-soarelui şi margarete, ca şi aranjamentele florale de pe mese. Tortul alb, cu trei etaje, era decorat şi el tot cu floarea-soarelui. Nimeni nu putea avea îndoieli cu privire la floarea ei preferată.

Se opri la o fotografie a rochiilor pentru domnişoarele de onoare. Satin albastru închis, uşor evazate, lungi până la jumătatea gambei.

Rochia ei de mireasă fusese a străbunicii. Era de satin de culoarea untului, brodată cu cristale şi perle. Era la croitoreasă, pentru modificări, şi se gândi că ar fi bine să sune din nou, ca să verifice dacă avea să fie gata la timp – dar se temea. Ultima dată când telefonase, croitoreasa îi spusese că ar fi terminat dacă n-ar fi fost telefoanele ei neîncetate.

În josul paginii notase: „Aminteşte-i lui Martin să-l ducă pe tatăl lui să-şi închirieze smoching”. Tăie însemnarea. O să-l sune chiar ea. În ultima vreme, i se părea că de fiecare dată când discuta cu Martin detaliile nunţii, acesta îşi ieşea din fire. Numai în săptămâna care trecuse avuseseră câteva certuri mărunte, şi doar cu o zi în urmă Christine o sunase, scăldată în lacrimi, pe cea mai bună prietenă a ei.

Nu că nu-i făcea viaţa grea lui Martin. Christine visa la nunta ei încă de la zece ani, şi insista atât de mult asupra fiecărui detaliu că uneori se simţea mai degrabă ca

Godzilla decât ca Mireasa Cea Frumoasă, în aceste circumstanţe, Martin fusese remarcabil de răbdător – pe lângă deştept, realizat şi frumos. Lăsând la o parte stresul nunţii, Christine era o femeie norocoasă.

Planurile de nuntă se potriveau perfect cu visurile ei, cu excepţia unui detaliu: nu avea cine s-o conducă la altar. Tatăl ei murise de cancer cu doi ani în urmă, dar nici dacă ar fi fost în viaţă tot nu l-ar fi solicitat. Părinţii ei divorţaseră când Christine avea nouă ani. Mama ei nu se recăsătorise, dar tatăl ei se însurase cu o femeie mai tânără, mamă a doi copii. Cu timpul se înstrăinase de Christine. Nu venise nici la festivitatea de absolvire a liceului.

Se uită la ceas. În seara aceea era petrecerea fetelor, şi Jessica îi spusese că vine s-o ia la şase. Gândul la petrecere îi dădea şi el o stare de agitaţie. Deşi Christine îi smulsese promisiunea că n-o să facă nimic prea nebunesc, îşi dădea seama că însăşi cererea ei o putea încuraja pe Jessica în această direcţie. Jessica încercase întotdeauna s-o convingă „să-şi facă de cap”.

Christine şi Jessica erau dovada că extremele se atrag. Christine semăna cu o rochie de mătase, Jessica era ca un costum de piele. Christine nu avusese niciodată mai mult de un prieten; Jessica nu avusese niciodată mai puţin de un stol.

Ambele femei erau frumoase, dar în feluri diferite. Frumuseţea Christinei era mai clasică – genul de femeie pe care o admiri în filmele din anii ’50. Jessica era mai jucăuşă – bluze care-i dezgoleau talia şi şorturi foarte mulate. În prezenţa Christinei, bărbaţii coborau vocea. Jessica nu petrecea nicio seară de weekend acasă.

Şi fiecare dintre ele, în felul ei, o invidia pe cealaltă. Christine o invidia pe Jessica pentru umorul şi impertinenţa ei. Invidia felul în care viaţa părea să tresalte în jurul ei. Iar Jessica invidia statornicia şi limpezimea

Christinei.

Christine lăsă jos dosarul, se îndreptă către aragaz şi aprinse focul sub ceainic. Intenţiona să slăbească trei kilograme înainte de nuntă, şi reuşise pe jumătate, trăind cu spanac şi ceaiuri de plante. Cineva bătu la uşă exact când lua cutia de ceai din dulap. Traversă încăperea şi deschise. În prag stătea Martin.

Martin se îmbrăca impecabil şi, deşi era sfârşit de săptămână, purta pantaloni perfect călcaţi, o cămaşă de culoare deschisă şi un sacou de tweed.

— Pot să intru? întrebă cu voce sugrumată.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

Nu răspunse, şi Christine se apropie de el, încolăcindu-l cu braţele. După o clipă, Martin spuse încet:

— Trebuie să vorbim.

Ea făcu un pas înapoi şi se uită în ochii lui. Ceva din expresia lui Martin o speria.

— Ce e?

Martin se îndreptă către masa din bucătărie şi se aşează, cu faţa în mâini. Christine simţi un gol în stomac. Se aşează în faţa lui la masă.

— Ce s-a întâmplat?

El o privi în ochi.

— Nu pot s-o fac, Christine.

— Ce nu poţi să faci?

— Să mă căsătoresc.

Christine îl privi un moment, fără să-i vină să creadă că vorbeşte serios. I se uscase gâtul.

— Am făcut eu ceva?

— Nu.

— Atunci ce n-am făcut? Nu înţeleg.

Niciun răspuns. Ochii Christinei se umplură de lacrimi.

— E vorba de altcineva?

— Nu. Martin se ridică, stânjenit: Pur şi simplu nu

sunt gata pentru asta. Totul s-a întâmplat prea repede. E ca şi cum trenul nupţial al Christinei a luat viteză înainte să apuc eu să sar jos din el.

Christine se simţea ca de piatră.

— Asta vrei să faci? Să sari jos?

— Nu, nu asta. Vreau să spun… Răsuflă exasperat, apoi vocea i se îndulci: Nu pot s-o fac, Chris. Pur şi simplu nu pot s-o fac *acum*.

— Nunta e peste o săptămână; invitaţiile au fost trimise. Christine lăsă capul în jos: Nu pot să cred…

Începu să plângă.

— Hei, spuse el blând.

Întinse mâna să-i atingă părul, dar Christine i-o dădu la o parte. Martin înconjură masa şi se aşeză pe vine, lângă ea.

— Te iubesc, Chris.

— Şi aşa mi-o arăţi?

— Ai fi preferat să afli după ce ne căsătoream că nu sunt pregătit? Vrei să mă prefac că sunt fericit?

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Credeam că *eşti* fericit. Vocea i se frânse: Credeam că mă vrei.

— Sigur că te vreau. Dar nu aşa. îi mângâie părul: Ce vrei să fac? Vrei să mergem pur şi simplu înainte?

Christine se uită fix la el.

— A, da, aşa e, nunta mea de vis.

Îşi smulse inelul de pe deget şi i-l aruncă în faţă. Inelul căzu pe covor.

— Ia-ţi inelul şi du-te. Lasă-mă în pace.

Martin trase aer adânc în piept, apoi se aplecă să ridice inelul. Se îndreptă către uşă.

— Îmi pare nespus de rău, Christine. Ştiu că nu e drept. Dar ar fi fost şi mai rău dacă m-aş fi căsătorit cu tine simţind ceea ce simt. Se opri o clipă, apoi deschise uşa. Te sun mai târziu.

Christine nu îl privi.

— Te rog. Pleacă.

Când se închise uşa, se simţi ca şi cum s-ar fi închis peste inima ei. O cuprinsese un val de disperare şi ar fi vrut să alerge după el. În loc de asta, se prăbuşi cu capul pe masă, hohotind incontrolabil. În celălalt capăt al camerei, ceainicul începu să fluiere.

O săptămână mai târziu

De ce trebuise să i se întâmple asta tocmai Christinei? se întreba Jessica, pe când bătea cu pumnii în uşa ei. Christine nu-i răspundea la telefon de zile în şir. Acum nu răspundea nici la uşă.

— Christine, sunt Jessica. Deschide. Ştiu că eşti acolo.

În apartament, Christine zăcea transpirată pe patul nedesfăcut. O lumină crudă se scurgea prin jaluzelele pe jumătate trase ale camerei. Se trezise în bubuiala Jessicăi, fără să ştie unde se află, până când o inundase amintirea, aspră şi nechemată. În ziua aceea, mai mult ca oricând, nu voia să vadă pe nimeni.

Se întinse peste marginea patului, până ajunse cu ochii la o palmă de ceasul deşteptător. Gemu, şi se întoarse pe spate. Era deja unu fără un sfert.

N-ar fi trebuit să fie în pat. Ar fi trebuit să fie la biserică, în rochia ei perfectă, alături de mirele ei perfect. Ar fi trebuit să fie deja doamna Martin Christensen.

Bubuitul începu din nou, urmat de vocea Jessicăi:

— Christine, dacă nu răspunzi sun la urgenţe, la 911.

— Vin, strigă ea cu voce răguşită.

Se rostogoli jos din pat. Camera era un dezastru, plină de haine şi de ceşti şi de casolete de polistiren.

În ultima săptămână trăise cu Cola dietetică, tăiţei semipreparaţi şi acadele.

Îşi croi drum până la uşa de la intrare şi o deschise. Expresia de pe faţa Jessicăi era un amestec de uşurare şi

enervare:

— Te-am sunat ieri de douăsprezece ori.

— Îmi pare rău.

Jessica intră în apartament şi privi uluită în jur. În toţi anii de când o cunoştea pe Christine, nu-i văzuse niciodată apartamentul într-o asemenea stare.

De obicei, Christine se îngrijora dacă nu se vedeau dungile de aspirator pe covor.

— Mamă, arată ca apartamentul meu!

Jessica închise uşa în urma sa, apoi o îmbrăţişă pe Christine. Christine îşi lăsă capul pe umărul ei şi începu să plângă.

— Îmi pare rău, scumpo, spuse Jessica. Nu e drept. îi îndepărtă părul de pe faţă: Când ai mâncat ultima dată?

— Nu ştiu.

— Of, draga mea. Oftă: Du-te să faci un duş. Mergem la masă.

— Nu vreau să merg nicăieri, spuse Christine.

— Ştiu. Dar la Lord & Taylor au o reducere de 50%. Zâmbi: Şi am o surpriză pentru tine.

— Nu mai vreau surprize.

— Sigur că nu vrei. Dar asta o să-ţi placă. E o surpriză plăcută. Ai încredere în mine.

Era trecut de ora trei când cele două femei se aşezară la o masă la cafeneaua din mail, înconjurate de sacoşe cu cumpărături. Imediat după ce chelneriţa le luă comanda, Christine sorbi din paharul cu apă. După o clipă spuse:

— Mulţumesc că m-ai scos din apartament.

— Cu plăcere. Te simţi bine?

— Nu tocmai. Se uită în ochii Jessicăi: E atât de umilitor.

Atunci se întoarse chelneriţa. De cum îi puse salata în faţă, Christine spuse:

— Îmi pare rău, am cerut sosul separat.

Chelneriţa se încruntă:

— Greşeala mea. Vă aduc altă salată.

— Asta e vinegreta de zmeură?

— Da, doamnă.

— Cred că o să vreau numai oţet şi ulei. Şi aţi putea să-mi aduceţi o felie de lămâie verde în loc de lămâie obişnuită?

— Sigur. Vin imediat.

Luă salata Christinei şi plecă. Jessica clătină din cap:

— Fetiţo, eşti *atât* de dificilă.

— Îmi plac lucrurile aşa cum îmi plac.

Christine ridică paharul de Cola. Jessica o îndemnă:

— Ce spuneai?

Christine clătină din cap:

— Îţi petreci viaţa construind tot felul de fantezii romantice… Nu te aştepţi din partea cavalerului să te arunce de pe cal la o aruncătură de băţ de castel. Nu ştiu unde am greşit.

— *Tu* n-ai greşit cu nimic. Aici e vorba de Martin, nu de tine. Odată şi-odată o să-i vină mintea la cap.

— Chiar crezi că o să se întoarcă? întrebă Christine, cu speranţă în glas.

Jessica îşi regretă imediat comentariul:

— Zău, Christine, Martin se însura mai presus de condiţia lui.

Ochii Christinei se umeziră:

— Martin e tot ce mi-am dorit vreodată. Dacă ar suna acum şi mi-ar spune că a făcut o greşeală, m-aş duce imediat să mă mărit cu el la un judecător de pace.

Jessica se încruntă, dar nu spuse nimic. O clipă mai târziu, Christine spuse:

— Crezi că o să-mi treacă vreodată durerea?

— Într-o zi. Dar n-o să te ajute cu nimic să te ascunzi în apartamentul ăla. Cu cât mai repede îţi vezi de treabă, cu atât mai repede o să-ţi revii. Expresia Jessicăi se

schimbă brusc: Ceea ce-mi aduce aminte…

Scoase din poşetă o broşură împăturită şi o puse pe masă, netezind-o cu mâna.

— Poftim. Surpriza mea.

Christine privi broşura fără să înţeleagă. Era o broşură turistică, cu fotografia unor dealuri blânde, cu vegetaţie abundentă şi nişte ruine. Se mai vedea fotografia unei turme de lame, mânate de un băieţel.

— Ce e asta?

— E Machu Picchu, răspunse Jessica.

— Şi de ce mi-o arăţi?

Jessica se lăsă pe spătarul scaunului:

— Pentru că acolo mergem.

— Noi?

— Am făcut înscrierea pentru amândouă. E o fundaţie care duce americani în Perú, în misiuni umanitare. Munceşti în sate, sau construieşti cabinete medicale în junglă pentru băştinaşi. Şi în timpul liber facem turul ţării. O să vedem ruinele incaşe, o să urcăm în Anzi, o să stăm într-o cabană în jungla Amazonului.

Christine se uita fix la ea.

— O cabană în junglă?

— E de neuitat.

— La fel e şi extracţia unei măsele. Nu vreau să merg în junglă.

— De ce nu?

— Jess, ştii… ideea mea despre camping este un hotel de trei stele. Dacă mergem în vacanţă, hai la Palm Beach.

— Asta nu e o vacanţă. Mi s-a spus că trebuie să munceşti mai din greu decât ai făcut-o vreodată în viaţă.

— Şi care e partea pentru care ar trebui să mă entuziasmez?

— Se spune că cel mai bun leac pentru o inimă frântă e să te dăruieşti.

Christine îşi încrucişă braţele pe piept.

— De ce *întotdeauna* încerci să mă determini să fac lucruri pe care nu vreau să le fac?

— Pentru că tu nu vrei *niciodată* să faci *nimic*. Aş zice că ţi-e frică de viaţă.

— Nu e adevărat.

— Spune-mi *un singur* lucru spontan pe care l-ai făcut anul ăsta.

— M-am logodit.

— Asta numeşti tu spontan? Eraţi împreună de şase ani.

Christine se uită la broşură.

— Oricum nu-mi pot permite chestia asta.

— Mama ta a plătit deja pentru tine.

— Mama *mea* a fost de acord cu asta?

— Mi-a trimis cecul.

— Ar fi fost drăguţ dacă cineva mi-ar fi cerut şi mie părerea.

— Dacă ai fi răspuns la telefon, ţi-am fi cerut-o, răspunse Jessica. Chelneriţa se întoarse cu salata Christinei.

— Vi se pare în regulă?

Christine inspectă salata. Chelneriţa îi aruncă o privire Jessicăi, care îi zâmbi cu înţelegere.

— E bine, spuse Christine.

— Uitaţi şi un bol cu lămâi verzi. Poftă bună.

Jessica începu din nou:

— Habar n-ai prin ce a trebuit să trec ca să organizez chestia asta, ca să nu mai vorbim de cât de greu mi-a fost să-mi iau concediu. Şi n-am de gând să mă duc singură.

— Atunci ia pe altcineva. Nu vreau să merg în Perú.

— De unde ştii? N-ai fost niciodată acolo.

— Nici în iad n-am fost niciodată, şi cu toate astea sunt foarte sigură că nu vreau să merg.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să nu mergi.

— Îţi dau un milion de motive. Păianjeni. Milioane.

Mari. Păianjeni destul de mari ca să prindă păsări şi să le mănânce.

Jessica o privi fără expresie.

— Unde ai auzit asta?

— Pe Discovery. Şi mai simt şi şerpi.

Jessica clătină din cap.

— Eşti imposibilă.

— Eu sunt imposibilă? Nu eu ţi-am cerut să faci asta.

— Uite ce e, duminică seara e o întrunire de orientare. Putem să mergem şi să aflăm detalii. Numai, te rog, nu te hotărî până atunci.

Christine se uită în jos un moment, apoi răsuflă adânc:

— Fără promisiuni.

— OK, spuse Jessica. Fără promisiuni.

Întrunirea de orientare se ţinea în sala de şedinţe de la Biblioteca Municipală din Dayton. Pe uşă era lipită o foaie de hârtie pe care cineva scrisese cu un marker:

EXPEDIŢIILE PUMA-CONDOR

În sală erau vreo douăzeci şi cinci de persoane, deja aşezate. Era un grup amestecat, femei şi bărbaţi în număr aproximativ egal, cei mai mulţi între douăzeci şi treizeci de ani, deşi unii păreau destul de tineri ca să fie elevi de liceu.

În faţa adunării stătea un bărbat tânăr, înalt, cu o faţă plăcută şi o constituţie atletică. Căuta ceva într-o servietă. Purta o pălărie de fetru, care-l făcea să semene puţin cu Indiana Jones. Ridică privirea când intrară cele două femei, apoi se îndreptă către ele să le salute, ţinând în mână un teanc de plicuri.

— Bună seara, doamnelor. Eu sunt Jim.

Le privi pe amândouă din cap până-n picioare, şi ochii i se opriră asupra Jessicăi. Ea zâmbi cochet:

— Bună. Eu sunt Jessica. Ea e Christine.

— A, da, Jessica. Am vorbit la telefon. Mă bucur să vă cunosc, în fine, pe amândouă. Se întoarse către Christine:

îmi pare bine că ai hotărât să ni te alături.

— Încă nu m-am hotărât, spuse ea.

Jim încuviinţă din cap.

— Poate discuţia de azi o să te ajute să iei o decizie. Între timp… Scotoci printre plicuri: Asta e pachetul tău, Jessica. Şi aici e al tău, Christine. Privi spre ceasul din perete: E timpul să începem.

Îi zâmbi Jessicăi şi se întoarse în partea din faţă a încăperii.

Pe când se aşezau, Jessica spuse:

— E *superb*. Îţi vine să crezi? O să mergem pe jos, prin jungla fierbinte, asudaţi, împreună cu *el*.

Christine scutură din cap.

— Bun. Atunci nu ai nevoie de mine.

Jim închise servieta şi se întoarse cu faţa către grup.

— *Bienvenidos*. Numele meu este Jim Hammer. Sunt reprezentantul pentru Ohio al Expediţiilor Puma-Condor, şi am fost în Perú de mai bine de douăzeci de ori. Pentru început, vreau să lămuresc un lucru. Asta *nu* e o vacanţă. Dacă vă aşteptaţi la o croazieră confortabilă, cu bomboane pe pernă înainte de culcare, nu vă aflaţi în locul potrivit.

Din grup se auziră câteva râsete.

— Dacă însă vă aşteptaţi la o aventură despre care să le puteţi povesti cândva nepoţilor, atunci aţi venit unde trebuia.

Cei din public dădură din cap sau murmurară câteva cuvinte de încuviinţare.

— Perfect, atunci să începem.

Jim ridică un plic deasupra capului:

— Cu toţii aveţi câte un asemenea pachet. Dacă o să vă uitaţi înăuntru, o să găsiţi o foaie galbenă. Cu cealaltă mână ridică o hârtie: Asta este lista cu ceea ce *trebuie* să faceţi înainte de 2 decembrie. Nu amânaţi. Mai ales treburile legate de paşaport.

— Uite, Chris, spuse Jessica, liste. Tu adori listele.

— Taci din gură, răspunse ea.

Jim ridică o altă foaie de hârtie.

— Foaia albastră din pachet este un formular de vaccinări. Pentru o şedere de două săptămâni, guvernul peruvian nu cere formular de vaccinări, dar noi vă cerem să aveţi vaccinul antitetanos şi cel pentru hepatita A şi B.

Un student din partea din faţă a încăperii ridică mâna:

— Dar pentru malarie şi febră galbenă?

— Există vaccinuri pentru amândouă; e decizia voastră. Bolile acestea sunt rare. Nu sunt o problemă în Cuzco sau în Anzi, unde o să fim la altitudine prea mare pentru ţânţari, dar în Puerto Maldonado şi în junglă e posibil. Vă sfătuiesc să vă întrebaţi doctorul.

— Minunat. Păianjeni *şi* malarie, spuse Christine.

Jim luă o altă foaie de hârtie de pe masă.

— Foaia roz este lista de bagaje. O să călătorim cu puţine bagaje. *Foarte* puţine. Puteţi să luaţi doar o geantă de mână, fiindcă folosim spaţiul pentru bagaje de cală ca să ducem proviziile pentru misiunea umanitară.

— O geantă de mână pentru zece zile? întrebă o femeie, indignată. Nu putem să trimitem proviziile înainte?

— Nu prea. E dificil să trimiţi lucruri în Perú. Oficialităţile ar putea încerca să confişte proviziile în vamă sau să perceapă taxe. Acum scoateţi, vă rog, din plic cele trei foi capsate la un loc. Acolo aveţi itinerariul. Plecăm din Cincinatti pe 3 decembrie, seara, şi ne întoarcem acasă la timp ca să prindem Crăciunul. Vă priveşte cum ajungeţi la aeroport. Vă sugerez să vă grupaţi mai mulţi într-o maşină, dacă e posibil. De la Cincinatti zburăm direct la Lima. Ajungem acolo pe la şapte şi jumătate dimineaţa. O să ne ia cam o oră să trecem prin vamă şi să ne recuperăm bagajele, aşa că ar fi bine să dormiţi în avion. Nu ieşim din aeroport. Zburăm mai departe spre Cuzco pe la prânz, aşa că nu merită să luăm camere la hotel doar pentru câteva

ore. Vestea bună e că Lima e doar cu o oră înaintea noastră, aşa că diferenţa de fus orar n-o să vă supere prea tare. La Cuzco ajungem pe la ora unu. După ce ne luăm bagajele, un autobuz o să ne ducă la hotel. În seara aceea o să fiţi liberi. Puteţi să ieşiţi să vizitaţi oraşul. A doua zi începem primul nostru proiect, la un orfelinat care se numeşte El Girasol, ceea ce în spaniolă înseamnă „floarea-soarelui”.

Îşi ridică privirea de pe listă:

— Pe lista de bagaje observaţi opţiunea de a aduce haine sau jucării pentru copii. Se apropie Crăciunul, aşa că ne-au rugat să aducem daruri pentru copiii de la orfelinat. Bineînţeles, e voluntar.

Se uită din nou în program.

— În prima zi o să lucrăm până după-amiaza târziu; după aceea ne întoarcem la Cuzco pentru cină şi vizitarea oraşului.

— Floarea-soarelui, Chris, spuse Jessica. E un semn.

— Următoarele două zile sunt tot la Floarea-Soarelui, dar în a treia zi plecăm dimineaţa devreme, şi luăm autobuzul către Valea Sacră. O să petrecem noaptea la Urubamba, iar a doua zi o să luăm trenul spre Aguas Calientes şi Machu Picchu. O să petrecem ziua la Machu Picchu, apoi luăm trenul înapoi spre Cuzco. A doua zi de dimineaţă, devreme, zburăm către Puerto Maldonado. Puerto e un orăşel din junglă, unde avem un proiect de o zi, la o şcoală elementară. A doua zi luăm autobuzul spre Laberinto, de unde ne îmbarcăm pentru Amazon. O să fim pe râu cam patru ore şi jumătate, după care debarcăm şi pornim prin junglă. De partea cealaltă, la Lacul Huitoto, ne aşteaptă canoele. Cu o canoe se ajunge la Cabana Makisapa cam în 40 de minute. Acolo o să rămânem trei zile. Credeţi-mă, după atâta muncă şi călătorii o să vă prindă bine odihna.

Un tânăr ridică mâna:

— La cabană ce putem face?

— Activităţile preferate de majoritatea grupurilor în junglă includ vânătoarea de crocodili, privitul păsărilor, pescuitul de piranha şi plimbări – dar numai în grup. Suntem *totuşi* în junglă, şi sunt tot felul de jaguari şi anaconde, şi tot felul de vipere nesuferite. Chiar şi broaştele şi fluturii sunt veninoşi.

Christine ridică mâna:

— Da, Christine? spuse Jim.

— Păianjeni sunt?

— Mda. Unii mari. Suficient de mari ca să poată prinde păsări.

Christine îi dădu un cot Jessicăi. Jessica se mulţumi să zâmbească.

— Alte întrebări?

Se mai ridică o mână.

— Cum e vremea?

— Bună întrebare. Perú e la sud de ecuator, aşa că o să fim acolo când la ei e vară. Îmbrăcaţi-vă în consecinţă. Este însă şi anotimpul ploilor, aşa că luaţi-vă şi o pelerină. Şi o să fim şi destul de sus în Anzi, aşa că ar fi bine să vă aduceţi o jachetă, ceva.

— Dacă tot avem atâta loc în bagaje, spuse Christine.

— Alte întrebări mai sunt?

Nu mai spuse nimeni nimic, aşa că Jim continuă:

— Bine, atunci am o prezentare scurtă pe care vreau să v-o arăt. Poate cineva să stingă lumina?

Porni proiectorul în timp ce luminile se stingeau.

Prezentarea avea cinci minute şi consta în fotografii din excursiile anterioare. Se puteau vedea grupuri de americani muncind cot la cot cu peruvienii, construind sere şi latrine, săpând şanţuri pentru conductele de apă, zugrăvind săli de clasă. Toată lumea râse la vederea unui băieţel care se făcea cu ochelarii lui noi, strălucind de mândrie ca şi cum ar fi primit o medalie de aur.

Un alt diapozitiv arăta un grup de femei americane îmbăind sugari. Urmau fotografii ale unor copii mici dormind pe praguri de uşi sau cerşind, cu ochii întunecaţi şi lipsiţi de expresie.

Prezentarea era făcută pe muzică, şi efectul emoţional era puternic. Când se aprinseră luminile, mulţi dintre cei din încăpere îşi ştergeau lacrimile. Jessica îi întinse Christinei o batistă de hârtie.

Jim reveni în faţa sălii.

— Despre asta e vorba. Despre şansa de a vă regăsi, pierzându-vă în munca depusă în folosul altora. Aştept cu plăcere să vă revăd pe toţi peste două săptămâni. Dacă aveţi întrebări, sunaţi-mă. Altfel, ne vedem la aeroport.

Pe când grupul se ridica să plece, Christine, încă trăgându-şi nasul, spuse:

— Merg.

Jessica se uită la ea:

— Ce?

— Merg.

Pe când încăperea se golea, Jessica se opri să vorbească cu Jim.

— A mers, spuse ea. Christine se smiorcăie ca un copil.

Jim zâmbi triumfător.

— Prezentarea îi convinge de fiecare dată.

Capitolul 4

Întotdeauna este iarnă pe undeva…
Jurnalul lui Paul Cook

— Sunt atât de fericită că scăpăm de iarnă, spuse Jessica.

Cu radiatorul Jeepului la putere maximă, era greu de imaginat că undeva pe lume era vară.

— Fetiţo, ne întoarcem bronzate.

— Mda, asta e bine, spuse Christine, fără intonaţie.

Jessica se încruntă. Christine fusese tăcută mai tot drumul. Jessica bănuia că îşi regretă hotărârea. Dar Christine devenise melancolică din alte motive. Încă nu primise nicio veste de la Martin şi se gândea că acesta nici măcar nu ştie că ea pleacă.

Jessica opri maşina în parcarea pe termen lung a aeroportului; cele două femei îşi luară bagajul de mână şi se îndreptară către terminal. Nu departe de intrare îl găsiră pe Jim, singur, în mijlocul unui munte de rucsacuri şi genţi de voiaj. Într-o mână ţinea un dosar, pe care-l ridică în clipa când le văzu.

— Începusem să mă întreb dacă nu v-aţi răzgândit.

— Nicio şansă, răspunse Jessica. Ce-i cu toate bagajele astea?

— Provizii. Avem truse de igienă personală, ochelari, cărţi, pături, medicamente, tot ce ne-ar putea trebui.

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Christine.

— Nu. Aştept un hamal. Trebuie să vă duceţi la biroul de îmbarcare, apoi la terminalul B. Să fiţi la poarta 42 nu mai târziu de zece şi jumătate. Ne îmbarcăm împreună. *Hasta luego*.

— *Hasta* cum? spuse Jessica.

— Înseamnă „ne vedem mai târziu”, răspunse Christine.

Christine nu mai ieşise niciodată din ţară, şi în mijlocul terminalului internaţional, în babilonia de limbi străine, simţea disconfortul crescând al şocului cultural. Luase cu ea un roman de dragoste şi nişte

Dramamină, pe care o înghiţi imediat. O jumătate de oră mai târziu, Jim ajungea la poarta de îmbarcare, şi grupul se adună în jurul lui. Verifică lista şi se îmbarcară cu toţii.

Imediat ce avionul decolă, Jessica scoase un iPod din

poşetă, îşi puse căştile în urechi, rezemă o pernă de hublou şi închise ochii. Când Dramamina îşi făcu efectul, Christine adormi şi ea, cu capul pe umărul Jessicăi.

După cinci ore şi jumătate, pilotul anunţă că îşi încep coborârea către aeroportul Jorge Chivez. După debarcare, pasagerii fură mânaţi către birourile de la imigrări. Christine simţea deja căldura şi umezeala aerului peruvian.

În sala de la imigrări, Jim adună grupul, cu dosarul în mână.

— Fiecare din voi trebuie să ia două genţi de provizii şi să le treacă prin vamă. Toate bagajele sunt marcate clar cu însemnele Puma-Condor. La ieşirea din vamă or să vă aştepte doi bărbaţi care să vă ia bagajele şi să le înregistreze la zborul următor. După ce v-au luat bagajele, aşteptaţi în terminal. Şi, apropo, acum ar fi un moment bun ca să schimbaţi bani. Rata de schimb din aeroport este mai bună decât cea de la hoteluri.

În timp ce Jim era atent la întârziaţii grupului, Jessica şi Christine trecură de imigrări, apucară patru genţi de pe banda transportoare şi le trecură prin vamă. Aşa cum li se promisese, doi peruvieni stăteau chiar la ieşirea din terminal, ţinând în mână o hârtie pe care scria EXPEDIŢIILE PUMA-CONDOR. Jessica şi Christine îşi lăsară bagajul la cei doi bărbaţi şi se întoarseră în terminal să schimbe bani.

Când sosi Jim, îi conduse la o altă poartă, de unde se îmbarcară într-un avion mai mic. Pe la ora unu după-amiază aterizară la Cuzco.

Chiar înainte ca uşile avionului să se deschidă, Christine începu să simtă efectele altitudinii; capul o durea şi sinusurile parcă stăteau să-i explodeze. Temperatura era mult mai scăzută decât la Lima, şi Christine începu să-şi frece braţele şi umerii în drum spre parcare.

Se opri să privească în jur. Aeroportul din Cuzco era

mult mai mic decât cel din Lima, dar proporţia dintre străini şi băştinaşi era mai ridicată. Aflat în inima civilizaţiei incaşe, Cuzco atrăgea un debit constant de turişti străini.

La unul din capetele aeroportului se vedea un teren de fotbal, iar la celălalt, aproape de staţia de autobuz, era un şir de tarabe mici de lemn cu artizanat peruvian. În timp ce Jessica arunca o privire pe la tarabe, Christine se *aşează* pe bordură să urmărească cum bagajele le sunt încărcate într-un autobuz. Jim se aşează lângă ea.

— Cum îţi merge?

— Mă doare capul.

— Probabil că ai rău de altitudine. Suntem la peste 3.000 de metri înălţime. O să-ţi aduc ceva pentru durerea de cap.

Se ridică şi traversă parcarea, îndreptându-se către o femeie care purta o pălărie albă şi portul colorat din Quéchuan. îi întinse o monedă, iar ea îi dădu în schimb o pungă de plastic micuţă, plină cu frunze de un verde închis. El îi aduse Christinei punga.

— Ce e înăuntru? întrebă ea, examinând frunzele.

— Frunze de coca.

— Coca? Vrei să spui cocaină?

— Aceeaşi frunză. Dar astea sunt pentru ceai. Ajută să învingi răul de altitudine. La hotel poţi să ceri apă fierbinte.

O jumătate de oră mai târziu, autobuzul oprea în faţa Hotelului Vilandre. Grupul umplu holul micuţ. Jessica şi Christine primiră o cameră la etajul trei. Hotelul avea un singur lift, aşa că urcară pe scări. Jessica deschise uşa, apoi se opri.

— Pregăteşte-te.

— Pentru ce?

— Urât răăău!

Camera era de dimensiuni obişnuite pentru un hotel,

austeră şi demodată. Draperiile erau cafenii, decolorate de soare; parchetul era uzat şi zdrelit. Paturile aveau pături rărite până la urzeală. Christine privi în jur.

— Mă rog, nu mă aşteptam la Four Seasons.

Intră în cameră, îşi puse geanta pe pat şi o deschise. Din buzunarul interior scoase o brăţară, se aplecă şi o înfăşură în jurul unuia din picioarele patului.

— Aia ce mai e? întrebă Jessica.

— Ne-au spus să aducem zgărzi antipurici.

Jessica se holbă la brăţară.

— Aia nu arată ca o zgardă antipurici.

Se apropie un pas.

— Era urâtă. Am lipit nişte strasuri pe ea.

Christine mai scoase încă trei şi le legă în jurul fiecărui picior al patului. Jessica izbucni în râs. Christine se crispă.

— Mă bucur că mă găseşti amuzantă, spuse ea înţepat.

Se aşeză pe un colţ de pat. Salteaua era tare şi jilavă.

Jessica oftă apăsat, apoi se duse la fereastră. Acoperişurile dimprejur erau acoperite mai ales cu olane de teracotă, încoronând ziduri de stuc. Frânghii de rufe se întindeau de la o clădire la alta, ca nişte imense pânze de păianjen.

— Îţi vine să crezi că suntem aici? întrebă Jessica.

Christine scoase un urlet. Jessica se întoarse, speriată.

— Ce e?

Christine arătă către unul din colţurile camerei.

— Acolo e ceva.

Jessica ridică privirea. O şopârlă mică, de culoare ştearsă, verzuie, stătea lipită de perete. Oftă uşurată:

— Doamne! Am crezut că e o tarantulă sau cine ştie ce. E doar un gecko. Aduce noroc.

— Nu pot să dorm într-o cameră unde mişună

şopârlele.

— N-o să-ţi facă niciun rău. În plus, mănâncă păianjeni.

— Asta e liniştitor.

— Nu fi plângăcioasă. Eu ies să văd oraşul. Vrei să vii?

— Am nevoie de somn. Când te întorci?

— Nu ştiu. Jim ne-a invitat la cină la ora cinci.

Christine se uită la ceas. Era aproape două.

— Unde ne întâlnim?

— Restaurantul e în piaţă. Îţi las adresa scrisă.

Notă numele şi adresa restaurantului pe dosul biletului de avion.

— Sunt sigură că vor mai fi şi alţii din grupul nostru în hol când se face timpul de plecare. Vino şi tu cu ei.

— Bine, răspunse Christine, întinzându-se în pat.

Jessica se opri în uşă:

— Poate ar trebui să porţi şi tu o zgardă antipurici la gât. Să te apere de gecko.

— Dispari.

Jessica rânji:

— Ne vedem mai târziu.

Uşa se închise. Christine se întoarse pe partea cealaltă şi adormi.

Când se trezi, se uită imediat către locul unde se aflase şopârla; era încă acolo, ceea ce îi linişti două temeri – unu, ştia unde se află, şi doi, ceva atât de letargic nu putea fi o prea mare ameninţare.

Îşi privi ceasul. Era deja cinci şi zece. Îşi perie părul, îşi înhaţă poşeta şi se grăbi pe scări în jos. Se opri la recepţie, unde funcţionarul era ocupat să scrie ceva.

— Scuzaţi-mă, domnule.

El ridică privirea şi zâmbi:

— Da, *señorita*.

— Restaurantul acesta e departe de aici? întrebă ea,

arătându-i adresa.

El se uită la bilet, apoi din nou la ea.

— E prea departe de mers pe jos. Dar nu e departe cu un taxi. Este în piaţă.

— Cam cât ar trebui să coste?

— Ar trebui să fie numai doi soles. Aveţi soles?

Ea scoase din buzunar un pumn de monede şi începu să caute printre ele.

— Ăsta este, spuse funcţionarul, luând una dintre monede din grămadă. Două din astea. Şi ar trebui să luaţi şi asta. îi întinse o carte de vizită a hotelului: în caz că vă rătăciţi.

— Mulţumesc, spuse ea, punând cartea de vizită în buzunar. Unde e cel mai uşor să găsesc un taxi?

— În stradă, *señorita*.

Nu era sigură dacă nu cumva râde de ea, dar părea sincer, aşa că îi mulţumi şi ieşi din hotel.

Afară, aerul vibra de zgomotele traficului. Christine fu imediat înconjurată de vânzători ambulanţi, care-şi lăudau mărfurile. îi ofereau păpuşi micuţe, în formă de lame, pulovere şi căciuli din lână de alpaca, bijuterii din argint şi turcoaze. Se opri să le privească şi cineva se izbi de ea. Se întoarse, şi văzu un puştan cu părul vâlvoi care-şi scotea mâna din poşeta ei. îi luase portofelul.

— Hei…

Băiatul ţâşni ca din puşcă. Chiar atunci, din mulţime se desprinse un bărbat, care îl apucă pe băiat de mijloc şi-l ridică de la pământ. îl aduse până la ea. Când hi în apropiere, îi spuse băiatului: „*Devuelveselo à la señorita*. „(„Dă-i-l înapoi doamnei.”)

Ochii copilului fugeau speriaţi de la bărbat la Christine. Apoi dădu drumul la pradă.

— *Gracias*, zise bărbatul.

Luă portofelul şi i-l întinse Christinei, care-l puse înapoi în poşetă.

— *Muy bien. Ahora vete*, îi spuse bărbatul copilului.

Lăsă copilul jos, şi acesta dispăru ca un peşte eliberat în apa râului.

Christine se uită la străin. Avea părul de culoarea cafelei, lung până aproape de umeri, şi purta o pălărie de piele uzată. La gât îi atârna un şnur de piele, care dispărea în V-ul cămăşii. Avea ochii albaştri pătrunzători, iar tenul îi era bronzat de soare. Christine îşi spuse că trebuie să fie american sau european, poate australian, dar nu părea deloc nelalocul lui. Privindu-l, se simţi brusc stângace.

— Vorbiţi engleză? întrebă ea.

— *Şi, señorita*.

Asprimea feţei i se topi, transformându-se într-un zâmbet plăcut:

— Vă simţiţi bine?

Accentul era american.

— Da, mulţumesc.

— Cu plăcere.

Bărbatul emana o energie care o intriga pe Christine. îl întrebă:

— De ce i-aţi dat drumul?

— Perú are legi stricte de tipul „prinde-l şi dă-i drumul” în ceea ce priveşte copiii străzii.

Christine îşi dădu seama că glumea, şi îi zâmbi. Zâmbi şi el.

— Pot să vă ajut să ajungeţi undeva?

— Mă pregăteam să opresc un taxi.

— Daţi-mi voie.

Se apropie de bordură şi ridică braţul în direcţia traficului. Imediat, lângă ei opri o maşină micuţă. Christine se apropie de ea.

— Mulţumesc.

— *I a donde*? întrebă şoferul.

— Unde mergeţi? o întrebă americanul.

Ea îi întinse biletul de avion.

— În locul ăsta. E un restaurant.

El se uită la adresă şi îi spuse şoferului:

— *La señorita va al restaurante încă Wall en la Piaza de Armaş*. Se întoarse către ea: Trebuie să fiţi din grupul lui Jim Hammer.

— Îl cunoaşteţi pe Jim?

— Îl cunosc foarte bine. îi place la nebunie restaurantul ăla. Încercaţi *cuy*.

— *Cuy*?

— E o delicatesă locală.

— Mulţumesc. O să-l încerc.

Bărbatul îi deschise portiera maşinii.

— *Hasta luego*.

Se îndepărtă, în timp ce taxiul se repezi cu viteză înainte, amestecându-se în trafic. Christine era oarecum uluită de întreaga experienţă, şi privi înapoi după el, dar dispăruse. *Hasta luego*. Avea oare să-l revadă mai târziu?

Taxiul îşi făcea loc prin îngrămădeala traficului, iar Christine se rezemă de speteaza banchetei. Peste câteva momente ajunseră în piaţă, unde opriră în faţa unui lung şir de clădiri în stil colonial spaniol. Şoferul arătă către o uşă mică, roşie, de pe faţada de stuc.

— *Está alli*, spuse el.

— *Gracias*, răspunse ea.

Îi întinse două monede şi coborî pe strada pavată cu pietre negre.

Piaza de Armaş era centrul cartierului istoric din Cuzco, şi arăta mult mai european decât se aşteptase. Clădirea care domina piaţa era catedrala, o structură barocă imensă, de secol al XVII-lea. Aici proclamase Pizarro cucerirea oraşului Cuzco şi a întregii civilizaţii incaşe. Catedrala era un monument în cinstea acelei victorii, construit pe fundaţia de piatră a palatului regelui incas.

În centrul pieţei era un pătrat de piatră, cu alei în

forma unei cruci latine. În capătul de nord al pătratului se găsea o fântână verde, împodobită cu o lebădă. Perimetrul pieţei era decorat cu arcade de piatră, *portales* ale magazinelor pline de culoare ale artizanilor şi restauratorilor locali.

Aproape imediat ce taxiul dispăru, Christine se trezi înconjurată de un grup de copii – cu feţe murdare, desculţi, cu haine slinoase şi zdrenţuite. Se apropiau de ea agresivi, cu mâinile întinse, unii cu ceva de vânzare în mână, alţii doar cu palmele deschise.

— Doamna frumoasă, vederi de vânzare, numai un sol. Ieftin, spuse o fetiţă, fluturându-i în faţă cărţile poştale.

Un alt copil i se aruncă la picioare cu o cârpă murdară.

— Lustruim pantofii, *señorita*. Vă lustruiesc pantofii.

— *Chocolate*, *sublime*, spuse un băiat mai mic, cu ochii albi de cataractă. Mmmm, *chocolate*.

Christine scoase din poşetă un pumn de monede şi îi dădu fiecărui copil câte un sol. Pomi către restaurant, tot urmărită de copii. Aceştia continuară să cerşească până când un bărbat de la intrarea în restaurant ţipă la ei, şi o luară la fugă.

Bărbatul îi deschise uşa de la intrare. Restaurantul era răcoros şi întunecat, cu plăci de teracotă pe jos şi pereţi de stuc. Când ochii i se obişnuiră cu lumina săracă, observă un grup mare, care ocupa mai multe mese către spatele restaurantului. Jessica era aşezată lângă Jim şi-i purta pălăria. În timp ce Christine se îndrepta către grup, cineva strigă:

— Uite-o!

Sosirea îi fu salutată cu aplauze şi urale, şi câteva mormăieli.

— Ai reuşit să ajungi, spuse Jessica. Pariaserăm că n-o să ne găseşti.

— Vai, mulţumesc, răspunse Christine, aşezându-se. Se întoarse către masa din spatele ei şi spuse: Sper că aţi pierdut cu toţii banii.

Toată lumea râse.

— Cum te simţi? întrebă Jim.

— Mă simţeam minunat. Până când am fost jefuită.

Jim clătină din cap şi oftă:

— Cât ai pierdut?

— Portofelul, timp de o clipă. L-am căpătat înapoi. Un american a apărut din senin, a pus mâna pe copil şi l-a făcut să-mi dea portofelul înapoi. Christine îi spuse apoi lui Jim: Te cunoştea.

— Cum arăta?

— Înalt, cu părul lung, şaten – un aspect dur.

— Paul Cook, spuse Jim. Conduce orfelinatul unde mergem mâine. Probabil era în apropierea hotelului; trebuia să-mi aducă mie ceva.

Tocmai atunci apăru o chelneriţă cu mai multe platouri mari. Pe unul din ele era un fel de rozător care fusese gătit întreg. Arăta ca şi cum ar fi fost pregătit de un taxidermist, nu de un bucătar. Aşează platoul în faţa lui Jim.

— Ce e *aia*? întrebă Jessica.

— Aş fi mai degrabă tentat să-l îngrop decât să-l mănânc, remarcă cineva.

Jim zâmbi:

— E cobai fript. Peruvienii îi spun *cuy*.

— *Cuy*? Prietenul tău Paul mi-a recomandat să încerc *cuy*, spuse Christine.

Jim rânji:

— Mda, Paul era.

Chelneriţă aşează un platou în faţa Jessicăi. Pe platou erau o banană prăjită şi un piept de pui fript, cu orez galben.

— Poftim, Chris, ajunge pentru amândouă.

Mâncară în tihnă, apoi ieşiră din restaurant în piaţă.

Era deja întuneric, şi o formaţie folk peruviană cânta în centrul pieţei, aşteptând ca turiştii să le arunce bani. Negustorii îşi scoseseră tarabele în centrul pieţei, care se înviorase de sunetul comerţului, al muzicii şi al mulţimilor.

Jessica şi Jim formaseră o pereche, făcând-o pe Christine să se simtă puţin stingheră, aşa că foarte curând se îndepărtă, de capul ei. Peste tot erau perechi de îndrăgostiţi, şi gândul la Martin reveni în forţă. Cu sufletul greu, se plimba prin labirintul de tarabe şi umeraşe cu haine.

Îi zări pe Jessica şi Jim aşezaţi pe zidul scund de piatră al fântânii şi, când îşi termină cumpărăturile, se întoarse la ei. Nu o văzuseră apropiindu-se.

— Hei, copii!

Amândoi întoarseră privirea către ea.

— Unde ai fost? întrebă Jessica.

— La cumpărături. Mă întorc la hotel.

— Aşa devreme? întrebă Jim.

— Sunt puţin obosită.

— Ştii drumul înapoi?

— Recepţionerul mi-a dat o carte de vizită.

— Nu mă aştepta, zise Jessica.

Christine ieşi în stradă şi opri un taxi. Ajunsă în cameră, căută şopârla, care era tot acolo, şi se întrebă dacă chiar era vie. Se gândi din nou la Martin. De ce se agăţa de el? Martin nu-i trimisese nici măcar un e-mail din ziua când anulase nunta.

Stinse lumina, se urcă în pat şi trase cuverturile până la bărbie. În întuneric, începu să revadă în minte întâmplările zilei. Apoi se gândi la bărbatul care-i salvase portofelul. Paul. Se întrebă dacă avea să-l vadă a doua zi la orfelinat. Şi, în pragul somnului, speră că o să-l vadă.

Capitolul 5

Astăzi am auzit o adolescentă americană comparându-şi lipsurile cu cele ale copiilor de aici, pentru că părinţii ei nu voiau să-i cumpere decât o maşină la mâna a doua. Nu există oameni mai săraci decât cei care nu înţeleg cât de bogată le este viaţa.

Jurnalul lui Paul Cook

Jessica deja coborâse la micul dejun când Christine ieşi de la duş. Se şterse şi îşi îmbrăcă jeanşii. De un deceniu nu-i mai fuseseră atât de largi.

Măcar logodna nu a fost complet fără folos, îşi zise ea. Termină de îmbrăcat, îşi luă rucsacul şi coborî.

Parterul era un larg spaţiu deschis, fără ferestre, cu pereţi zugrăviţi în roz şi plini de afişe cu atracţiile turistice din Cuzco. Jessica era aşezată într-un colţ, împreună cu două persoane din grup, o femeie mai în vârstă, cu ochelari cu rame groase de baga, şi un bărbat scund şi plinuţ, cu un zâmbet plăcut. Jessica îi făcu semn cu mâna.

— Aici.

Christine se apropie de masă.

— *Buenos* (*Mas*, spuse femeia. Eu sunt Joan Morton.

— Bună, Joan.

Bărbatul întinse mâna.

— Iar eu sunt Mason Affleck, din Birmingham.

— Încântată. Eu sunt Christine. Se uită în farfuriile lor: Deci, ce e bun de mâncare?

— Pâinea prăjită arată ciudat, dar e gustoasă, răspunse Jessica.

— Încearcă para ţepoasă.

— E bună?

— Nu, dar o să ai ceva de povestit când ajungi acasă.

Christine se apropie de bufet. Se uită prin platouri şi se întoarse cu un măr, o banană şi suc de portocale.

— La ce oră te-ai întors aseară? o întrebă pe Jessica.

— Târziu. După miezul nopţii.

— Ce aţi făcut?

— Doar am stat de vorbă. Cred că am rămas ultimii în piaţă.

— Apropo de asta, spuse Christine privind în jur, unde e toată lumea?

— Probabil se urcă în autobuz, răspunse Jessica. Se uită la ceas şi gemu: Am întârziat. Trebuie să mergem.

Christine îşi bău sucul dintr-o suflare şi-şi puse fructele în rucsac. Toţi patru se grăbiră spre ieşire.

Jim aştepta lângă autobuz.

— Iată-vă. Am crezut că aţi dezertat.

— Nu. Cineva m-a ţinut trează până târziu azi-noapte, zise Jessica.

— Cine pe cine a ţinut treaz? replică el.

Uşa autobuzului se închise în timp ce ei îşi ocupau locurile. Jim îi făcu semn şoferului, şi porniră. Pe când ieşeau din Cuzco, Jim spuse:

— Să vorbim puţin despre proiectul de azi. O să lucrăm într-o veche hacienda transformată în orfelinat, numită Floarea-Soarelui. E cam la jumătate de oră de mers de aici, spre sud. Orfelinatul a fost înfiinţat acum şase ani de un poliţist pe nume Alcides Romero. Alcides nu mai suporta felul în care poliţia din Cuzco ignora copiii străzii, pe care-i lăsa să moară de foame pe drumuri. Ştia de hacienda asta abandonată şi a convins statul să o doneze poliţiei. Apoi şi-a folosit jumătate din salariu ca să cumpere de mâncare şi să ţină copiii aici. Acum câţiva ani am aflat ce se petrece, şi de atunci îl ajutăm. Cu doar câţiva dolari pe lună putem să hrănim, să îmbrăcăm şi să educăm un copil.

Autobuzul urca pe un drum prăfos, printre colibe de paiantă. După o curbă a drumului apărură zidurile de piatră şi cărămidă nearsă ale haciendei. Chiar şi în dărăpănarea ei, era clar că structura – căminul unui fermier bogat din secolul al XVIIT – le-a – fusese cândva

splendidă.

Terenul din spatele haciendei urca în pantă lină către nişte dealuri scunde, acoperite de vegetaţie luxuriantă. Autobuzul coborî încet un drum de pietriş, în pantă abruptă, şi opri lângă hacienda, la câţiva metri de poalele dealului.

Jim conduse grupul pe o potecă îngustă, până în curtea pătrată a haciendei. Un peruvian scund, îmbrăcat cu un tricou murdar Puma-Condor se repezi să-i întâmpine.

— *Hermano*, spuse el, îmbrăţişându-l pe Jim.

— *Hola*, Jaime, spuse Jim. *Oué tal*?

— *Muy bien*, replică el, entuziast. Privi către grup: *i bienvenidos*! strigă către ei.

— A spus „bine aţi venit”, traduse Jim. Bun, haideţi să ne adunăm.

Grupul se strânse lângă ghizdul de piatră al unei fântâni.

— Ni s-a cerut să ajutăm orfelinatul să construiască o seră. Şi mai avem nevoie de doi voluntari care să zugrăvească sala de clasă.

Jessica ridică mâna.

— Zugrăvim noi.

— OK, Jessica şi Christine, sunteţi angajate. Jaime o să vă ducă în clasă. Restul, veniţi cu mine.

— Ce a fost asta? întrebă Christine.

— Construcţia unei sere nu părea prea amuzantă.

Îl urmară pe Jaime către o încăpere slab luminată de la capătul unui coridor pardosit cu gresie. Camera era cavernoasă, cu tavanul înalt, luminată de o singură fereastră deschisă. În mijloc era o schelă metalică, înconjurată de cutii cu vopsea, o tavă de aluminiu şi mai mulţi trafaleţi.

— Vopsim, anunţă Jaime.

Vorbele reverberară în încăpere. Se lăsă pe vine şi, cu vârful unei şurubelniţe, deschise capacul unei cutii cu

vopsea galben pal. Luă cutia şi o puse alături de Jessica.

— Unde sunt toţi copiii? întrebă Christine.

Jaime clipi, fără să înţeleagă.

— Copiii, spuse ea rar. Co-pi-ii.

— Ah, înţelese el. *Los ninos esta en la escuela*. Şcoală.

Turnară vopseaua în tavă şi îşi muiară trafaleţii în ea. Începură cu peretele de sud. Christine zugrăvea porţiunea de jos, în timp ce Jessica urcă pe schelă, întinzându-se spre tavan.

Le luă cam 40 de minute să termine primul perete, după care mutară schela pe următorul. Pe când îşi luau din nou trafaleţii în mână, Christine observă un băieţel care stătea lângă uşă. Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte şi ochii mari, căprui. îi şopti Jessicăi:

— Jessica, uite.

Jessica privi spre uşă. Când văzu copilul, faţa i se lumină într-un zâmbet.

— Ai mai văzut în viaţa ta ceva atât de drăguţ?

Băiatul se mulţumi să le privească fix. Jaime se uită către copil:

— *6 Por qué no estâs en la escuela*? (De ce nu eşti la şcoală?)

— *Estamos en recreo*, replică acesta. (Suntem în pauză.)

— Câţi ani crezi că are? întrebă Christine.

— E cam de înălţimea nepotului meu, care are şase ani.

Jessica coborî de pe schelă. Se apropie de copil.

— De unde ai venit, micuţule?

Niciun răspuns.

— E superb. Întreabă-l în spaniolă cum îl cheamă, Chris.

Christine se apropie de el:

— *I Como… te… llamas*?

Băiatul le privi cu suspiciune.

— Mă cheamă Pablo, răspunse într-o engleză perfectă. Mâine împlinesc opt ani. E ziua mea. Sunt doar prea mic pentru vârsta mea.

— Vorbeşti foarte bine engleza, spuse Jessica.

— Şi tu, replică el.

— *I Cuăndo llega el doctor Cook*? întrebă Jaime.

— *Ya viene*.

Pablo traduse pentru ele:

— Vrea să ştie când o să fie doctorul Cook aici. I-am spus că doctorul Cook e pe drum.

— Cine e doctorul Cook?

— E şeful, spuse Pablo, chiar când în încăpere intra un bărbat. Christine îl recunoscu imediat pe cel care îi salvase portofelul. Bărbatul zâmbi.

— Bună, din nou.

— Mulţumesc din nou.

— Cu plăcere. îi întinse mâna: Sunt Paul Cook.

— Eu sunt Christine.

— Bucuros de cunoştinţă, Christine.

Jessica făcu un pas înainte.

— Eu sunt Jessica.

— Bună. Vă mulţumesc că ne ajutaţi. Privi în jos, către băieţel: Văd că l-aţi cunoscut pe Pablo.

— Drăguţ copil, spuse Jessica.

— E un neastâmpărat, replică Paul. Privi în jur, prin încăpere: Arată mult mai bine. Când terminaţi, camera asta o să fie folosită ca sală de clasă.

— Jaime spunea că toţi copiii merg la şcoală în altă parte.

— Acum, da. Dar nu e situaţia ideală. Cei mai mulţi sunt mult în urma colegilor de clasă. E jenant pentru adolescenţi să înveţe la un loc cu copiii de clasa întâi.

— Pot să le ajut la zugrăvit? întrebă Pablo.

Paul se uită la cele două femei:

— Vă deranjează?

— Deloc, răspunse Jessica.

— Bine, îi spuse Paul lui Pablo. Dar trebuie să munceşti foarte serios. Se uită din nou la femei: Ne vedem puţin mai târziu.

Îi mai aruncă o privire Christinei, apoi ieşi din încăpere. Jaime îl urmă, vorbind şi gesticulând din mers.

— E *superb*, spuse Jessica.

— Spui aşa foarte des, observă Pablo.

Jessica zâmbi:

— OK, Pablo, hai să te punem la muncă. Poţi să foloseşti trafaletul meu. Uite, îl înmoi aşa în vopsea… După aia îl scurgi pe marginea tăvii, ca să nu lase urme. După care îl rostogoleşti pe perete.

Ea luă un alt trafalet, apoi urcă înapoi pe schelă. Pablo începu să lucreze alături de Christine. După câteva minute, ea îl întrebă:

— Deci mâine e ziua ta. împlineşti opt ani?

— Da. Facem o petrecere. Una mare. Am făcut o *pinata*.

— Pare distractiv. Trebuie să-ţi luăm un cadou, spuse Christine.

— Mulţumesc.

— De când locuieşti aici? îl întrebă Jessica.

— De mult, mult timp.

Suna ciudat din gura unui băieţel de aproape opt ani.

— De unde eşti? întrebă Christine.

Pablo ezită:

— Nu ştiu.

Se întoarse la zugrăvitul lui.

Aproape terminaseră al treilea perete când se auzi dangătul unui clopot.

— E ora prânzului, spuse Pablo, şi imediat lăsă trafaletul pe podea şi fugi din cameră.

Christine zâmbi.

— Se pare că-i era foame.

Turnară vopseaua din tavă înapoi în cutie, o acoperiră şi îl urmară pe Pablo. Grupul lor era în curte, îşi lua cutiile cu masa de prânz. Luă şi Jessica două, în timp ce Christine plecă după băuturi. Se aşezară amândouă pe ghizdul de piatră al fântânii, unde Pablo se alăturase unui grup de peruvieni.

Soarele era sus pe cer, şi Jessica se lăsă pe spate, ca să îi prindă razele.

— Nu-i incredibilă vremea asta?

— Toată lumea o să creadă că am fost la saloane de bronzat, răspunse Christine. Apoi, uitându-se la cutia cu mâncare: Deci ce avem la prânz?

Jessica răscoli prin cutie:

— Un rulou galben şi tare, cu o bucată de şuncă grasă, şi o bucată de caşcaval. O banană. Chipsuri de cartofi dulci. O bucată de ciocolată. E clar, slăbim.

Jim se opri lângă ele.

— Cum merge zugrăvitul, doamnelor?

— Ar trebui să vii să vezi singur, spuse Jessica. Dar vouă cum vă merge?

— Facem progrese. E categoric o treabă de trei zile.

— Vino să mănânci cu noi, spuse Christine.

— Mulţumesc, dar şoferul mi-a spus că are necazuri cu autobuzul, aşa că aş face bine să mă ocup de asta. *Chao*, spuse el, îndepărtându-se.

Chiar atunci ieşi în curte Paul, luă una din cutiile cu mâncare şi se aşeză de unul singur pe treptele din faţa lor. Jessica spuse:

— Hai să mergem să vorbim cu el.

Christine îi aruncă o privire.

— Bine.

Îşi luară mâncarea şi traversară curtea. Paul ridică privirea când le simţi apropiindu-se.

— Te superi dacă stăm lângă tine?

El zâmbi.

— Sigur că nu.

Se mută mai într-o parte. Jessica se aşeză chiar lângă el, Christine trei trepte mai jos.

— Cum merge zugrăvitul?

— Merge, răspunse Jessica. De când funcţionează locul ăsta ca orfelinat?

— Cam de şase ani.

— Şi tu de când eşti aici?

Se încruntă de concentrare.

— Poate de vreo patru.

— Nu ştii?

Paul clătină din cap.

— Se pare că ţara asta m-a molipsit. În State îmi planificam ziua pe intervale de 15 minute. Aici trec luni întregi fără să-mi dau seama.

— Sună bine, spuse Jessica.

— Cam aşa şi este, replică el.

Christine întrebă:

— De unde vin copiii de aici?

— Majoritatea, de la poliţie. îi adună de pe străzi.

— Câţi copii aveţi?

— Acum, 12 băieţi.

— Fete nu? întrebă Jessica.

— Numai una. Fetele nu rămân pe străzi la fel de mult ca băieţii.

— De ce?

Paul ezită.

— Sunt vândute ca prostituate.

Christine clătină din cap.

— Se face ceva în privinţa asta?

— Guvernul încearcă să înăsprească legile. Încercăm să aducem mai multe fete aici. Dar probabil că o să trebuiască să înfiinţăm un loc numai pentru fete. La un moment dat, am avut vreo cinci-şase fete aici, dar n-a

mers.

— De ce?

— Se tot vindeau băieţilor. Pe un sol.

— Un sol? spuse Jessica. Asta nu înseamnă vreo 30 de cenţi?

— Totul e ieftin aici, spuse Paul, trist. De unde sunteţi, doamnelor?

— Dayton, spuse Jessica.

— Amândouă? întrebă el, uitându-se la Christine.

Christine încuviinţă din cap.

— Tu de unde eşti? îl întrebă Jessica.

— Minnesota.

Femeile terminaseră de mâncat. Paul spuse:

— Dacă vreţi, vă prezint băieţilor.

— Ar fi minunat, spuse Christine.

Se ridicară cu toţii, şi Paul le conduse pe coridor până la capătul terasei, de unde se deschidea o sală de mese mare şi simplă. În încăpere se simţea mirosul prânzului în desfăşurare. Un vas mare cu orez aburea în mijlocul mesei lungi de lemn înconjurate de 11 băieţi. Un peruvian înalt şi slab stătea lângă un aragaz în celălalt capăt al încăperii, amestecând într-o oală cu legume. Ridică ochii către Paul, dar nu spuse nimic.

— *Buenos tardes*, spuse Paul.

Toţi băieţii întoarseră privirea de la mâncare.

— *Oye*, Paul.

— Asta e familia, spuse Paul, mândru. Începând din capul mesei, numi fiecare băiat: Ei sunt René, Carlos, Washington, Gordon, Samuel, Ronal, Oscar, Jorge, Joe, Deyvis şi Juan Carlos. Iar el e Richard, bucătarul nostru. E nou aici.

— Angajaţii locuiesc şi ei aici? întrebă Jessica.

— Numai Richard şi Jaime. Se întoarse spre băieţi şi le făcu cu mâna: *Chao*, *guapos*.

Băieţii răspunseră în cor la rămas-bun. La ieşirea din

cameră, Jessica întrebă:

— Poţi să-mi spui unde e baia?

Paul arătă spre o deschidere din zidul curţii.

— Acolo. Trebuie să treci dincolo de zid. Vrei să te duc eu?

— Mă descurc.

O luă la fugă, lăsându-i pe Christine şi Paul singuri.

— N-am văzut fata, spuse Christine.

— Roxanei nu-i place să mănânce cu băieţii. Sunt cam zurbagii pentru ea. De obicei îi duc prânzul în cameră.

Paul se întoarse către Christine, şi privirea i se opri asupra ei de parcă în sfârşit ar fi văzut-o. Brusc, singură cu el, se simţea puţin intimidată.

— Ţi-ar plăcea s-o cunoşti?

— Da.

O conduse de-a latul curţii şi în sus pe o scară întunecată, până într-un dormitor cu trei rânduri de paturi suprapuse. Singură, aşezată pe patul de jos al celui mai apropiat rând, era o fetiţă desculţă, îmbrăcată cu o rochie roşie, subţire, de bumbac. Alături de ea se aflau resturile mesei de prânz. Ţinea în poală o carte, dar ridică privirea când intrară ei. Avea trăsături delicate, cu ochi întunecaţi, aproape migdalaţi. Pe obrazul stâng avea o cicatrice lungă.

— *Hold*, spuse Christine.

Fata nu răspunse.

— Roxana e surdo-mută, spuse Paul.

Îngenunche alături de ea şi începu să-i vorbească prin semne. Ea îi răspunse, apoi se uită la Christine.

— Ce spune? întrebă aceasta.

— M-a întrebat cine e femeia albă frumoasă. I-am spus numele tău şi a spus că-i place. Vrea să ştii că numele ei e Roxana.

Christine se apropie de ea.

— *Hola*, Roxana.

Fetiţa se întoarse către Paul şi îi vorbi din nou prin

semne.

— Acum ce spune?

— Spune că eşti frumoasă ca femeile de la televizor şi că i-ar fi plăcut să arate ca tine.

Christine zâmbi.

— Spune-i că eu cred că e foarte frumoasă şi că aş fi vrut să am păr negru şi frumos ca al ei.

Paul traduse în semne. Pe faţa Roxanei apăru un zâmbet îşi plecă ochii, timidă, trăgându-şi o şuviţă de păr peste cicatrice. Paul o sărută pe obraz, apoi îşi luă rămas-bun. Când ieşeau din cameră, Christine începu dintr-odată să plângă. Se opri lângă uşă şi-şi acoperi ochii cu mâna. Paul o atinse uşor pe braţ.

— Te simţi bine?

Ea încuviinţă din cap şi-şi şterse lacrimile.

— Cei s-a întâmplat? Cum a căpătat cicatricea?

— Nu ştim. Poliţia a găsit-o rătăcind pe străzi.

— Cine poate abandona un copil surd?

— În fiecare zi sunt abandonaţi copii, Christine. Nu putem şti de ce. Poate că părinţii ei au murit. Sau poate că nu aveau cu ce s-o hrănească.

— Mă simt ca o idioată. Şi eu care îmi plângeam de milă!

Paul o privi cu înţelegere.

— Traiul alături de copiii ăştia are darul de a te readuce cu picioarele pe pământ.

Paul se îndreptă către poarta principală, iar Christine se întoarse la zugrăvitul ei. Cam trei ore mai târziu, ea şi Jessica se spălau, când clopotul bătu din nou. Ieşiră afară şi-l găsiră pe Jim în mijlocul curţii, înconjurat de grup.

— Oameni buni, avem o veste bună şi o veste rea. Vestea rea e că autobuzul nostru s-a defectat. Vestea bună e că am primit unul nou. Aşa că, dacă v-aţi lăsat lucruri în primul autobuz, aveţi grijă să le luaţi acum.

Grupul urcă dealul până la intrarea orfelinatului. Pe

când se îndreptau către autobuz, Christine o întrebă pe Jessica:

— L-ai văzut pe Paul?

— Nu. Nu l-am mai văzut de la prânz.

— Voiam să-mi iau rămas-bun.

— O să fie aici şi mâine. Hai să prindem locuri în faţă.

După ce toată lumea urcă în autobuz, Jim se aşeză pe locul de lângă cele două femei.

— Ce vrei să faci astă-seară? o întrebă Jessica pe Christine.

— Un duş. Să citesc. Să dorm. Şi trebuie să-i luăm lui Pablo un cadou de ziua lui.

— Poate găsim ceva aproape de hotel. Hei, Jim.

El se aplecă peste interval:

— Da, Jess?

— De unde putem să cumpărăm un cadou pentru Pablo?

— Au jucării la magazinul de artizanat de peste drum de hotel.

— Pari obosit, îi spuse Jessica.

— Sunt. Unii dintre stâlpii pe care i-am fixat aveau peste o sută de kilograme.

— Dă te mai încolo. Îţi fac un masaj la umeri.

Jim se mută pe locul de la fereastră, iar Jessica traversă intervalul dintre scaune, se aşeză lângă el şi începu să-i maseze umerii şi gâtul. Peste vreo jumătate de oră autobuzul opri în faţa hotelului. Pe când coborau, Jim întrebă:

— Ce faceţi în seara asta, fetelor?

— Christine vrea să citească. De ce întrebi?

— Ar trebui să vă duc să vedeţi ruinele de la Sacsayhuaman.

— Ce e asta? întrebă Jessica.

— E o fortăreaţă de piatră construită de incaşi. E la numai zece minute de piaţă.

— Ce zici, Chris? Vrei să vii cu noi?

Din felul în care întrebase, Christine îşi dădu seama că Jessica voia să fie singură cu Jim.

— Nu. Mergeţi voi doi.

— Bine, spuse Jessica. Dar am nevoie de un minut să mă schimb.

— Ne întâlnim în hol în zece minute? întrebă Jim.

— Zece minute.

Cele două femei urcară în camera lor. Christine îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinse pe pat, în timp ce Jessica intră în baie să se spele.

— Eşti sigură că nu te deranjează să rămâi singură?

— Am şopârla.

Jessica ieşi din baie.

— Atunci ne vedem mai târziu. Şi, apropo, Jim zice că e un internet café peste drum, în caz că vrei să-ţi verifici mailurile. *Ciao*, *bella*.

— Pa.

După ce Jessica plecă, Christine îşi luă cartea, dar nu reuşi să se concentreze, aşa că o puse la loc pe noptieră.

După un timp ieşi să caute internet café-ul. Un bărbat o conduse la un computer şi Christine intră în contul ei de mail. Pe când aştepta să se încarce, se simţi deodată inundată de speranţă. *Dacă îi scri*sese *Martin*? *Cum să-i răspundă*? *O* îngrijorare inutilă. Nu-i scrisese. Nu era decât un mesaj de la mama ei, care voia să ştie ce mai face.

Îi răspunse, dându-i foarte multe amănunte despre ultimele zile şi despre munca de la orfelinat. Când termină, se duse la magazinul de artizanat. Cumpără un camion mare din plastic galben, un mosor de panglică galbenă şi un set de agrafe de păr din plastic roz, cu o oglindă asortată. Apoi se duse înapoi în cameră şi făcu o baie fierbinte.

Rămase în cadă aproape o jumătate de oră,

adâncindu-se în apă până la bărbie. Închise ochii şi se relaxă. Când apa începuse să se răcească, ieşi din cadă şi se duse la culcare. Ultimele gânduri înainte de a adormi i se îndreptară către Paul, Pablo şi fetiţa cu cicatrice pe obraz.

Capitolul *6*

Azi e ziua lui Pablo – sau cel puţin petrecerea pentru ziua lui, pentru că nu avem habar când s-a născut, şi nici unde. Sărbătorim ziua când a intrat în viaţa noastră, şi ce poate fi mai aproape de o zi de naştere decât asta?

Jurnalul lui Paul Cook

A doua zi de dimineaţă autobuzul sosi la El Girasol cu o jumătate de oră mai devreme decât în ziua trecută. Christine avea cu ea camionul de jucărie, panglica, oglinda şi agrafele.

— Azi ce avem de făcut? îl întrebă Jessica pe Jim pe când coborau dealul către hacienda.

— Cei mai mulţi întind plasa de metal pe seră. Dar eu instalez lumină electrică în dormitorul băieţilor. Vreţi să mă ajutaţi?

— Duceţi-vă voi doi, spuse Christine. Eu o să lucrez la seră. Cum au fost ruinele?

Jessica îi făcu cu ochiul lui Jim.

— N-am prea ajuns acolo, spuse Jim, cu o privire cam vinovată. Mergem în seara asta.

— Nu, nu mergem, răspunse Jessica. Astă-seară avem fiesta. Sărbătorim ultima noastră seară în Cuzco.

— Oh, aşa e.

Grupul intră în curte, unde din nou îi aştepta Jaime. Christine aruncă o privire în jur, după Paul. Apăru şi el curând şi i se alătură lui Jaime, ca să se adreseze grupului.

— Bine aţi revenit. Trebuie să vă spun că sunt foarte

impresionat de hărnicia voastră. Aţi reuşit să construiţi cadrul serei şi să zugrăviţi sala de clasă într-o singură zi. Astăzi o să legăm plasa de sârmă pe acoperişul serei şi, sperăm noi, o să punem şi folia de plastic. Sera e un lucru la care visăm de ani de zile. În momentul acesta, băieţii produc cam un sfert din ceea ce consumă. Sera o să ne dea posibilitatea să ne ocupăm de grădinărit tot timpul anului şi să devenim şi mai independenţi de autorităţi. Vă mulţumesc. Ne vedem la prânz.

Pe când grupul se împrăştia, Christine se duse cu cadourile la Paul.

— Bună dimineaţa. îi întinse camionul: Am adus asta pentru Pablo – pentru ziua lui.

Paul avea o expresie nedumerită.

— Cum ai ştiut? apoi zâmbi: N-are importanţă. Într-o bună zi o să devină preşedintele ţării ăsteia.

Christine îi dădu cadourile.

— O să-i placă la nebunie camionul. Dar nu cred că o să-l intereseze prea mult agrafele sau panglica.

Christine zâmbi.

— Sunt pentru Roxana.

— Mi-am dat seama. Ne ajuţi la seră azi?

— Da.

— Vrei să-mi dai mie o mână de ajutor?

Christine îşi ascunse plăcerea la auzul cererii.

— Sigur.

— Bine. Se uită din nou la camion: O să pun bine toate astea. Mă întorc imediat.

Paul dispăru pe una din uşi şi se întoarse aproape imediat. Porniră împreună spre spatele haciendei. Din curte, valea se întindea înaintea lor ca un covor luxuriant de vegetaţie verde şi chihlimbarie. Vârfurile verzi şi fragede ale porumbului se iţeau de după zidurile de piatră şi cărămidă nearsă care le înconjurau.

În jumătatea de sud a curţii grupul se adunase în

jurul structurii de lemn a unei sere mari, de aproape 25 de metri lungime şi vreo 12 lăţime. Alături se vedeau două suluri uriaşe de folie de plastic şi mai mulţi colaci de sârmă. Oamenii se apucaseră deja de treabă, cu ciocane şi cleşti pentru tăiat sârma, urcaţi pe scări sau platforme, întinzând sârma în jurul structurii.

— Ce fac? întrebă Christine.

— Fac o plasă de metal. Întâi întindem sârma dintr-un capăt în celălalt; apoi o legăm transversal. Când terminăm, punem folia de plastic peste plasă şi repetăm procesul deasupra foliei.

— Ce vrei să fac eu?

— Legatul plasei e o treabă care se face în doi. Unul ţine sârma, celălalt leagă.

Paul ridică pe umăr un colac mare de sârmă şi porni către unul din capetele structurii, unde o scară se rezema de grinda de sprijin.

— Bun, urcă pe scară.

Christine urcă. Paul îi întinse un ciocan şi un cui.

— Întâi bate cuiul în grindă; apoi înfăşoară sârma pe el.

Christine făcu ce-i ceruse.

— Acum coboară.

Se dădu jos de pe scară, Paul îi luă ciocanul şi mută scara un metru. Christine urcă din nou.

— Şi acum?

— Începem să înfăşurăm sârma în jurul ei înseşi. Îţi arăt acum.

Paul urcă pe scară în spatele ei, cu trupul atingându-l pe al ei. Căldura şi atingerea o umplură de bucurie, şi abia atunci îşi dădu seama cât de mult îi lipsiseră îmbrăţişările şi contactul fizic.

Se întrebă dacă şi lui îi plăcea, pentru că părea să se simtă foarte confortabil; cu braţele în jurul ei, făcu o buclă în sârmă, apoi o trase către următorul stâlp.

Gândurile Christinei erau mai mult la Paul decât la sarcina pe care o avea de îndeplinit, aşa că îi trebuiră câteva încercări ca să-i iasă bine.

— Aşa?

— Perfect. Acum trecem la următorul.

Coborâră şi Paul mută din nou scara. În mişcare, medalionul pe care-l purta ieşi de sub cămaşă. Era un soldăţel de jucărie. îl băgă repede înapoi. Christine urcă din nou pe scară.

— Începe să-mi placă chestia asta.

— Bun, zâmbi el. Nu mai ai decât vreo mie de făcut.

Christine râse.

— De ieri am vrut să-ţi spun ce minunat mi se pare cum te porţi cu copiii.

Păru foarte încântat de comentariul ei.

— Mulţumesc.

— Copiii chiar te iubesc. Parcă ar fi ai tăi.

— *Sunt* ai mei.

Christine zâmbi.

— Povesteşte-mi despre Pablo.

— Pablo e micul meu prieten. A venit la El Girasol cam în acelaşi timp cu mine.

— Te adoră.

— N-ar trebui să am favoriţi aici. îi iubesc pe toţi, dar cred că dacă m-aş întoarce vreodată în State, pe el aş încerca să-l adopt.

— *Dacă* te-ai întoarce?

— Dacă. Se întoarse către ea: Cu ce te ocupi?

— Specialist în igienă dentară.

— O calificare care ar prinde bine aici. Se uită la ea: Am observat că Jim şi Jessica se înţeleg bine.

— Nu, zău?

Paul zâmbi:

— De când sunteţi prietene?

— De o veşnicie. De când eram copii.

— Ea cu ce se ocupă?

— Pentru moment, lucrează la o firmă de relaţii publice. Tatăl ei e membru al Congresului, aşa că nu a avut niciodată probleme să-şi găsească de lucru.

— A cui a fost ideea să veniţi în Perú?

— A lui Jess.

— Dar ţi-a surâs şi ţie ideea?

— Nu tocmai. Jessica e… – căută cuvântul potrivit – foarte decisă. Şi, apropo de asta, astă-seară dă o petrecere ca să sărbătorim ultima noapte la Cuzco. N-ai vrea să vii şi tu?

— Mulţumesc, dar avem şi noi petrecerea noastră aici, pentru Pablo.

— Ce faceţi la petrecerea voastră?

— Am păstrat un plic cu praf pentru o prăjitură. Şi băieţii au făcut o *pinata*.

— Pot să vin şi eu?

Paul o privi:

— Şi petrecerea Jessicăi?

— Cred că Jessica nici n-o să observe că nu sunt acolo.

Paul se gândi o clipă.

— Aş putea să te duc cu maşina înapoi la Cuzco după ce se culcă băieţii. Ar fi destul de târziu.

— Nu mă deranjează.

— Atunci eşti invitată.

— Grozav, spuse ea, şi se întoarse la întinsul sârmei.

Grupul terminase doi pereţi laterali şi acoperişul când se făcu pauza de prânz. Christine ocupă un loc la umbră, în timp ce Paul se duse după cutiile cu mâncare. Apoi Jim şi Jessica le luară pe ale lor şi veniră să se aşeze lângă ei.

— Am instalat firele în dormitorul băieţilor, îi spuse Jim lui Paul. Acum au lumină.

— Mulţumesc. Băieţii or să fie încântaţi.

Jessica se aplecă spre Christine şi o întrebă cu voce scăzută:

— Ce-aţi făcut voi doi?

— Am întins sârmă.

— Şi?

— Şi *cel* întrebă Christine.

— Arătaţi… confortabil.

Christine clătină din cap.

— Tu vorbeşti? Spune-i lui Jim că rujul tău îi stă bine.

Jessica întoarse capul către Jim.

— Nici nu observasem. Crezi că bănuieşte cineva ce se petrece?

— Jess, toată lumea *ştie* ce se petrece.

Pe faţa Jessicăi se oglindi surpriza.

— Serios? Asta-i rău. Nu are voie să fraternizeze cu clienţii. Ar putea fi concediat. Păru îngrijorată, apoi se relaxă: *c'est la vie*. Dar voi doi?

— L-am ajutat, aşa cum l-ai ajutat şi tu pe Jim. A, apropo: dau o mână de ajutor la petrecerea lui Pablo astă-seară.

— Şi cu petrecerea noastră cum rămâne?

— Tu şi Jim nici n-o să băgaţi de seamă că nu sunt acolo.

— Cum te întorci la Cuzco?

— Paul s-a oferit să mă aducă cu maşina.

— Cum vrei, spuse Jessica.

Când terminară de mâncat, Paul şi Christine îşi reluară lucrul la seră. În câteva ore, grupul termină întinsul plasei metalice, şi fixă şi folia de plastic. Apoi procesul reîncepu, cu întinderea celei de-a doua plase deasupra foliei.

Pe când grupul se pregătea de plecare, Paul o conduse pe Christine la bucătărie. Scoase cutia cu praful pentru prăjitură şi începu să citească instrucţiunile de pe cutie.

— Pot să fac eu prăjitura, se oferi Christine.

— Bun.

Îi întinse cutia, apoi îi aduse un castron de ceramică, o cutie cu ulei, ouă şi o lingură pentru amestecat.

— Nu uita să foloseşti reţeta pentru altitudine mare.

— O, aşa e.

Când începu să spargă ouăle în castron, în uşă apăru Roxana. Christine zâmbi văzând-o.

— Vino aici, scumpo, spuse, făcându-i semn să se apropie.

Christine sparse ultimul ou, apoi adăugă apă şi ulei. După care îi puse Roxanei lingura în mână.

— Poţi să amesteci tu?

Christine îi conduse mâna şi începu să amestece. După o clipă, îi dădu drumul şi Roxana continuă de una singură.

După ce ingredientele se combinaseră, Christine ridică lingura din castron.

— *Gracias*. Acum poţi s-o lingi.

Roxana dădu să pună lingura înapoi în castron, dar Christine o opri. Paul o urmări cum ia lingura şi se preface că o linge, apoi i-o întinde Roxanei. Roxana începu să lingă lingura, timid la început, apoi din ce în ce mai încântată, pe măsură ce ciocolata îi mânjea buzele şi bărbia.

— Ai o formă de tort? întrebă Christine.

— Desigur.

Paul scoase de undeva o formă de aluminiu, împreună cu o bucată de pânză.

— Poţi să foloseşti cârpa ca să ungi forma, spuse el. E curată. Christine unse pereţii şi fundul formei, apoi o tapetă cu făină. Turnă compoziţia în formă.

— E gata. Ai încălzit cuptorul la 200 de grade?

Paul îşi ascunse un zâmbet.

— E un cuptor cu lemne, Christine. Nu are termostat.

— Atunci cum ştii care e temperatura?

— Bagi mâna înăuntru şi numeri câte secunde poţi s-o ţii acolo.

— Vorbeşti serios?

Paul încuviinţă din cap.

— Tortul e la 3 – 4 secunde.

— Te las pe tine să te ocupi de asta, cât o pregătesc eu pe Roxana pentru petrecere.

Paul se uită la Roxana fără să înţeleagă.

— O „pregăteşti”?

— Ştii tu, pregătire. Cum ar fi spălatul, împletitul părului. Înţeleg că tu nu te prea ocupi de asta.

— Nu prea.

— E fată, Paul, îl certă ea blând. Vrei, te rog, să-i spui ce am de gând?

Paul se apropie de Roxana şi-i vorbi prin semne. Roxana zâmbi, apoi se întoarse şi se uită la Christine, cu faţa strălucind de încântare.

— Unde sunt lucrurile pe care le-am adus pentru ea?

— Le aduc imediat.

O clipă mai târziu se întorcea cu agrafele, oglinda şi panglica.

Christine o conduse pe Roxana în camera ei. O ajută să îmbrace o rochie, apoi se aşeză alături de ea pe pat şi-i împleti cu grijă părul. Roxana rămase absolut nemişcată cât timp Christine desfăşură panglica galbenă, o tăie, şi legă funde îngrijite la capătul fiecărei cozi împletite. Se vedeau din părul ei negru ca nişte fluturi pe un strat de cărbuni.

În lavoar era o bucată de cârpă, şi Christine spălă crema de ciocolată şi murdăria de pe faţa Roxanei, până când pielea începu să-i strălucească. Scoase apoi o trusă mică de machiaj din borsetă şi îi dădu Roxanei cu luciu de buze. Desfăcu un flacon mic de parfum şi-i tamponă Roxanei gâtul cu dopul.

Îi întinse fetei oglinda. Când se văzu, Roxanei i se

lumină faţa de bucurie. Atinse cu grijă fiecare fundă, apoi îi zâmbi Christinei.

— Eşti o adevărată frumuseţe, spuse Christine.

După aceasta, Christine se ocupă de propriul păr şi machiaj, în timp ce Roxana o privea fascinată. Christine îşi aplică o nuanţă mai închisă de luciu pe buze, accentuându-le liniile pline. Apoi deschise o oglindă de poşetă, şi cu grijă îşi dădu cu roşu în obraji şi cu rimel pe gene. Puse trusa de machiaj la loc în borsetă şi o luă pe Roxana de mână.

— Hai să vedem ce zic băieţii acum.

Paul făcu ochii mari la ele când intrară în bucătărie.

— Uau!

— Suntem fete. Arătăm bine când ne spălăm niţel, spuse Christine. Apoi adăugă încântată: Nu te mai holba la mine, uită-te la Roxana.

— Arată ca o fată.

— Exact, spuse Christine, triumfătoare. Cum merge prăjitura?

— Tot la cuptor, răspunse Paul. N-ar trebui să mai dureze mult.

Christine pregăti glazura, şi după un sfert de oră scoase prăjitura din cuptor. Era puţin strâmbă, şi Christine râse.

— Suntem obişnuiţi cu asta, spuse Paul. Pentru asta s-a inventat glazura.

Exact atunci începură să apară băieţii şi să-şi ocupe locurile în jurul mesei. Toţi se uitau la Roxana ca la o străină. Pablo vorbi primul:

— Arată ca o fată!

Deyvis spuse o rugăciune. Apoi Roxana şi băieţii îşi luară farfuriile şi trecură pe la Richard, care îi servea cu pizza şi pâine cu usturoi. Christine şi Paul rămaseră să fie serviţi ultimii.

Christine se uita fix la pizza.

— Ce fel de carne e asta? Arată ca tonul.

— Chiar este ton, spuse Paul. Cred că America e singura ţară care nu pune ton pe pizza.

Christine luă o felie şi se aşeză să mănânce lângă Paul şi Roxana. După masă, Paul aduse *pinata*, o creaţie destul de rudimentară din papier-mâché, reprezentând o lamă. Băieţii începură să aclame la vederea ei şi îl urmară pe Paul afară, pe coridorul central. Paul legă un capăt al unei bucăţi de sfoară în jurul gâtului lamei, apoi aruncă celălalt capăt peste o grindă şi trase *pinata* în sus. Fiind ziua lui, Pablo căpătă sfoara, ca să manevreze *pinata* în sus şi în jos.

Băieţii începură să strige.

— Vor să fii tu prima, îi spuse Paul Christinei.

Ea le privi feţele încântate:

— Ce drăguţ, răspunse.

— Nu tocmai, rânji Paul. Vor numai să râdă de tine.

— Vedem noi! Cu ce mă legaţi la ochi?

Paul îi legă o batistă pe ochi. O ghidă în direcţia *pinatei*, apoi îi înmână băţul.

Pablo trase de sfoară, şi *pinata* sări. Christine lovi de cinci ori, de fiecare dată în gol, şi la fiecare încercare băieţii râdeau şi mai tare. În cele din urmă îşi scoase legătura de pe ochi.

— OK, mi-ajunge atâta umilire. E rândul Roxanei.

Christine o conduse către *pinata*, apoi îi legă batista la ochi. Fetiţa începu să lovească imediat ce puse mâna pe băţ. Pablo o lăsă să atingă lama, ceea ce nu produse mai mult de un sunet înfundat. Băţul mai lovi *pinata* de câteva ori, din nou fără efect.

— Bun, acum partea dificilă este să-i luăm băţul, spuse Paul.

După o lovitură, Paul apucă vârful bâtei, după care îi dădu legătura jos de pe ochi. Christine se apropie şi o ridică în braţe.

— Te-ai descurcat foarte bine, scumpo.

Roxana se lipi de ea. Lui Ronal nu-i trebuiră decât două lovituri ca să atingă *pinata*, împrăştiind bomboane peste tot. Băieţii se aruncară pe podea, adunând dulciurile. Christine o puse pe Roxana jos.

— Roxana, du-te, să apuci şi tu câteva bomboane.

Christine încercă să o îndepărteze, dar Roxana rămase atârnată de piciorul ei. Christine se aplecă să o ajute, dar bomboanele dispăruseră deja. Se întoarse către Paul pentru ajutor:

— Paul, n-a apucat niciuna.

— Nu-ţi face griji, o să apuce.

Când terminară de adunat toate bomboanele, băieţii le împărţiră în 13 grămăjoare egale. Christine privea uluită.

— Nici măcar n-a fost nevoie să le spui că trebuie să împartă.

— Băieţii ăştia mai degrabă şi-ar tăia mâna decât să ia ceva ce unul dintre ei nu are.

— Avem ce învăţa de la ei.

— Eu o fac în fiecare zi, spuse Paul. Apoi, întorcându-se către băieţi: *Ouién quiere torta*? (Cine vrea tort?)

Băieţii începură să chiuie şi o luară la fugă.

Roxana nu dăduse nicio clipă drumul mâinii Christinei, care o conduse către sala de mese. Când ajunseră acolo, băieţii se aşezaseră deja. Pablo stătea pe locul de onoare, în capul mesei. Paul aprinse lumânările de pe tort.

— *Cantemos*, spuse el. (Să cântăm.)

Băieţii îi cântară „Mulţi ani trăiască” lui Pablo, întâi în engleză, apoi în spaniolă. Paul tăie tortul şi puse feliile pe farfurii, pe care Christine le împărţi.

Paul îi dădu lui Pablo un pulover nou, o cutie cu acuarele şi un top de hârtie pe care să picteze. Pablo era în extaz şi-i mulţumea în amândouă limbile. Apoi Christine îi

dădu camionul, şi toţi băieţii îl priviră cu invidie.

— Mamă, spuse el. *Un camion*. Super! Pablo o îmbrăţişă: Mulţumesc, Miss Christine.

— Cu plăcere.

Christine se uită spre Paul şi-i văzu ochii strălucind. Înţelese că Paul nu-l iubea pe Pablo *ca pe* un fiu, ci simţea că băiatul chiar *era* fiul lui.

După ce terminară tortul, băieţii ieşiră în curte să se joace, lăsându-i pe Paul, Christine şi Roxana singuri în bucătărie. Paul făcu ceai de coca, îl turnă în două căni şi le aduse la masă. Roxana se aşezase alături de Christine, cu obrazul lipit de tăblia mesei, în timp ce Christine o mângâia pe spate.

— Ar fi trebuit să te întreb dacă-ţi place ceaiul de coca, spuse Paul. Pot să fac altceva, dacă nu-ţi place.

— Nu, e în regulă. Ajută, la altitudinea asta.

— Încă te mai deranjează?

— Puţin. La ce oră se culcă băieţii?

— De obicei pe la nouă. Dar le-am spus că astă-seară pot să stea până la zece. Cam atât cred că e ceasul acum.

Christine îşi termină ceaiul.

— Vrei să-i duc eu sus?

— Nu. Nu trebuie decât să le spun că e ora de culcare. Dar sunt sigur că Roxana n-ar obiecta dacă ai culca-o tu.

— Aş fi încântată.

Soarele apusese, lăsând curtea în întuneric, cu excepţia unei singure surse de lumină, care crea umbre lungi, dramatice. Paul îi strigă pe băieţi, în timp ce Christine o luă pe Roxana de mână şi o conduse în camera ei. Odată ajunsă acolo, Roxana îşi trase rochia peste cap, scoase o cămaşă de noapte largă, o îmbrăcă şi se duse în pat. Christine dădu cearşafurile la o parte şi o ajută să se strecoare în pat. Rămase alături, privind în ochii copilei. Roxana îi întoarse privirea.

— Aş vrea să-ţi pot citi o poveste, spuse Christine. îi îndepărtă părul din ochi, apoi îi atinse cu delicateţe cicatricea: Ce ţi-au făcut, micuţo?

Roxana întinse mâna şi atinse buzele Christinei. Christine zâmbi. Se aplecă şi o sărută pe Roxana pe frunte, apoi îi trase cuverturile până sub bărbie. La uşă stinse lumina. Chiar şi pe întuneric o vedea pe Roxana privind-o.

Împotriva dorinţei sale, ieşi şi se întoarse în bucătărie. Paul spăla ultimele vase.

— Cum a mers? întrebă el.

— E adorabilă. Christine se aşeză la masă: Mă îndrăgostesc de ea.

Paul îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic. Îşi şterse mâinile cu un prosop.

— Probabil eşti gata să te întorci la Cuzco.

— Nu m-ar deranja să mai stăm de vorbă. Dacă nu eşti prea obosit.

El zâmbi:

— Deloc. Ai vrea să mergem la o plimbare?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Ieşiră din bucătărie şi coborâră prin spatele haciendei, pe lângă seră, apoi urcară spre poalele dealului, la sud de El Girasol. Când poteca deveni prea abruptă, Paul o apucă de mână şi o conduse până la o stâncă mare ce oferea o podină netedă. O ajută să urce pe stâncă şi Christine se aşeză, cu picioarele atârnând peste margine. Paul se strecură alături de ea.

Luna lumina valea de la picioarele lor şi apele negre ale Râului Sfânt străluceau ca o galaxie.

— E frumos, spuse Christine. Se lăsă pe spate, sprijinită în coate, şi privi cerul nopţii: Stelele sunt atât de limpezi. Unde e Carul Mare?

— Eşti în emisfera greşită. Aici, jos, avem Steaua Sudului.

— Niciodată nu m-am gândit că stelele de aici, de jos,

ar putea fi diferite de cele de acasă. Unde e Steaua Sudului?

El îi arătă pe cer, spre apus.

— Vezi stelele alea patru de acolo? Acolo e Steaua Sudului. Cea mai strălucitoare dintre ele, cea de la piciorul crucii, este Acrux. De fapt, sunt două stele care orbitează fiecare în jurul celeilalte. Paul rămase tăcut o clipă, apoi continuă: Cândva, Steaua Sudului se vedea de la Ierusalim, dar din cauza precesiunii Pământului, acum nu se mai vede. Se spune că ultima oară când s-a putut vedea de la Ierusalim a fost în secolul în care a fost răstignit Iisus.

Privi în sus:

— De secole, marinarii folosesc Steaua Sudului ca să se orienteze în călătorii. Dintotdeauna oamenii s-au folosit de stele ca să-şi găsească drumul. Unii chiar cred că stelele le determină destinul.

— Şi tu ce crezi?

— Nu ştiu. Ultimele mele stele nu m-au ajutat prea mult. Apoi am venit aici, şi lucrurile s-au schimbat. Aşa că poate e ceva adevărat.

— Eu am nevoie de nişte stele noi, spuse Christine. De ce ai numit orfelinatul Floarea-Soarelui?

— Era numele haciendei. L-am păstrat pentru că îmi place metafora privitului către lumină. Ceea ce facem noi aici e legat de speranţă.

— Întotdeauna mi-a plăcut floarea-soarelui. Întreaga mea nun… Se opri: Pur şi simplu îmi place.

Paul observă scăparea, dar nu puse întrebări.

— S-a supărat Jessica fiindcă nu te-ai întors cu ea astă-seară?

— Puţin. Dar o să-i treacă. De fapt, nu voia decât să îi acopăr, pe ea şi pe Jim.

— Sper că Jessica nu-şi face speranţe prea mari. Jim e un jucător. Are câte o fată la fiecare tur.

— Atunci sunt perfecţi unul pentru altul, spuse

Christine. Jessica e un magnet pentru bărbaţi. E atât de frumoasă şi de amuzantă.

— Ca şi tine.

— Nu sunt la fel de frumoasă ca ea. Şi categoric nu sunt la fel de amuzantă. Sunt pretenţioasă, şi fixistă, şi…

Se opri.

— Şi?

— Speriată.

— De ce eşti speriată?

— De viaţă, cred. Cred că cel mai tare mi-e teamă să fiu singură.

— Ţie şi restului omenirii, spuse el. O privi: Ţi s-a întâmplat ceva care te-a făcut să te simţi aşa?

— Părinţii mei au divorţat când eram mică. În cele din urmă, tatăl meu pur şi simplu m-a şters din viaţa lui. Avea o familie nouă, şi pentru el nu mai eram decât o parte dintr-o greşeală. A murit acum un an. La moartea lui pierduserăm deja complet contactul.

— Îmi pare rău, spuse Paul.

Christine se uită către hacienda.

— Nu ţi-am spus de ce a vrut Jessica să mă aducă în Perú. Încerca să mă scoată din Dayton. Trebuia să mă căsătoresc în octombrie. Cu o săptămână înainte de nuntă, logodnicul meu a anulat totul. Ochii i se umplură de lacrimi: îmi pare rău. Nu ştiu de ce îţi spun toate astea.

— Îţi face bine să vorbeşti.

Vocea lui i se păru liniştitoare.

— Azi a fost prima oară când nu m-am gândit la Martin, de când m-a părăsit. După o pauză, adăugă: Deci, doctore Cook, ce te-a adus aici?

— La El Girasol?

— În Perú.

Paul îşi aţinti privirea în întuneric, de parcă ar fi luat întrebarea în calcul pentru prima dată.

— Am venit ca să fac surf.

Christine se uită în ochii lui să vadă dacă vorbea serios.

— Chiar aşa?

Paul râse.

— Nu.

Întoarse capul şi nu mai spuse nimic. După o clipă se întoarse din nou către ea:

— Tu de ce crezi că am venit?

— M-am gândit că poate a fost sindromul Butch Cassidy. Te-ai săturat de jefuit bănci în SUA, aşa că ai venit aici pentru că ai auzit că e mai uşor.

Paul zâmbi, dar nu-i răspunse la întrebare.

— N-ai de gând să-mi spui, nu-i aşa?

El clătină din cap:

— Nu.

— Spune-mi măcar de ce porţi soldăţelul de jucărie la gât.

Paul păru surprins că observase.

— E o amintire.

— A ce?

Paul zâmbi:

— A ceva ce aş dori să uit.

— Eşti atât de… *misterios*.

— Asta e rău?

— Nu. E chiar oarecum atrăgător. Privi în jos, înlănţuindu-şi degetele în poală: îţi lipseşte America?

— Mi-e dor de familia mea. Părinţii şi sora mea.

— Când i-ai văzut ultima dată?

— Acum trei ani. Mama tocmai fusese diagnosticată cu ALS – scleroză laterală amiotrofică. Boala Lou Gehrig.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Sora mea s-a mutat înapoi cu ei, ca să-l ajute pe tata să aibă grijă de mama. Mă simt vinovat pentru că nu sunt acolo. Dar nu-i pot lăsa pe băieţii ăştia. Oftă adânc: Uneori îmi lipseşte America mai mult decât pot

spune. Şi nu e vorba de lucrurile mari, serioase. Nu ai idee cât de plăcut e pur şi simplu să vorbesc în engleză cu tine.

— Cu tine e plăcut să stau de vorbă indiferent de limbă, spuse Christine. îl privi: Şi cum ai făcut-o?

— Cum am făcut ce?

— Cum ai lăsat totul în urmă?

Brusc, Paul deveni gânditor:

— Secretul succesului în viaţa asta este să-ţi dai seama că pe planetă se petrec crize mult mai serioase decât o decizie despre ce să faci cu viaţa ta. Singura muncă din care poate, în cele din urmă, să iasă ceva bun pentru noi toţi este să contribui cumva la însănătoşirea lumii.

— Asta a fost profund.

Paul îşi scărpina bărbia.

— Marianne Williamson. Aş vrea să fi fost eu atât de nobil. Încă mai visez la „viaţa bună”. După care îmi spun: ce înseamnă confortul meu, comparat cu vieţile copiilor de aici? Şi sunt milioane. Copii care inhalează aurolac ca să uite de durerea unui stomac gol. Copii vânduţi ca sclavi. Există chiar grupuri care aduc aici bărbaţi americani ca să facă sex cu copii. Citeşti despre asemenea lucruri, şi poţi fie să încerci să faci ceva în privinţa asta, fie să te încrunţi şi să dai pagina.

— Mă faci să mă simt vinovată.

— Ăsta nu e un lucru rău, spuse el. Dar nu asta intenţionam. Sunt şi eu la fel de vinovat ca oricine altcineva. Nu am venit aici ca să ajut copiii. Făcu o pauză: Dar vorbim prea mult despre mine. Spune-mi ceva despre Christine. Cum ar fi: care e filmul tău preferat?

— Filmul meu preferat. Aş spune *Cinema Paradiso*.

— O poveste de dragoste, spuse Paul. Asta spune multe.

— Ai văzut filmul?

Încuviinţă din cap.

— Da. Deci Alfredo avea dreptate? Focul dragostei sfârşeşte întotdeauna în cenuşă?

Christine se gândi.

— Probabil, răspunse cu tristeţe. Privi spre el, ca să-i vadă reacţia: Tu ce părere ai?

— Eu cred că pasiunea sfârşeşte în cenuşă. Dar e cel mai bine aşa. Pasiunea trebuie să facă loc unor lucruri mai bune.

— Cum ar fi?

— Iubirea adevărată. Aşa cum e tata cu mama.

— Adică cum?

— Ştii ceva despre ALS?

— Nu prea mult.

— E o boală care provoacă degenerarea celulelor nervoase din creier şi din măduva spinării. În cele din urmă, corpul cedează. Media speranţei de viaţă a unui bolnav de ALS e de la trei la cinci ani. Mama e aproape complet paralizată acum. Nu mai poate vorbi. Singurul lucru pe care-l poate mişca e degetul arătător al mâinii drepte. Noaptea loveşte cu degetul în tăblia patului când o doare. Tata se trezeşte şi îi dă doctoria. N-a mai dormit o noapte întreagă de ani de zile. Paul o privi pe Christine în ochi: A renunţat la tot ce iubea pentru ceea ce iubea cel mai mult. Pentru mama.

— E minunat, spuse Christine încet.

— L-am întrebat cum a făcut, cum a putut să renunţe la atâtea pentru ea. Răspunsul lui m-a învăţat despre Dumnezeu şi Iisus mai mult decât ar fi putut o mie de predici.

— Ce ţi-a spus?

În vocea lui Paul se simţea emoţia:

— Mi-a spus că dragostea e mai puternică decât durerea.

Christine privi în jos, fără să spună nimic.

După o vreme, Paul vorbi:

— E târziu. Ar trebui să te duc înapoi.

Lunecă jos de pe stâncă, se întoarse către ea, îi întinse mâna şi o ajută să coboare. Christine ateriză în faţa lui, împleticindu-se puţin pe terenul înclinat. El o prinse de talie.

— Hopa, spuse ea, lipindu-se de el. Se dădu un pas înapoi, apoi îl privi în faţă. În lumina lunii, ochii lui sclipeau stins.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse Paul.

Ea îşi lăsă capul pe o parte:

— Da?

— Prima oară când te-am văzut, mi-am spus că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Mi-am dorit să te revăd. Seara de azi a fost pentru mine o dorinţă împlinită.

Pe când se priveau în ochi, lumea păru să se retragă din jurul lor. Îşi lipiră buzele şi trupurile, şi pentru o clipă se pierdură unul în celălalt. Când se dezlipiră, Christine avea răsuflarea tăiată. Inima îi bătea nebuneşte.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de bun cu mine, spuse ea. Inima mea avea nevoie de bunătate.

— N-a fost greu, răspunse Paul.

O ţinu de mână cât coborâră dealul şi continuă să o ţină până intrară în curte la El Girasol. Christine se gândea că mâna lui era minunat de caldă şi se puternică.

— Maşina mea e în partea cealaltă. O aduc aici.

— Stai, spuse ea. Cât e ceasul?

— Probabil unu.

— Cât îţi ia să ajungi la Cuzco şi să te întorci?

— Ceva mai mult de o oră.

— Asta înseamnă să te întorci după ora două. Nu vreau să te pun să faci asta. Aş putea dormi aici în noaptea asta. Dacă nu te deranjează.

— Deloc. O să dorm cu băieţii. Tu poţi să dormi în camera mea.

— Ar trebui s-o anunţ pe Jessica.

— Am numărul de mobil al lui Jim. îl sun eu.

Coborâră spre locul unde mâncaseră de prânz în prima zi şi intrară pe un coridor larg, cu tavan înalt. Nu ardea nicio lumină, dar pentru Paul nu părea să aibă vreo importanţă. O conduse pe Christine până la o uşă închisă, de la capătul coridorului. O deschise şi găsi un fir care atârna din tavan. Trase de el şi un bec scăldă încăperea în lumină.

— Nu e mare lucru, dar e acasă.

Christine privi în jur. Încăperea era mică şi fără ferestre, cu pereţi de ipsos cafeniu.

— Baia e alături. Paul scoase dintr-un dulap de lemn un tricou mare, portocaliu aprins: Poţi să foloseşti asta pe post de cămaşă de noapte.

— Mulţumesc. Noapte bună.

— *Buenas noches*, replică el, şi dădu să iasă.

— Paul.

— Da?

Christine se apropie de el. Se aplecă şi-l sărută delicat pe buze.

— Mulţumesc, spuse ea. M-am simţit minunat.

— Şi eu la fel. Somn uşor.

Paul ieşi, închizând uşa în urma lui.

Christine ascultă paşii îndepărtându-se pe coridor. Când se aşternu liniştea, se aşeză pe pat.

— Ce faci? spuse ea cu voce tare.

Privi împrejur în cameră. Pe perete, atârnată de un cui, era o fotografie a unui cuplu mai vârstnic – părinţii lui Paul, ghici ea. Alături de fotografie era o diplomă. Georgetown Medical School.

Pe podea, rezemat de perete, era un teanc mare de cărţi. Ridică una din ele şi o cercetă. Era un text medical despre ALS. O puse la loc, apoi se dezbrăcă şi îşi trase peste cap tricoul lui Paul. Era larg şi-i venea până la

genunchi.

Trase de cordonul electric şi încăperea se cufundă în întuneric. Cumva, faptul că se afla în patul lui Paul, purtându-i tricoul, îi dădea un sentiment de siguranţă. Se gândi la seara care trecuse şi zâmbi. Se întrebă cum de se putea simţi atât de apropiată de un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea.

Capitolul 7

Sentimentele sunt ca animalele sălbatice – nu ne dăm seama cât sunt de feroce până nu le deschidem cuştile.

Jurnalul lui Paul Cook

Christine se trezi în sunet de voci înăbuşite şi chicoteli. În uşa camerei stăteau şase băieţi care o priveau. Brusc, auzi vocea lui Paul:

— *D Qué estân haciendo*, *mir ones*? *Vamonos*.

La apropierea lui, băieţii se risipiră. Paul privi în cameră. Christine simţi bătaia unor aripi de fluture în stomac la vederea lui.

— Bună, spuse ea.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Paul, intrând în cameră.

Ducea într-o mână o farfurie pe care se balansa un castron mic, iar în cealaltă o cană.

— Cât e ceasul?

— Zece şi ceva. Autobuzul tău tocmai a sosit.

— Zece? Se ridică în capul oaselor, acoperită de cearşaf: Am dormit până târziu.

— Se descurcă fără tine.

Christine zâmbi.

— Ce ai acolo?

— Ţi-am adus micul dejun. Clătite. Şi suc.

— Micul dejun la pat.

El se apropie cu mâncarea.

— În caz că te întrebi ce e în cană, e versiunea noastră pentru siropul de arţar. Topim vanilie şi zahăr în apă. Căpşunile le cultivăm aici.

— Mulţumesc.

Paul puse farfuria pe o ladă de alături de ea şi, spre surprinderea Christinei, se întoarse să plece.

— Ne vedem afară.

— Poţi să rămâi?

O privi ca şi cum ar fi fost o decizie dificilă.

— Sigur.

Se întoarse şi se aşeză pe pat lângă ea. Christine îşi turnă puţin sirop de casă peste clătite şi luă o înghiţitură.

— E bun. Nu ştiam că poţi să faci sirop în casă. Luă în mână o căpşună şi i-o apropie lui Paul de buze: Poftim.

Paul muşcă din fruct; Christine o termină şi puse codiţa pe farfurie. Paul o privi în tăcere cum mănâncă. Cu toată amabilitatea lui, Christine avea impresia că şi-ar fi dorit să se afle altundeva.

— Ai nevoie de ajutor azi? Mi s-a spus că mă pricep destul de bine la sârmă.

Paul nu zâmbi.

— Trebuie să mă duc la Cuzco. Poliţia a găsit un băiat pe care ar dori să-l luăm noi.

— Vrei să vin cu tine?

Paul nu ridică imediat privirea, iar când o făcu avea o expresie încordată.

— Nu ştiu cât o să dureze. Nu vreau să fac grupul să întârzie.

Christinei îi sună ca un pretext, şi deveni la rândul ei defensivă:

— Nu vreau să te reţin.

El se uită la ceas.

— Cred că ar trebui să pornesc.

Christine replică rece:

— Probabil plecăm înjur de ora două. Te întorci până atunci?

— Aşa ar trebui, spuse el. Se ridică: Aş face bine să plec.

Christine puse tava deoparte, întrebându-se ce făcuse de îl îndepărtase.

— Bine, sper să te văd atunci.

Paul dădu să plece, apoi se opri:

— Chris…

Ea îl privi, încercând să nu-l lase să vadă că e jignită.

— Da?

— Ai grijă.

Ieşi din cameră, lăsând-o pe Christine cu sufletul pustiit. Se uită la mâncare, dar îi pierise foamea. Se îmbrăcă şi se duse să se alăture celorlalţi.

Când o văzu venind, Jessica lăsă patentul din mână şi veni drept la ea.

— Să nu omiţi niciun detaliu.

Christine oftă.

— Nu e nimic de spus.

— Ai petrecut noaptea cu un bărbat superb şi nu s-a întâmplat nimic?

— Nu am petrecut noaptea cu el. N-am făcut decât să dorm aici. Era trecut de ora unu când am terminat. N-am vrut să-l pun să conducă până la Cuzco pentru mine.

— Ce ai făcut?

— Am avut o petrecere de ziua lui Pablo. Am spart o *pinata*, am mâncat pizza şi tort.

— Până la unu noaptea?

— Am făcut o plimbare. Christine zâmbi amintirii: A fost plăcut. Şi am stat de vorbă.

— Despre ce?

— Diverse. Viaţa lui. A mea.

— I-ai spus despre Martin?

— Da.

Jessica se crispă.

— Christine, eşti *aşa* o carte deschisă… Deci unde ai dormit?

— În camera lui. Paul a dormit la etaj, cu băieţii.

— Acum unde este?

— A trebuit să se ducă la Cuzco.

— Şi tu nu te-ai dus cu el?

— Nu ştia dacă se întoarce la timp. Privi în pământ: în plus, cred că l-am speriat.

— Sunt sigură că povestea despre Martin a ajutat foarte mult.

— Nu cred că asta e cauza. Am fost atât de – ezită – disponibilă.

Jessica scutură din cap.

— Chris, *disponibilă* e ca sărutul morţii atunci când e vorba de bărbaţi. Doar ştii asta.

— E, atunci înseamnă că am fost o mare proastă.

— Nu asta am vrut să spun. Îmi pare rău.

— Şi mie. Oftă adânc: Hai la muncă.

Se opriră pentru masă o oră mai târziu. Christine nu suporta ideea încă unui sandvici plin de grăsime. Se duse la autobuz şi-şi căută valiza. Găsi provizia de batoane de proteine, mâncă unul, apoi se schimbă în haine curate.

Rupse o pagină din agendă şi-i scrise lui Paul un bilet.

„Dragă Paul.

Vreau să-ţi mulţumesc pentru ultimele câteva zile. Ce faci tu aici la Floarea-Soarelui este minunat. Nu o să uit niciodată timpul petrecut aici, copiii, şi mai ales seara trecută. Dacă am făcut sau am spus ceva care te-a jignit, îmi pare sincer rău. Eşti un om tare bun. Îţi doresc multă fericire.

Cu afecţiune.

Christine”.

Împături biletul şi îl băgă în buzunarul pantalonilor,

apoi se întoarse la seră ca să-şi continue munca.

Puţin după ora unu, ritmul începu să încetinească. Pe la unu şi jumătate, Jim strigă:

— E timpul să mergem.

— Dar nu am terminat, răspunse Mason.

— Bărbaţii din sat or să termine ce mai e de făcut, spuse Jim.

— Ai spus că stăm aici până la ora două, zise Christine.

— Ştiu, dar trebuie să pornim la drum. Pare să se pregătească de ploaie, şi după-amiaza asta e singura noastră ocazie să vedem Ollantaytambo.

Lui Christine i se strânse inima. Slaba şansă de a-l vedea din nou pe Paul tocmai devenise şi mai slabă. Pe când urcau împreună treptele către curtea interioară, îi spuse Jessicăi:

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Roxana.

— Ai face bine să te grăbeşti.

— Fug.

Christine îl căută pe Paul în sala de mese, dar acolo nu erau decât doi dintre băieţi. Urcă în fugă scările. Roxana era în camera ei, jucându-se cu agrafele şi panglica de păr. Când o văzu pe Christine, se ridică imediat şi veni la ea, cu braţele întinse ca să fie ridicată. Christine se lăsă pe vine şi o îmbrăţişă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Trebuie să plec, scumpa mea, spuse. Cuvintele sunau atât de definitiv: Ai grijă de tine.

Era cutremurător, dar se forţă să se ridice în picioare.

— N-o să te uit niciodată.

Roxana nu făcea decât să o privească, nedumerită. Apoi şi ei i se umplură ochii de lacrimi şi se agăţă de picioarele Christinei. Christine se aplecă şi o îmbrăţişă din nou, amândouă plângând. O sărută iarăşi, se ridică şi

plecă. Se auzea motorul autobuzului pornind, şi ştia că numai pe ea o aşteaptă.

Se îndreptă spre dormitorul băieţilor, unde-l găsi pe Pablo.

— Pablo, ştii unde e Paul?

— Nu s-a întors.

I se puse un nod în gât.

— Vrei să-i dai asta, te rog? întrebă, întinzându-i biletul.

— Sigur.

Pablo băgă hârtia în buzunarul pantalonilor.

— N-o să uiţi?

— Nu. Ţin minte.

— Mulţumesc, Pablo. Se lăsă pe vine lângă el, şi se îmbrăţişară: Să fii băiat cuminte.

— OK. Pa.

Se întoarse şi coborî din nou scările către curte, abia reţinându-şi plânsul. Nu înţelegea de ce o doare atât de tare faptul că Paul nu e acolo. Autobuzul claxonă, şi Christine ştiu că e pentru ea. Grăbi pasul. Când trecea pe lângă fântână, cineva o strigă din sala de clasă.

— Christine!

Paul stătea în tocul uşii. Pomi către ea. Într-o mână avea un aparat de fotografiat; în cealaltă o floarea-soarelui.

— Nu te-am găsit, spuse ea.

— Îmi pare rău. Abia m-am întors.

— Am lăsat un bilet la Pablo. În caz că nu te mai vedeam.

El o privi în ochi.

— Ce spunea biletul?

— Mulţumesc. În cea mai mare parte. Christine ezită, apoi continuă: Seara de ieri a fost foarte specială pentru mine. Dacă am spus ceva care te-a supărat, îmi pare foarte rău.

Paul se încruntă.

— Eu trebuie să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ţi fac asta. Seara de ieri a fost minunată, poate *prea* minunată. Se foi, jenat: Uneori e mai bine să nu ştii ce pierzi. Zâmbi. Un lucru ştiu sigur: Martin e un mare prost.

Christine zâmbi şi ea.

— Ţi-ai luat rămas-bun de la Roxana?

Christine dădu din cap.

— Da. Plângea.

— Mă duc s-o văd. Îi întinse floarea: Ca să-ţi aminteşti de noi.

— Mulţumesc. Nu cred că e vreun pericol să uit.

Paul stătea în picioare, stângaci, neştiind cum să-şi ia rămas-bun.

— Pot să-ţi fac o fotografie? întrebă.

— Sigur. Christine apropie floarea-soarelui de obraz: E bine aşa?

— Perfect.

Făcu fotografia.

— Ar trebui să pleci.

Paul făcu o pauză, apoi brusc făcu un pas înainte şi-şi lipi buzele de ale ei.

Jessica coborâse din autobuz şi se apropia de hacienda.

— Christine! strigă ea. Ţii pe toată lumea în loc.

Se dezlipiră, şi Paul o conduse către zidul exterior. Jessica îi văzu împreună şi se opri.

— Scuze, zise ea, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse la autobuz.

— Dacă treci vreodată prin Dayton…

— Te sun. Îţi promit.

Christine oftă din adâncul sufletului.

— Ai face mai bine să pleci, spuse Paul.

Ea îl mai privi încă o dată în ochi.

— *Adios*, zise ea.

— *Adios*.

Christine se întoarse şi plecă, strângând floarea-soarelui în mână. Uşa autobuzului se deschise, şi Paul o privi urcând. Şoferul eliberă frâna de mână, şi autobuzul începu să se târască pe drumul de pământ şi pietriş.

Soarele amiezii lucea în ferestrele maşinii şi nu o văzu pe Christine privindu-l, cu obrazul lipit de geam. Când autobuzul nu se mai văzu, plecă să o caute pe Roxana.

Christine rămase tăcută în timp ce treceau pe lângă câmpurile întinse din Valea Sfântă. Din când în când, Jim lua microfonul şi le vorbea despre unul sau altul din locurile de pe drum, dar Christine era complet surdă. Mintea ei era încă la El Girasol.

— Aş da un sol să ştiu la ce te gândeşti, spuse Jessica.

Christine privi afară, pe fereastră.

— Ţi-ai arunca banii pe geam.

— Ai de gând să-mi spui de ce eşti atât de tăcută?

— Nu.

Jessica ridică mâinile, prefăcându-se că se predă.

— Bine. Scuze. Abia trecuse momentul, când o luă de la capăt: Chris, trebuie să mergi mai departe. Martin nu merită suferinţa ta.

Christine nu răspunse, şi Jessica înţelese brusc.

— Nu e vorba de Martin.

Expresia Christinei îi confirmă suspiciunea.

— Ce mai plimbare trebuie să fi fost!

Christine se întoarse către ea:

— Vreau să-l revăd.

— Nu-mi spune că te îndrăgosteşti de el… Jessica clătină din cap: Chris, ce-i în capul tău? Individul are lăzi pe post de mobilă. Unde vrei să ajungi cu asta?

Christine întoarse faţa înapoi spre fereastră.

— Nu fi supărată pe mine. Nu fac decât să fiu realistă.

Fără să întoarcă capul, Christine răspunse:

— Şi relaţia ta cu Jim e realistă?

Jessica se aplecă spre ea:

— Ascultă, Chris. Nu am niciun fel de iluzii că aventura asta cu Jim ar putea dura mai mult de săptămâna viitoare. Ăsta e felul meu bizar de a lua lucrurile. Dar tu nu faci nimic pe jumătate. Din povestea asta nu poate ieşi nimic bun.

Christine închise ochii şi se rezemă de geam.

O oră mai târziu, autobuzul cotea din drumul principal către o vale dintre munţi. Jim se ridică şi luă microfonul:

— În faţa noastră este satul Ollantaytambo. Ollantaytambo este ultima oprire din Valea Sfântă. Când Pizarro a cucerit Cuzco, incaşii s-au retras aici. Pizarro l-a trimis după ei pe fratele lui, dar incaşii erau pregătiţi, îl aşteptau, şi pentru prima oară spaniolii au fost înfrânţi. Cel puţin pentru o vreme. Oraşul prin care trecem este oraşul incas original. După cum vedeţi, cele mai multe ruine sunt sus, pe munte. Când ajungem acolo, puteţi urca până în vârf, dar vă rog să nu pierdeţi noţiunea timpului. Trebuie să fim înapoi în autobuz la cinci şi un sfert.

Autobuzul opri în parcarea de lângă ruine. De jos, ruinele arătau ca o imensă piramidă de stâncă, zidită pe versantul muntelui.

Grupul urcă dealul terasat până la templu. În vârf, Christine se despărţi de grup şi se aşeză pe o terasă, cu picioarele atârnând în golul de doi metri, deasupra platoului de mai jos. Pe cer se adunau nori subţiri, cenuşii, care aruncau umbre peste vale şi orăşelul în miniatură. Aerul era răcoros, şi vântul îi făcea părul să danseze pe umeri. După câteva minute, Jim veni şi se aşeză alături de ea. Christine se întrebă unde era Jessica şi dacă ea era cea care-l trimisese.

— Uluitor, nu? întrebă jim. Unele din pietrele de aici

cântăresc peste 17 tone. La vreo zece kilometri de aici este o carieră, de unde s-au extras pietrele pentru templu.

— E remarcabil.

— Ştii cine a construit oraşul ăsta?

— Mii de sclavi?

— Asta, şi iubirea unui bărbat. Ollantaytambo a fost întemeiat de un general incas extrem de puternic, pe nume Ollantay. Ollantay s-a îndrăgostit de fiica regelui. I-a cerut regelui voie să se însoare cu ea, dar pentru că nu era de sânge regal, acesta l-a refuzat. Aşa că i-a luat pe cei care au vrut să-l urmeze, a părăsit Cuzco şi a construit fortăreaţa asta. Intenţiona să termine de construit oraşul, apoi să se întoarcă şi să lupte pentru ea. Dar înainte să fie gata oraşul, regele a murit şi fiul lui a luat puterea. Fiul se temea de Ollantay, aşa că în loc să se lupte cu el, l-a lăsat să ia fata.

— Ce romantic. Christine îşi îndepărtă părul de pe faţă: Deci crezi că ar trebui să construiesc o fortăreaţă?

Jim zâmbi.

— Morala micii mele poveşti este că atunci când dragostea e adevărată, lucrurile ies bine. Nu neapărat aşa cum crezi tu că or să iasă, dar ies bine.

— De când îl cunoşti pe Paul?

— De trei, patru ani.

— Chiar e atât de bun pe cât pare?

— Mda, cred că da. Privi la ceas: Ar trebui să încep să adun grupul. Ne vedem curând.

Autobuzul ajunse la hotel exact când peste Valea Sfântă se aşternea întunericul. Un paznic deschise o poartă dintr-un gard lung de piatră şi îi lăsă să intre în parcarea hotelului. Un semn de pe clădire anunţa că se află la BEST WESTERN ÎNCĂLÂND.

— Ia uită-te, spuse Jessica. Un Best Western în mijlocul pustiului. Hei, Jim, cum îi zice oraşului ăstuia?

Jim privi către ele.

— Urubamba, răspunse.

Hotelul era un labirint de mici bungalouri înconjurate de flora luxuriantă a Anzilor. În centrul complexului era o piscină de dimensiuni olimpice, iar într-unul din capete un ţarc cu câteva lame bine îngrijite. Jessica şi Christine se opriră să privească animalele, apoi îşi duseră gentile de voiaj în cameră.

Cele două femei îşi desfăcură bagajele, apoi jessica plecă să mănânce, iar Christine rămase în cameră. Nu avea chef de conversaţie. Scoase floarea-soarelui din rucsac şi o privi. Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Paul. Deşi nu părea probabil, se agăţa de cuvintele lui Jim: *când dragostea e adevărată*, *lucrurile ies bine*.

Puse floarea pe noptieră, stinse lumina şi se culcă.

Christine se trezi înainte să sune ceasul. Jessica sforăia uşor în patul de alături. Christine se îmbrăcă în linişte şi ieşi din bungalou. Plouase peste noapte. Aerul era răcoros, iar pe ea o durea puţin capul – de emoţie sau din cauza altitudinii, nu ştia nici ea. Cu toate acestea, se simţea mai bine decât cu o zi în urmă.

Mulţi dintre membrii grupului se adunaseră la micul dejun din cabana cea mare. Joan şi Mason stăteau împreună, şi-i făcură semn să li se alăture.

— Nu te-am văzut aseară, spuse Joan.

— Eram obosită. M-am dus la culcare.

Mason începu să răzuieşte cu cuţitul o felie de pâine arsă.

— Unde e prietena aia a ta?

— Încă în pat.

— Ar face bine să nu întârzie, spuse Joan. Avem de prins un tren.

— Nu uita să-ţi aduci bagajele la recepţie, spuse Mason. Autobuzul le duce înapoi la Cuzco. Noi mergem tot drumul cu trenul.

— Ştii ceva? zise Joan. E mare păcat că Paul nu a venit cu noi. Voi doi faceţi un cuplu reuşit.

Comentariul o luă pe Christine pe nepregătite.

— Mulţumesc, spuse ea, jenată. Ar trebui să mă duc să văd ce face Jess.

Christine luă câteva fructe şi prăjiturele, le înveli într-un şerveţel şi se întoarse în cameră. Jessica era deja îmbrăcată şi-şi făcea bagajul.

— Trebuie să ducem bagajele la recepţie, spuse Christine.

— Ştiu. Cât e ceasul?

— Aproape opt.

— Trebuie să pornim. Trenul pleacă într-un sfert de oră.

Gara era de cealaltă parte a staţiunii, şi femeile trebuiră să alerge ca să prindă în ultima clipă trenul, transpirate şi cu sufletul la gură. Trenul era micuţ, cu numai cinci vagoane; calea ferată fusese construită de-a lungul râului Urubamba şi tăia jungla de la nord la sud, până ajungea în oraşul Aguas Calientes – Apele Fierbinţi. Pe când se apropiau de sat, apele râului deveneau vâltori care bolboroseau, scuipau şi uruiau cu atâta violenţă că apele noroioase ale râului păreau să fiarbă.

Pe când se apropiau de destinaţie, Jim se ridică în picioare în faţa tuturor.

— O să vă spun câte ceva despre Machu Picchu. Cunoscut ca oraşul pierdut, Machu Picchu a fost înfiinţat de incaşi şi populat de o anume familie nobiliară incasă. Conchistadorii spanioli au distrus cea mai mare parte a centrelor religioase şi politice ale incaşilor, dar – din fericire pentru noi – Machu Picchu n-a fost niciodată găsit. În 1911 un explorator american pe nume Hiram Bingham a descoperit oraşul. Nu căuta Machu Picchu; căuta Vilcabamba, ultimul bastion incas în calea spaniolilor. Muntele imens care se înalţă deasupra citadelei se

numeşte Huayna Picchu. Era turnul de veghe pentru Machu Picchu. Este deschis publicului şi puteţi să-l urcaţi, însă trebuie să vă previn că este abrupt şi destul de periculos. Dar priveliştea e spectaculoasă.

Trenul începu să încetinească.

— După ce coborâm din tren, luăm o cursă până la munte. Veniţi înapoi oricând doriţi, dar să fiţi aici la ora patru. Luăm trenul de patru şi jumătate înapoi spre Cuzco.

Porniră cu toţii către simulacrul de sat al magazinelor de suveniruri. Urcară în autobuzul-cursă şi urcară cam o milă pe serpentinele unui drum de pământ. Când ajunseră în vârf, Jim cumpără bilete pentru întregul grup şi rămase la barieră până când trecu toată lumea. Jessica şi Christine rămaseră ultimele, pentru că Jim le promisese o vizită specială, cu el ca ghid.

Dealurile terasate erau de un verde strălucitor şi o cărare ducea de la poarta principală către oraş, de-a curmezişul uneia din terase.

— E incredibil, spuse Christine.

Jim le îndemnă să coboare o scară îngustă de piatră către o clădire înaltă, semicirculară. Pietrele erau atent rotunjite, iar în interiorul structurii se vedeau nişe de formă trapezoidală.

— Aici este Templul Soarelui, le explică el. Ferestrele astea două sunt perfect aliniate cu punctele unde răsare soarele în zilele solstiţiilor de iarnă şi de vară.

Următoarea ruină era Templul Condorului. Pietrele se întindeau în părţi ca nişte aripi uriaşe, iar pe pământ capul păsării era sculptat ca un altar de sacrificiu. Jessica se lăsă pe vine ca să-l atingă.

— Ce e asta? întrebă ea.

— E capul condorului. Se crede că era folosit pentru sacrificii umane.

Jessica se înfioră.

— Hai să plecăm de aici.

Urcară, ocolind pietrele a încă o duzină de structuri. Pe la jumătatea drumului, Jessica şi Jim se luară de mână, părând să nu le mai pese dacă observă cineva. Coborâră apoi treptele piramidei până în centrul ruinelor, ajungând într-o piaţă largă, cât o jumătate de teren de fotbal, în partea opusă era cartierul de locuit, un rând de clădiri simetrice, în umbra muntelui Huayna Picchu. O turmă de lame păştea netulburată iarba din piaţă.

Jim privi soarele.

— Dacă vrem să urcăm pe Huayna Picchu, ar trebui să pornim.

Înconjurară citadela prin partea de sud, de unde o potecă ducea spre poalele muntelui.

Un indicator arăta direcţia către Huayna Picchu, iar în partea opusă către Templul Lunii.

— Toată lumea e *sigură* că asta vrea să facă? întrebă Jim.

— Suntem sigure, răspunse Jessica, întorcându-se spre Christine. Nu-i aşa?

— Absolut, spuse Christine.

Urcuşul le luă cam o oră. În unele porţiuni, în piatră fuseseră tăiate trepte şi se întinseseră frânghii ca ghidaje. În alte câteva locuri, trebuiră să urce în patru labe.

În vârful muntelui drumul se gâtuia, şi curajoşii trebuiau să facă efortul final către culme. Când calea se eliberă, Jim urcă primul, apoi întinse mâna şi le ajută pe amândouă femeile să urce.

— Bun venit în vârful lumii, spuse el.

Jessica scoase un sunet de uluire.

— Ţi se taie răsuflarea. Machu Picchu arată ca un sat de păpuşi. La ce altitudine suntem?

— Cam 300 de metri mai sus decât Machu Picchu.

— E uimitor, spuse Christine. Mă bucur atât de mult că am venit.

Îşi făcură unii altora poze şi se întinseră la soare o

jumătate de oră, până când vârful se aglomeră prea tare cu turişti, şi hotărâră să plece. Jim deschidea drumul, urmat de Jessica şi apoi de Christine. Drumul de întoarcere era mult mai rapid.

Deşi Jim păstra un ritm prudent, reuşeau să se mişte repede, şi prinseră din urmă un grup de turişti chinezi care plecaseră de pe vârf cu zece minute înaintea lor. Făcuseră cam două treimi din drum, când Jessica întrebă:

— Spune-mi, Jim, dacă aş cădea ţi-ai risca viaţa ca să mă salvezi?

Jim era atent unde păşea, şi nu privi înapoi.

— Ce întrebare e asta? Mai bine fii atentă unde calci şi nu te apropia de prăpastie.

— Vrei să spui că nu trebuie să fac aşa…

Jessica sări peste un dâmb până la treapta de dedesubt, cu numai câţiva metri deasupra lui Jim. Buza de pământ pe care ateriză se ţinea numai în rădăcinile vegetaţiei, şi cedă sub greutatea femeii.

— Jim!

Jim se întoarse fulgerător. Jessica era mai sus de el, alunecând cu picioarele înainte către marginea potecii. Fără să stea pe gânduri, Jim se aruncă peste ea, placând-o pe poteca în pantă. Jessica era întinsă pe spate, cu Jim deasupra. Pieptul lui îi strivea stomacul, şi picioarele bărbatului atârnau în gol, peste marginea potecii. Amândoi gâfâiau.

— Ăsta a fost lucrul cel mai stupid pe care l-a făcut cineva vreodată, spuse Jim.

— Ăsta a fost lucrul cel mai stupid pe care l-am făcut eu vreodată, spuse Jessica cu umilinţă. M-ai salvat.

Jim se rostogoli pe-o parte şi se ridică în coate.

— Cu tine nu se plictiseşte omul nicio clipă, nu-i aşa?

Brusc, buza de pământ pe care îngenunchease cedă, şi Jim dispăru. Jessica ţipă, urmată de unul din turiştii chinezi de mai jos, şi ecoul ambelor ţipete fu întâmpinat

doar de tăcere. Jessica se lăsă pe spate, tremurând.

— Cât de mult a căzut? întrebă ea.

Christine tremura la rândul ei.

— Nu ştiu.

Sub ele, unul din chinezi se agăţă de rădăcina subţire a unui copac ce creştea orizontal faţă de pantă şi se aplecă în afară, ţinut de haine de către tovarăşii lui de călătorie.

— Îl vezi? strigă Christine către el.

Bărbatul ridică privirea, apoi arătă în jos, către un loc din afara razei vizuale.

— E jos.

Jessica şi Christine se târâră către o culme mai joasă şi Jessica se aplecă în afară.

— Îl văd, spuse ea.

Jim zăcea cu faţa în jos, pe o terasă cam la şase metri sub ele.

— Se mişcă?

— Nu, răspunse Jessica, cu vocea tremurând.

Se grăbiră către locul unde zăcea jim. Stătea cu faţa ascunsă în praf, avea o rană deschisă la cap şi una pe braţul drept.

— Respiră? întrebă Jessica.

Christine se aplecă lângă el.

— Da.

— Să-l întoarcem cu faţa?

— Nu. Nu-l atinge, spuse Christine.

Jessica îngenunche alături de el, înnebunită de teamă. În jurul lui, pe pământ, se făcuse o baltă de sânge, înnegrind ţărâna.

— Jim, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te.

Brusc, Jim lăsă să-i scape un geamăt adânc şi chinuit. Unul din chinezi se apropie, şi Jessica îi făcu semn să se îndepărteze.

— Nu-l atinge! Să nu-l atingă nimeni. Apropie gura de urechea lui: Jim, mă auzi?

La început nu răspunse; apoi rosti, cu voce abia auzită:

— Da.

— Crezi că ţi-ai rupt coloana?

— Totul… mă doare.

Întoarse capul către ele. Faţa îi era acoperită de praf şi sânge. Jessica tremura.

— Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare?

Mişcă piciorul stâng, dar se strâmbă de durere.

— Mă dor picioarele.

Jessica întinse o mână tremurătoare şi îl palpă delicat pe spatele piciorului, apoi, cu atenţie, şi pe faţă. Brusc îşi retrase mâna.

— Simt osul. E fractură deschisă.

Alături de ei se opri un bărbat musculos, cu părul de culoarea nisipului, însoţit de trei băieţi adolescenţi.

— Cât căzu? întrebă el, cu accent australian.

— Vreo zece metri, răspunse Christine. Avem nevoie de ajutor.

— Hai ş-om vedea, spuse omul, îngenunchind alături de Jim.

— Are piciorul rupt, spuse Jessica.

Bărbatul atinse piciorul lui Jim şi simţi osul ieşit prin piele. Îşi scoase jacheta.

— Mă cheamă Pete. Sunt pompier. Mă pricep la chestiile astea. îl ducem noi jos.

Băieţii lui rămăseseră la câţiva paşi distanţă, privind cu ochii mari. Bărbatul le spuse:

— Voi fugiţi jos, la post, şi aduceţi ajutor. Ne treabă o targă. Haide, repejor.

Băieţii o luară la fugă. Doi dintre chinezi rămaseră pe loc, în timp ce restul grupului îi urmă pe tineri.

Jim continua să geamă, în timp ce Jessica îl ţinea de mână. Australianul scoase un briceag şi-i spintecă lui Jim pantalonii până la şold. Jessica se înfioră la vederea osului

rupt ieşind prin piele. Începu să plângă. Pete începu să palpeze delicat picioarele lui Jim.

— Îmi simţi degetele, amice? întrebă.

— Da.

— Bine. Îşi scoase cureaua, apoi îi spuse Jessicăi: Domniţă, îmi dai şi cureaua ta?

Jessica îşi desfăcu rapid cureaua şi i-o întinse, apoi îl luă din nou pe Jim de mână. Australianul spuse:

— Ascultă, amice, nu avem aţele. Aşa că treabă să-ţi legăm picioarele cu curelele astea.

Îl apucă pe Jim de piciorul drept, pe care-l trase alături de cel rupt, apoi luă cureaua şi o strecură pe dedesubt, şi în jurul picioarelor. Jim scăpă un strigăt.

— Îmi pare rău, amice. Cum ţi-e spinarea?

— Nu ştiu.

Pe când aşteptau să se întoarcă băieţii, sosiră Joan, Mason şi alţi trei membri ai grupului Puma-Condor. Pe munte se dusese vestea că cineva căzuse, dar nu se aşteptaseră să fie unul de-al lor. Când le văzu pe femei, Mason strigă înapoi către ceilalţi:

— E unul dintre ai noştri.

Cu toţii grăbiră pasul.

— Jessica, Christine, ce s-a întâmplat? întrebă Mason.

— A căzut Jim.

Se apropiară cu toţii.

— Jess, spuse Jim.

— Ce e?

Se apropie de el. Christine asculta şi ea.

— Grupul…

Tăcu, strâmbându-se de durere.

— Duceţi grupul la Cuzco, spuse el, cu voce alterată. Trebuie să prindă trenul. Biletele… în rucsacul meu.

Christine îl întrebă pe Mason:

— Poţi să duci pe toată lumea înapoi la Cuzco?

— Pot.

— Noi rămânem cu Jim. Sunăm când o să ştim mai multe.

Christine desfăcu rucsacul lui Jim şi îi întinse lui Mason un plic în care se găseau biletele de tren şi voucherele de hotel.

— Cum îl duceţi până jos? întrebă Mason.

— Băieţii mei s-au dus după ajutor, spuse Pete. Putem să-l ducem până jos.

— Noi ajutăm, zise unul din chinezii care rămăseseră.

Mason se ridică.

— OK. Eu adun grupul.

Porniră în josul muntelui. După vreo 20 de minute se întoarseră cei trei băieţi, urmaţi de patru peruvieni care duceau o targă. Unul din ei vorbea engleză.

— Are coloana ruptă?

— Credem că nu, răspunse Jessica. Poate să-şi mişte picioarele. Echipa peruviană îi desfăcu lui Jim rucsacul şi i-l luă din spate, dându-i-l lui Christine. Apoi îl aşezară pe jim pe targă, bine legat. Peruvienii, Pete şi băieţii lui, şi cei doi chinezi înconjurară targa, apucând fiecare de unde putea. Porniră încet în jos, răsuflând greu din cauza efortului. Când ajunseră la capătul potecii, lăsară targa pe un petic de iarbă, ca să se odihnească. Jessica se aşeză pe iarbă lângă Jim.

— Te simţi bine, scumpule?

— Ai nişte frunze de coca? întrebă el.

— Am eu câteva, răspunse Christine.

Încă mai avea punga cu frunze pe care i-o cumpărase Jim. Scoase câteva frunze şi i le întinse.

Jim le băgă încet în gură şi începu să mestece. În câteva momente păru să se relaxeze.

— Bine, băieţi, spuse Pete ridicându-se. Hai să terminăm treaba.

Îl purtară pe Jim printre ruine, urcând un lung şir de trepte până la poarta principală, şi mai departe, până la

staţia de autobuz. îi aştepta o camionetă cu platformă deschisă. Pe platformă se afla o saltea, şi pe aceasta puseră targa, legând-o cu chingi de plastic.

— Gata, amice, spuse Pete.

— Mulţumesc, spuse Jim.

— Îţi mulţumim mult, spuse şi Jessica.

— N-ai de ce. Mult noroc. Sal’tare.

Pete şi băieţii lui se întoarseră către poarta de intrare. Chinezii plecară şi ei, iar Jessica şi Christine urcară pe platforma camionetei, alături de Jim. Jessica îl luă de mână.

— Jess, spuse Jim. Sună-l pe Paul. Nu vreau să mă cârpăcească cineva de aici.

— OK.

— Mobilul lui e la mine, zise Christine.

Scotoci în rucsacul lui Jim şi scoase telefonul. I-l întinse Jessicăi. Aceasta se aplecă spre Jim.

— Care e numărul?

— Ţine apăsat pe tasta 3.

După câteva momente cineva răspunse.

— Alo, Paul? Aici Jessica… Nimic bun. Jim a căzut pe Huayna Picchu. E destul de grav rănit. Poţi să vii?

Acoperi microfonul cu mâna:

— Unde o să fim? îl întrebă pe Jim.

— La cabinetul medical din Aguas.

— La cabinetul medical din Aguas… OK. Te aşteptăm. Închise.

— Vine.

— Mulţumesc.

Le luă aproape 40 de minute să ajungă la cabinetul medical. Cu fiecare moment, durerea lui Jim părea să crească. Când ajunseră la cabinet, din clădire ieşiră un bărbat şi o femeie în halate albe şi, cu ajutorul echipei de salvare, îl duseră pe Jim înăuntru.

Cabinetul medical era mic şi vechi, echipat cu un

aparat pentru radiografii mare şi zgomotos, care arăta ca o reminiscenţă din al doilea război mondial.

Asistentul examină osul care ieşea prin pielea piciorului lui Jim şi se încruntă. În timp ce infirmiera îi dezinfecta rănile, bărbatul îi tăie pantalonii şi îi turnă apă oxigenată pe picior. îi făcu 11 radiografii şi decise că cea mai dureroasă dintre rănile lui Jim era un umăr dislocat, încercă să reducă dislocarea, şi Jim ţipă atât de tare că Jessica începu să plângă. Mai încercă de câteva ori, fără succes, şi de fiecare dată Jim ţipă şi mai tare.

— Îl torturează, spuse Jessica. Unde e Paul?

Următoarele două ore trecură cu o încetineală chinuitoare. Când Paul ajunse în sfârşit, Jessica era aproape de o criză de isterie. Sări în picioare când acesta intră în clinică:

— Te rog, ajută-l.

— O să-l ajut.

Îi aruncă o privire Christinei, apoi intră în camera din spate, unde Jim zăcea în pat, zvârcolindu-se de durere. îl atinse delicat pe umăr:

— Sunt aici, prietene.

Personalul clinicii părea la fel de uşurat ca Jessica şi Christine la apariţia lui Paul. Acesta se uită atent la radiografii. Trecuseră mai bine de trei ore de la căzătura lui Jim, şi muşchii de pe spate şi de la umeri intraseră în spasm, făcând aproape imposibilă reducerea luxaţiei.

Paul scoase o seringă cu ketamină din trusa pe care o adusese şi-i făcu prietenului său o injecţie în braţ. Jim închise ochii şi muşchii i se relaxară. Paul apăsă pe umărul lui Jim până când acesta se aşeză la locul său cu un zgomot sec. îi înfipse un ac în antebraţ şi începu să-i administreze intravenos un antibiotic, apoi îi cusu rana de la cap.

Ieşi din camera din spate şi le găsi pe cele două femei aşezate pe o bancă.

— Ce face? întrebă Jessica.

— Trebuie să-l ducem la Cuzco cât mai repede posibil. Avem nevoie de o tomografie ca să ne asigurăm că nu are hemoragie internă. Iar piciorul e rupt în mai multe locuri. O să aibă nevoie de un chirurg ortoped. Unde e restul grupului?

— Au luat trenul înapoi spre Cuzco.

— Bine. Pe Jim îl punem în spatele camionetei mele.

Paul îi mai făcu lui Jim o injecţie cu ketamină; voia să se asigure că e adormit pe tot parcursul călătoriei.

Trei ore mai târziu opreau în faţa camerei de primire a urgenţelor de la spitalul din Cuzco. Paul claxonă, şi personalul de la urgenţă aduse o targă.

Targa şi Paul dispărură în interiorul clădirii.

Femeile intrară în hol să aştepte. Puţin după miezul nopţii, Paul ieşi şi se aşeză alături de ele, vizibil epuizat. Jessica se ridică.

— Cum se simte?

— Mult mai bine decât ar fi normal. Are o contuzie. Şi piciorul era în stare foarte proastă; a fost nevoie să-i pună tije. Dar o să reziste până reuşim să-l ducem în State.

— E conştient?

— E cam ameţit, dar e treaz.

— Pot să-l văd? întrebă Jessica.

— Eşti prima de care a întrebat. Prima uşă pe stânga.

După ce Jessica plecă, Paul şi Christine rămaseră singuri pe holul spitalului.

Era trecut de ora două noaptea, şi cele mai multe din becurile fluorescente fuseseră stinse, lăsându-i în penumbră. Vocile lor scăzute răsunau între pereţii spitalului.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Paul.

— Urcaserăm pe Huayna Picchu, şi aproape terminaserăm coborârea înapoi, când Jessica a început să se joace şi a alunecat. Jim a salvat-o. Dar imediat poteca a prins să se surpe sub picioarele lui.

— De asta se simte ea atât de vinovată. Îşi împleti degetele: Cel puţin n-a murit nimeni.

— Slavă Domnului pentru asta.

Tăcere. După o clipă, Paul spuse:

— Mulţumesc pentru bilet.

— Voiam să scriu mai mult, dar în situaţia dată… Christine privi în jos, apoi spuse: Mi-ai lipsit.

— Şi tu mi-ai lipsit mie. Se priviră în ochi: Jim m-a rugat să conduc eu grupul în junglă. Aşa că nu scapi de mine încă o vreme.

Ea zâmbi.

— Deci după ploaie chiar iese soarele.

Zâmbi şi el, apoi se uită la ceas.

— Decolăm în şase ore. Ar trebui să vă duc la hotel.

— Aş vrea să-l văd pe Jim înainte de a pleca.

Porniră către camera lui. Paul bătu la uşă, apoi o deschise. Jessica era aşezată lângă pat, cu capul pe pieptul lui Jim.

— Bună, Jim, spuse Christine. Cum te simţi?

— Viu.

— E bine să fii viu. Ştii că eşti un erou, nu? I-ai salvat viaţa celei mai bune prietene ale mele.

El o mângâie pe Jessica pe cap.

— O cam plac.

— Cred că ai dovedit-o. Îmi pare rău că nu poţi să vii cu noi. O să te descurci aici de unul singur?

Jessica înălţă capul.

— N-o să fie singur. Rămân cu el.

Christine o privi surprinsă.

— Rămâi?

— Da.

— Bine, spuse Paul. Din câte o cunosc pe Jessica, personalul spitalului o să umble în vârful picioarelor.

Jim îi zâmbi Jessicăi, apoi se uită din nou la Paul.

— Şcoala din Puerto ne aşteaptă.

— Totul e pregătit, răspunse Paul. Am vorbit cu directorul acum câteva ore. Nu-ţi face griji pentru nimic.

— Numai adu-i înapoi întregi, spuse Jim.

— O să-i aduc. Se întoarse către Jessica: Ai mare grijă de el.

— Şi tu ai grijă de prietena mea cea mai bună.

— Promit.

Christine se apropie de pat. Se aplecă şi-l sărută pe Jim pe frunte.

— Ai grijă de tine, Jim.

El zâmbi.

— Mulţumesc.

Jessica şi Christine se îmbrăţişară. De cum părăsiră camera, Jessica puse din nou capul pe pieptul lui Jim.

Capitolul 8

Drumul Christinei s-a încrucişat din nou cu al meu. Soarta ştie cum s-o ia pe scurtătură.

Jurnalul lui Paul Cook

— Ştii unde stăm? întrebă Christine.

— *El hotel Vilandre*. Acelaşi hotel unde ne-am întâlnit pentru prima oară.

Ea zâmbi.

— Nu cumva ai aranjat tu totul? Povestea cu hoţul de buzunare…

— Aş vrea să fiu atât de deştept…

Hotelul era la numai un sfert de oră de spital. Paul parcă în faţa hotelului şi intrară.

Recepţia era goală. Paul căută din priviri pe cineva, şi în cele din urmă luă pur şi simplu singura cheie rămasă.

— Cred că asta e camera ta, spuse el.

Christine se uită la numărul camerei înscris pe breloc.

— E aceeaşi cameră în care am stat cu Jessica. Sper că mi-au adus şi mie bagajele în cameră. Ale tale unde sunt?

— Jaime îmi aduce geanta la aeroport. Vine şi el cu noi.

Urcând pe scara întunecată, Paul întrebă încet:

— Pot să dorm în camera ta?

— Unde altundeva să doimi?

— Păi, ar fi o canapea pe hol…

— Ei, asta-i.

Christine îi întinse cheia. Paul descuie uşa şi aprinse lumina. Cu uşurare, Christine îşi văzu bagajul lângă pat.

Camera era caldă şi umedă, aşa că Paul porni aerul condiţionat. Cât timp Christine se dezbrăcă în baie, el puse ceasul să sune, apoi îşi scoase cămaşa şi se întinse pe unul din paturi.

Christine scoase capul pe uşa băii:

— Vrei să închizi ochii, te rog?

— Dacă trebuie…

— Trebuie.

Se asigură că Paul închisese ochii înainte de a ieşi, doar în lenjeria de corp, şi a se strecura în aşternuturi. Întinse mâna şi stinse lumina dintre noptiere.

— Acum poţi să deschizi ochii.

— Acum nu mai are niciun rost, răspunse el.

Christine râse.

— Noapte bună. Mă bucur că sunt din nou cu tine.

— Şi eu cu tine.

Conversaţia se stinse în zumzetul aerului condiţionat. Christine închise ochii şi-şi imagină că Paul o ţine în braţe.

La ora programată, radioul din cameră pomi, trezindu-i cu staccato-ul în spaniolă al prezentatorului ştirilor. Soarele strălucea printre perdelele întredeschise, aruncând o dâră de lumină pe peretele opus. Paul gemu şi opri alarma.

— Să mă ucidă cineva.

Lui Christine îi plăcu sunetul răguşit al vocii lui.

— Bună dimineaţa.

— Nu e, până nu mi-am băut cafeaua, spuse el.

— Vrei să faci duş?

— Nu. Oricum mă murdăresc la loc.

— Atunci fac eu duş. Se ridică în capul oaselor: Stai aşa. Întâi închide ochii.

— Sunt doctor, Christine. Am văzut mai multe trupuri goale decât Hugh Hefner.

— Dar nu l-ai văzut pe al meu, răspunse ea.

Paul îşi acoperi ochii cu mâna.

— Poftim.

Christine scoase nişte haine din rucsac, apoi se grăbi să intre în baie. După ce uşa se închise în urma ei, Paul îşi puse pe el cămaşa, ciorapii şi pantofii. După care se aruncă înapoi pe pat şi închise ochii.

Zece minute mai târziu, Christine ieşi din baie cu părul frumos aranjat şi cu o umbră de fard pe faţă.

— Sunt gata, spuse ea vesel.

Paul îşi frecă bărbia.

— Şi eu, spuse el, deşi arăta ca şi cum ar fi fost scos din maşina de spălat. Am face bine să pornim.

În hol, Paul adună grupul. Imediat după aceea, autobuzul porni motorul. Christine se aşeză pe bancheta din faţă, şi când se închise uşa Paul veni să se aşeze alături de ea. Christine coborâse la parter şi luase câteva fructe şi dulciuri. Deschise rucsacul şi i le întinse lui Paul:

— Am adus micul dejun.

— Mulţumesc.

Luă un măr şi muşcă din el. Când autobuzul ajunse aproape de aeroport, se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre grup:

— Mai înainte de orice, sunt convins că vă întrebaţi cu toţii ce face Jim. O să se facă bine. Are o contuzie şi o

fractură compusă, dar din fericire nimic mai grav de-atât. O să rămână în spital în următoarele câteva zile, şi m-a rugat să vă conduc eu în junglă. În dimineaţa asta o să zburăm până la Puerto Maldonado. Când ajungem acolo, ne cazăm la hotel şi pornim imediat la muncă. Nu stăm decât o zi la Puerto, şi avem un proiect la o şcoală primară.

Autobuzul opri în faţa aeroportului, şi îşi duseră bagajele în terminal. Jaime era acolo, cu bagajele după el. Paul fu încântat să-l vadă.

— *Estoy feliz que pudiste venir*, spuse el. (Mă bucur că ai putut veni.)

— *A tu disposition*. (La dispoziţia ta.)

Deşi dura doar puţin peste o oră, zborul până la Puerto Maldonado era o enciclopedie a contrastelor geografice. Munţii care înconjurau Cuzco erau acoperiţi de zăpadă, cu piscuri maiestuoase ce se micşorau treptat până la înălţimea unor dealuri stâncoase, care la rândul lor se topeau într-o imensă pădure tropicală.

Terminalul aeroportului arăta ca un vechi hangar pentru avioane. Nu exista turn de control, ci doar un sac de vânt ce atârna de un stâlp. Când se deschise uşa, răsuflarea fierbinte a junglei umplu avionul. Peisajul era luxuriant, verde, sălbatic.

După ce îşi recuperară cu toţii bagajele, ieşiră în parcarea din faţa aeroportului. Doi peruvieni îi aşteptau, şi amândoi părură plăcut surprinşi să-l vadă pe Paul. Acesta vorbi cu ei câteva clipe, apoi începură să oprească taxiuri (nişte motociclete cu trei roţi) până când adunară 11 în jurul ieşirii din terminal.

Cei doi bărbaţi conduseră grupul către vehicule şi legară bagajele, în timp ce Paul dădea indicaţii şoferilor. Porniră cu toţii, ca un mare alai. Christine urcase în acelaşi vehicul cu Paul. În timp ce accelerau, scoase capul afară. Aerul cald îi flutură părul, accentuându-i trăsăturile elegante. Paul o privi şi zâmbi:

— Te distrezi?

Zâmbi şi ea şi băgă capul la loc înăuntru.

— E aşa de diferit de Dayton…

— Da, ăsta nu e Dayton.

Christine se sprijini de el, iar Paul o înconjură cu braţul şi o trase mai aproape. După câţiva kilometri, vehiculele ieşiră de pe drumul principal şi apucară pe o potecă de pământ cu şleauri care ducea către aleea cu palmieri de la Hotelul Don Carlos.

— Se pare că de acum o să fim colege de cameră, îi spuse Christine lui Joan.

— Mare noroc pe capul tău. Eu sforăi.

— Nu-i nimic, la fel şi Jessica.

Îşi duseră bagajele în camera lor, apoi se grăbiră să se întoarcă în holul hotelului, aşa cum li se spusese. Vehiculele îi duseră apoi la şcoală, la mai puţin de doi kilometri distanţă. Se adunară cu toţii afară, dar intră doar Paul. Acesta ieşi într-o clipă şi le făcu semn să-l urmeze.

Copiii erau aliniaţi pe amândouă marginile aleii şi le aclamară sosirea, aruncând cu confetti.

Fură conduşi către un grup de scaune pliante aşezate într-o latură a curţii şcolii. Directoarea şcolii se duse la microfon. Vorbea în spaniolă, oprindu-se după fiecare propoziţie ca să îndrepte microfonul spre Paul, care traducea.

— Urăm bun venit prietenilor americani… Vă mulţumim că aţi venit de atât de departe ca să ajutaţi micuţa noastră şcoală… Ne face plăcere să vă oferim un dans din ţara noastră. Costumele şi dansul acestor copii reprezintă cele trei regiuni din Perú: marea, munţii şi jungla.

Trei copii, un băiat şi două fete, se prezentară în faţa lor. Începu muzica, şi fiecare copil dansă pe rând. Când terminară, grupul aplaudă puternic, şi profesorii conduseră copiii înapoi în clase.

Paul luă microfonul:

— Bun, treaba noastră de azi e să le reparăm băile. Avem nevoie de trei grupuri – unul pentru acoperişuri şi două pentru zugrăvit. Mason o să conducă grupul care face curat şi zugrăveşte în interiorul latrinei. Iar Christine o să conducă grupul care zugrăveşte exteriorul clădirii.

Christine păru surprinsă.

— E în regulă? o întrebă Paul. Ştiu că ai experienţă.

— E bine.

Jaime alese şapte bărbaţi şi le împărţi mănuşi de lucru, în timp ce restul membrilor grupului se alătura uneia sau alteia din echipe.

Se întunecase când acoperişul fu terminat. Soarele apusese şi terenul era luminat de becurile din exteriorul şcolii. Muncitorii se adunară să facă o poză în faţa proiectului lor.

— Când mâncăm? întrebă unul din bărbaţi.

— Am o surpriză pentru voi, spuse Paul. Pizza în stil american. Proprietarul restaurantului unde mergem are un frate la Seattle, aşa că pizza e destul de autentică. Cel puţin din câte îmi amintesc eu.

Porniră pe jos de-a lungul celor şase cvartale până în centrul oraşului, la restaurantul cu pizza. Dinăuntru se auzea muzică americană. O femeie tânără îi conduse într-o încăpere din spate, unde era întinsă o masă lungă, dreptunghiulară. Se aşezară cu toţii. Paul dădu comanda, apoi se rezemă de spătarul scaunului.

— E vreun internet café pe aici? îl întrebă Christine.

— În clădirea de alături. Ieşi din restaurant şi o iei la stânga.

— Mulţumesc. Mă întorc imediat.

Christine ieşi. La o jumătate de cvartal distanţă văzu semnul cu simbolul. Încăperea era plină de despărţituri, fiecare dintre ele cu câte un computer. Christine plăti, se aşează la unul din ele şi-şi accesă contul de e-mail. Avea

ceva de la mama ei:

„Dragă Christine.

Sper că eşti bine şi în siguranţă. Martin a trecut pe aici mai deunăzi. Miracolele sunt posibile oricând. A spus că nu reuşeşte să te găsească. După cum îţi imaginezi, a fost foarte uimit când i-am spus că eşti în Perú. A rămas o vreme, şi am stat de vorbă. Şi-a cerut de mai multe ori scuze pentru că a anulat nunta, părea să se căiască sincer. A spus că are ceva foarte important de discutat cu tine. Te rog, ai grijă de tine şi sună-mă când poţi.

Cu drag.

Mama”.

Cu două săptămâni în urmă, Christine s-ar fi repezit la cel mai apropiat telefon. Acum se simţea foarte străină de Martin. Cea mai puternică emoţie pe care o simţea era curiozitatea. Ce îl adusese pe Martin la mama ei acasă? răspunse:

„Dragă mamă.

Sunt sănătoasă şi în siguranţă. Jessica şi cu mine ne distrăm de minune. Am văzut multe lucruri fascinante şi am întâlnit oameni extraordinari. Mâine pornim prin junglă. Dacă Martin are ceva să-mi comunice, te rog spune-i să-mi scrie la adresa asta”.

Chiar în timp ce scria, era uimită de detaşarea sa. Exact atunci intră Paul. O zări în colţ şi se apropie:

— Hei, frumoaso, pizza e gata.

Christine ridică privirea, şi în clipa aceea i se păru absolut firesc să-l vadă. Era sigură că ceea ce simţea acum pentru Martin avea legătură cu Paul. Prietenia cu el o făcuse mai puternică.

— Mulţumesc. Aproape am terminat. Numai un minut.

Christine îşi încheie mesajul, apoi apăsă pe SEND. Ieşi din clădire, unde Paul citea un afiş lipit pe zid. Îl apucă de mână:

— Hai să mâncăm. Mor de foame.

A doua zi când se treziră Joan şi Christine, afară curgea o ploaie măruntă şi deasă, care făcea ca frunzele să capete un verde şi mai vibrant. Femeile îşi aduseră bagajele în hol. Fiecare apucă în viteză o cutie de suc, o bucată de ruladă şi o banană, apoi urcară în autobuz. Paul se urcase deja, iar Christine şi Joan se aşezară lângă el.

— Bună dimineaţa, doctore, spuse Christine.

— Bună. Cum ai dormit?

Christine zâmbi.

— Am visat frumos.

Motorul autobuzului pomi. Paul se ridică şi numără pasagerii, apoi se întoarse spre şofer:

— *Vâmonos*.

Primii 27 de kilometri din drumul către Laberinto erau pe străzi pavate; după aceea, autobuzul o apucă pe drumuri de pământ roşu, printre câmpuri de trestie de zahăr şi de sorg. Lutul roşu se transformă curând în noroi, încetinindu-i. Le luă aproape o oră să ajungă la malul apei.

Şoferul trase frâna de mână şi opri motorul. Paul se ridică în picioare, agăţat de o bară:

— Cei de pe partea stângă a autobuzului pot vedea barca cu care vom călători. Coborâţi bagajele din autobuz şi lăsaţi-le pe mal, lângă ponton. Călăuzele or să vi le aşeze în barcă.

Barca de lemn era lungă de aproape 20 de metri. De-a lungul marginilor se întindeau banchete de lemn cu perne de burete, iar spaţiul dintre ele, la mijloc, nu era mai mare de un metru. Banchetele erau adăpostite sub o copertină de pânză, cândva verde cu alb, acum decolorată; prova bărcii se umplea rapid cu genţi şi rucsacuri. Începu să plouă; peste bagaje fu aruncată o pânză de cort, iar de pe copertină se dădu drumul la folii de plastic, acoperind lateralele deschise ale bărcii.

Cu toată lumea la bord, una dintre călăuze desfăcu

odgonul care-i ţinea legaţi de ţărm şi împinse barca, sărind la prova în ultima clipă.

— Călăuzele noastre sunt Marco şi Gilberto, spuse Paul. Amândoi sunt oameni ai junglei, aşa că o să vă bucuraţi că sunt cu noi.

Bărbaţii îşi vedeau de treabă, fără să ia în seamă prezentarea lui Paul.

Barca era echipată cu un motor exterior cu elice, amplasat la capătul unei prăjini de mai bine de doi metri lungime, astfel încât cârmaciul să îl poată ridica din apă dacă era nevoie. Fluviul Madre de Dios era plin de resturi şi deşeuri, şi o elice fixă putea fi uşor distrusă. Gilberto ambală motorul la maximum, şi porniră în susul râului, spre junglă.

Christine se aşezase lângă Paul, în partea din faţă a bărcii. Fluviul se lărgea, şi copacii atingeau înălţimi de peste 30 de metri. Paul aranjă câteva bagaje, apoi se întinse pe ele, cu pălăria pe ochi. Christine întinse mâna peste marginea bărcii, lăsând apa răcoroasă să i se prefire printre degete. Marcos se uită la ea.

— *No, señorita*, spuse el. *Noponga la mano en el rio*.

— Ce a spus? îl întrebă ea pe Paul.

— Vrea să scoţi mâna din apă, spuse Paul, adăugând în treacăt: Probabil din cauza peştilor piranha.

Christine îşi smuci mâna din apă, şi buzele lui Paul se arcuiră într-un zâmbet sub borul pălăriei.

Ploaia se transformă într-un fel de ceaţă. Christine se lăsă pe spate, rezemată de rucsac, şi închise ochii. Plescăitul apei la pupa era odihnitor.

Nu mult după plecare, ploaia se opri şi ridicară apărătorile laterale din plastic. Trei ore mai târziu, barca părăsi mijlocul apei, apropiindu-se de malul estic, unde se vedea un debarcader micuţ, cu trepte săpate în mal. Mai mulţi peruvieni coborâră scările la apropierea bărcii, aducând cu ei o cutie mare de carton.

— Aici părăsim fluviul, ridică Paul vocea, apropiindu-se de prova bărcii. Avem de făcut un drum scurt prin junglă. De partea cealaltă este Lacul Huitoto. De acolo mai avem *45* de minute până la cabana Makisapa.

Bărbaţii ajunseră la barcă şi o legară de ţărm cu frânghii. Aduseră la bord cutia de carton, iar Paul o deschise. Era plină cu cizme de cauciuc.

— Este sezonul ploios, şi pe alocuri poteca este inundată. Puneţi-vă cizmele.

Cizmele trecură din mână-n mână. Christine îşi scoase pantofii şi băgă piciorul într-o cizmă. Aproape imediat îl trase afară.

— Cred că în cizma asta e ceva, spuse ea.

Răsturnă cizma, şi din ea începu să curgă un şir continuu de gândaci. Christine ţipă. Gândacii dispărură sub podeaua de scânduri a bărcii. Paul încercă să nu râdă, dar nu se putu abţine.

— Nu e amuzant, spuse Christine, încercând să pară furioasă.

— Poftim, spuse Paul, ridicând cizmele.

Le scutură, băgă mâna în fiecare din ele, apoi i le înapoie.

— Fii mulţumită că nu era o tarantulă.

— Şi asta trebuie să mă facă să mă simt mai bine? întrebă Christine, încălţându-se.

Îşi găsi fiecare bagajul şi şi-l cără la mal. În vârful costişei se vedea o poiană, cu o colibă ridicată pe stâlpi. O duzină de pui de găină se învârtea prin preajma ei, ciugulind insecte de pe pământ.

Gilberto porni spre junglă, şi toată lumea îl urmă. Se opri acolo unde pădurea se îndesea şi umbra acoperea poteca. Paul i se alătură.

— OK, prieteni, pe aici traversăm. Ţineţi minte, e pe bune. Aici există jaguari, pume, vipere, mistreţi sălbatici şi nisipuri mişcătoare. Fiţi vigilenţi. Rămâneţi grupaţi. O să

avem două macete în frunte şi una în coadă.

Jaime şi Gilberto deschideau drumul, Marcos se instală pe la mijloc, în timp ce Paul aşteptă ca ultima persoană din grup să-l depăşească, pentru a încheia plutonul. Christine se opri alături de el.

— Rămân cu tine.

Poteca nu era greu de urmat, cu toate că era mai mult noroi. Într-un loc, apa depăşea jumătate de metru şi le trecu peste carâmbii cizmelor. Acoperişul de frunze de deasupra lor deveni din ce în ce mai des, până când nu mai lăsă să treacă aproape deloc lumina.

— *Cuidado con las anacondas*, strigă Gilberto peste umăr. *A ellas les gusta este tipo de agua*.

— Fiţi atenţi la anaconde, spuse Paul. Le place apa de felul ăsta.

Cu cât se adânceau în pădure, cu atât se vorbea mai puţin, pălăvrăgeala fiind înlocuită de sunetele paşilor şi ale animalelor nevăzute de prin vegetaţia din jur. La un moment dat, Paul se lăsă pe vine la poalele unui copac.

— Uitaţi-vă la asta. Mângâie cu degetele patru dâre adânci în scoarţa copacului: Un jaguar care şi-a ascuţit ghearele.

După vreo 40 de minute, poteca începu să coboare uşor şi se ivi lacul. Poteca se termina pe un mal abrupt, lângă care pluteau pe apă două canoe.

Gilberto coborî panta şi păşi delicat într-una din canoe, apoi făcu semn tuturor să-l urmeze. Unul câte unul, membrii grupului urcară în canoe, aşezându-se câte doi pe scândurile de lemn transversale. Când toată lumea fu în bărci, li se distribuiră padele, şi începură să vâslească spre capătul de sud al lacului. Soarele căzu dincolo de orizont, ultimele raze de lumină străluciră în apa ca un aur lichid, apoi dispărură, lăsând apele întunecate şi ameninţătoare. Cele două canoe rămaseră aproape una de alta, înaintând pe fundalul siluetelor copacilor. Aproape o oră mai târziu

se văzu în depărtare o lumină electrică palidă.

— Makisapa, spuse Marcos.

Pe măsură ce se apropiau de tabără, sunetul înfundat al unui generator electric se auzea din ce în ce mai tare. Prima canoe ridică vârful pe pământ. Jaime sări din ea şi o legă de o baba de ancorare. Pe ţărm apăru un bărbat, care se îndrepta către pontonul de lemn. O maimuţică i se căţărase pe creştet, cu coada înfăşurată în jurul gâtului lui.

— El e Leonidas, spuse Paul. Şi prietenul lui este un pui de maimuţică makisapa, pe nume Maruha.

Când toată lumea se adună pe doc, îşi recuperară bagajele şi se îndreptară către locul unde trepte abrupte fuseseră săpate în coasta muntelui. Gilberto şi Leonidas conduceau grupul, cu lanterne care să lumineze treptele. Pe pereţii de pământ fugeau şopârle, iar prin copacii pe de marginea potecii ţopăiau umbre întunecate. În vârful pantei, terenul devenea plat, şi se vedea întreaga tabără. Lămpi cu ulei luminau poteca, şi se zăreau mai multe bungalouri cu acoperişuri de frunze.

Paul îi conduse în *comedor*, locul central de adunare al taberei, format dintr-o bucătărie şi un loc de luat masa. Mesele erau cercuri groase, tăiate din trunchiuri de copac şi lustruite. Acoperişul era din frunze, iar ferestrele erau deschise, dar acoperite cu plase. Încăperea mirosea a sos de roşii şi usturoi.

— Sunt sigur că tuturor vă e foame, spuse Paul, aşa că luaţi şi mâncaţi ceva. După aceea o să împărţim bungalourile şi o să discutăm despre câteva reguli.

Soţia lui Leonidas, Rosana, era bucătarul taberei. Aduse la masă două oale imense de spaghete fierte şi o tigaie cu sos. Pe masă mai era un coş cu pâine cu usturoi şi doi pepeni verzi, iar de băut era apă rece de izvor.

Grupul se alinie la masă, umplându-şi cu vârf farfuriile. Când toată lumea era aşezată şi mânca, Paul se adresă grupului:

— Bine aţi venit la Cabana Makisapa. Pentru siguranţa voastră, sunt câteva reguli pe care trebuie să le respectaţi. Citi de pe o foaie de hârtie: Regula numărul unu. Dacă vedeţi un şarpe în apropierea taberei, anunţaţi imediat unul din membrii personalului. Nu vă jucaţi cu şarpele şi nu-l întărâtaţi.

— Mda, exact asta aveam de gând să fac, spuse Joan.

— Regula numărul doi. Dacă părăsiţi zona taberei, nu plecaţi singuri. Mai ales noaptea. E foarte uşor să te dezorientezi. Vă puteţi rătăci la zece metri de tabără.

Se uită din nou pe listă.

— Regula numărul trei. Am prefera să nu înotaţi în lac. Pe maluri sunt crocodili. Mai sunt şi peşti piranha, ţipari electrici, lipitori şi anaconde. Regula numărul patru. Dacă vreţi să pescuiţi piranha, vă putem oferi fir de pescuit îmbrăcat în plumb, dar lăsaţi unul din angajaţi să scoată peştele din cârlig. Peştii piranha pot muşca şi după ce au murit. Ţineţi minte, ăsta nu e un parc de distracţii, e o junglă adevărată. Dacă e să exageraţi, exageraţi cu precauţiile. Suntem intruşi într-un ecosistem activ, şi suntem potenţiale verigi în lanţul trofic. În perioada asta a anului trebuie să fiţi deosebit de atenţi la purici şi ţânţari. Într-o noapte am încasat peste 170 de înţepături. Aşa că, pe lângă plasele de ţânţari, nu uitaţi să folosiţi loţiunile şi zgărzile antipurici. Dacă aţi uitat să aduceţi loţiuni anti-ţânţari, putem să vă dăm noi. Aveţi întrebări?

Se ridică o mână:

— Ce facem mâine?

— Orice doriţi. E o insulă unde o să mergem mâine dimineaţă, s-o explorăm cu piciorul. Dar, în principal, o să ne relaxăm. Aici avem o vorbă: în junglă nu sunt ceasuri. Mâncăm când ne e foame, dormim când suntem obosiţi, iar *comedor*-ul e tot timpul deschis.

Paul ridică deasupra capului o foaie de hârtie.

— Împărţirea bungalourilor e pe hârtia asta. Când

terminaţi de mâncat, luaţi-vă bagajele şi instalaţi-vă. Generatorul se opreşte în două ore. Dacă aveţi întrebări, mă găsiţi în *comedor*.

— Eu în ce bungalou sunt? întrebă Christine.

— Tu şi Joan sunteţi în Guacamayo, răspunse Paul. La ieşirea de aici faceţi la dreapta şi urmaţi poteca până la a doua clădire.

— Şi tu unde eşti?

— În cealaltă parte a taberei, în Vampiro.

Christine se ridică.

— Vrei să-mi faci o vizită?

— De fapt, am alte planuri pentru tine. Am o şedinţă cu angajaţii; după aceea vin la tine.

Christine zâmbi.

— Te aştept.

Cabana Makisapa consta în nouă bungalouri construite din lemn tare, tăiat din jungla dimprejur. Fiecare dintre ele avea un acoperiş din frunze de palmier, o terasă la intrare şi o fereastră mare, cu plasă de ţânţari. În interior erau trei paturi, fiecare cu plasa lui de ţânţari, înnodată şi suspendată de tavan. Erau două becuri electrice: unul în mijlocul camerei, celălalt în baie. Baia avea o perdea în loc de uşă, un duş, o toaletă de porţelan şi o chiuvetă. Apa avea o singură temperatură, şi anume cea pe care o oferea jungla. Camera era curată, dar mirosea a gaz petrolier.

— Ce e un *guacamayo*? întrebă Joan. Sună ca un fel de sos.

Christine zâmbi.

— Cred că e un papagal.

Joan desfăcu nodul plasei de ţânţari şi o lăsă să cadă peste pat.

— Ai dormit vreodată sub o plasă de ţânţari?

— Nu, răspunse Christine. Nici măcar cu cortul n-am fost vreodată. Se apropie de fereastră şi se aplecă în afară:

E greu de crezut că acasă e iarnă.

Joan se aşează pe pat. Miji ochii:

— Ce ai pe braţ?

Christine ridică braţul.

— O, înţepături de ţânţar. Erau ţânţari cu milioanele în Puerto.

— Ar trebui să foloseşti mai multă loţiune.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse Christine.

Paul păşi în încăpere. Purta pălărie, şi de gât îi atârna un aparat de fotografiat.

— Bună seara, doamnelor. E totul în regulă cu bungaloul vostru?

— E minunat, spuse Joan. Cu excepţia mirosului. Ce miroase aşa?

— Lemnul este tratat cu ulei de motor. Descurajează termitele. Pe aici sunt peste 90 de specii de termite.

— Fascinant, spuse Joan, ironică.

— V-ar plăcea să veniţi cu mine, fetelor? Duc un grup la vânătoare de crocodili.

— Noaptea? întrebă Joan.

— E cel mai bun moment ca să-i prinzi.

— Şi viceversa, comentă Joan. Mă abţin.

— Eu merg, spuse Christine.

Paul o privi surprins:

— Serios?

— Am încredere în tine. Nu m-ai lua dacă nu aş fi în siguranţă.

— *Relativă* siguranţă, spuse el.

— Când pornim?

— Chiar acum.

Christine se ridică.

— Să mergem.

Cinci dintre adolescenţi li se alăturară, iar Gilberto era şi el acolo. Paul smulse maceta din trunchiul în care o

înfipsese, şi porniră către doc. Văzând că toată lumea se îndrepta spre canoe, Christine se opri.

— Mergem cu barca?

Paul se întoarse şi o privi uimit.

— Evident. Altfel cum putem prinde crocodili?

Ea se uită spre lacul negru ca cerneala.

— Te aştepţi ca eu să mă urc într-o barcă, pe un lac infestat de peşti piranha, ca să vânez crocodili?

— Cum rămâne cu „încrederea”?

Christine trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap.

— Te urăsc.

Paul rânji. O luă de mână, o ajută să se aşeze pe cel de-al doilea loc din canoe şi-i înmână o vâslă. Apoi urcă şi el în barcă, pe locul din faţa ei.

Pe când vâsleau către malul opus, de undeva din întunericul lacului se auzi un fel de muget profund.

— Ce-a fost asta? întrebă Christine.

— Un crocodil, răspunse Paul. Probabil Elvis.

— Le daţi nume?

— Numai lui Elvis. El e bunicul celorlalţi de aici. Are peste cinci metri lungime.

Brusc, ceva fâlfâi pe deasupra bărcii, şi Melissa, fata din spatele Christinei, ţipă.

— Ce a mai fost şi asta?

— Doar lilieci-vampir, spuse Paul calm. Se hrănesc cu ţânţari.

— A, e bine dacă erau *doar* lilieci-vampir, spuse Melissa, sarcastică.

Barca luneca în tăcere pe apele întunecate, şi începu să se vadă malul opus. Copacii se aplecau peste ape, maimuţe şi păsări grăbindu-se să urce în ei la apropierea bărcii.

— Nu vă apropiaţi prea mult de copaci, spuse Paul. Uneori din ei atârnă vipere.

Toată lumea se opri brusc din vâslit. Paul mătură cu lanterna apa de la mal. Descoperi imediat doi ochi chihlimbarii care străluceau ca nişte reflectoare.

— Uite un crocodil. Schimbă direcţia razei de lumină: Uite încă unul. E unul mic.

— Cum îţi dai seama cât e de mare? întrebă Christine.

— După distanţa dintre ochi. Continuă, cu voce scăzută: Vâsliţi către el. O să încerc să-l prind.

Paul se aplecă peste bord în timp ce barca se apropia de crocodil. Băgă braţul în apă până la cot ca să-l apuce. Brusc, braţul i se smuci, şi căzu în apă până la umăr:

— M-a prins! M-a prins!

Christine urlă, şi Paul se prăvăli în barcă râzând, cu apa scurgându-i-se din haine.

— Am glumit.

— Eşti aşa un prost! spuse ea, lovindu-l peste umăr.

— *Gilberto*, *vamos a tratar de nuevo*. (Hai să încercăm încă o dată.)

În timp ce Paul căuta cu lanterna, restul grupului vâslea. Gilberto stătea în spatele bărcii, folosindu-şi vâsla drept cârmă, ca să menţină barca perpendicular pe ţărm. Abia după două minute văzură încă o pereche de ochi.

— Uite unul, spuse Paul. E ceva mai mare. Opriţi-vă din vâslit.

Gilberto vâsli cu mişcări lungi şi egale, şi se apropiară suficient ca

Paul să-l poată atinge. De data aceasta îl apucă de ceafa. Crocodilul dădu disperat din coadă până îl scoase din apă, apoi îngheţă de spaimă.

— Faceţi lumină, spuse Paul.

Patru lanterne luminară animalul. Avea aproape un metru lungime. Ochii îi erau galbeni, ca de pisică, şi din botul închis i se vedeau dinţii, înroşiţi de masa pe care tocmai i-o întrerupseseră.

Paul îl ridică:

— Observaţi că îi lipsesc aproape toate degetele. Când sunt mici, le mănâncă peştii piranha.

— Oh, doamne, spuse Christine. Nu pot să cred că ai făcut asta.

— Poftim, spuse el, întinzându-i animalul. Ţine-l şi tu. Vreau să vă fac o fotografie.

Christine se uită la creatură, fără să-i vină să creadă ce-i iese pe gură:

— Cum îl ţin?

— Ca pe un şarpe. Atâta timp cât îţi ţii mâna în spatele capului lui, nu poate să te muşte. Pune mâna peste a mea, şi când eşti pregătită eu îi dau drumul şi îl ţii tu. Cu cealaltă mână apucă-l de coadă.

— Nu pot să cred că fac asta. Apucă crocodilul de coadă: E slinoasă.

— E o reptilă. Bun, acum pune-i mâna pe ceafă. Eşti gata?

Paul dădu drumul animalului în timp ce Christine îl apuca de gât. Crocodilul nu mişcă, şi Paul se îndepărtă.

Faţa Christinei se animă de încântare:

— Ţin în mână un crocodil! Repede, fă-mi o fotografie. Jessica n-o să mă creadă.

Paul ridică aparatul şi făcu fotografia.

— Acum ce fac?

— Dă-i drumul înapoi în lac.

Christine lăsă crocodilul să lunece în apă. Acesta dădu din coadă, împroşcând cu apă, şi dispăru.

— Cine urmează? întrebă Paul.

Toţi adolescenţii voiau să încerce, şi Paul mătură malul cu raza lanternei până când dădu de o mlaştină cu cel puţin o duzină de perechi de ochi.

— Câte unul pentru fiecare din voi.

Cu totul, scoaseră cinci crocodili, cel mai mare de vreun metru de la cap la coadă. Pe la miezul nopţii vâsliră

înapoi spre tabără. Paul o conduse pe Christine la bungaloul ei. Joan dormea înăuntru – o auzeau sforăind.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă Christine.

— Sigur.

Se aşezară împreună pe treptele verandei.

— Sunt mândru de tine, spuse Paul. Ai fost foarte curajoasă în seara asta.

— Doar pentru asta m-ai dus acolo, nu?

— Dacă ai putut să ieşi în miez de noapte pe un lac în care mişună peşti piranha, înconjurată de lilieci-vampir, şi să ţii în mână un crocodil, nu mai există nimic de care să-ţi fie teamă.

Ea zâmbi, dar clătină din cap.

— Nu ştiu cum trăieşti aici. Eu n-aş putea s-o fac.

Văzu o sclipire în ochii lui şi-şi dădu seama că remarca ei îl întristase.

— De fapt, am văzut lucruri mai rele în America, spuse Paul, înnegurat. Unele din lucrurile pe care le-am văzut fac ca jungla să pară civilizată, prin comparaţie.

În *comedor* se stinse lumina, şi Paul se uită la ceasul său cu ecran fosforescent.

— În această notă optimistă, ar trebui să te las să te duci la culcare. Ai nevoie de ceva?

— Nu. Mulţumesc pentru seara asta.

— Cu plăcere. Se apropie de ea şi se sărutară: Ne vedem dimineaţă.

Paul coborî treptele verandei şi Christine îl urmări cum dispare în întuneric. Apoi intră şi ea în bungalou şi se strecură sub plasa de ţânţari ca să doarmă.

Clătitele Rosanei nu erau chiar ca de la Denny’s, dar nimeni nu se plângea; era cel mai normal mic dejun pe care-l luaseră de la sosirea în Perú.

După masă, grupul se adună la doc pentru plimbarea cu barca spre insulă. Era o zi frumoasă, şi lacul se vedea foarte limpede. Grupul se împărţi în două, urcară în bărci

şi începură să vâslească spre sud, unde lacul căpăta forma unei semiluni.

Curând acostară într-un luminiş de pe mal. Toată lumea debarcă şi porni pe mal prin vegetaţia deasă. Gilberto şi Jaime rămaseră în bărci. Urmau să vâslească spre punctul de întâlnire de la capătul potecii.

Pe când înaintau în interiorul junglei, se auzea un ciripit din ce în ce mai sonor.

— Mă întreb ce fel de păsări sunt astea, spuse Christine, fără a se adresa cuiva anume.

— Nu păsări, maimuţe, spuse Leonidas. Veniţi.

Îi conduse cam 15 metri în adâncul junglei, către o poiană micuţă. Erau maimuţe peste tot, unele de până la un metru, un metru şi jumătate lungime. Paul arătă în sus:

— Maimuţele astea sunt kotos. Cele mici sunt rhesus şi capucin. Cele şi mai mici sunt tamarini.

La sosirea lor, maimuţele cele mai mici coborâră din copaci ca să se uite mai bine la ei. Câteva se apropiară la o lungime de braţ de Christine. Un tamarin de mărimea unei palme coborî pe o creangă de lângă ea. Christine se apropie.

— O să-i dau ceva de mâncare, anunţă ea.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase un baton de cereale, rupse o bucată şi o întinse către maimuţică. Aceasta i-o smulse din mână, apoi fugi în sus pe trunchiul copacului. Christine rupse o nouă bucată de baton şi o întinse către o maimuţă mai mare, un capucin negru. În loc să apuce bucata, maimuţa îi sări pe umăr. Christine ţipă.

Maimuţa băgă laba în buzunarul bluzei Christinei şi luă întreg batonul, apoi sări înapoi pe craca de pe care coborâse. Paul izbucni în râs, în timp ce Christine duse mâna la piept:

— M-a speriat.

Spre deosebire de poteca pe care veniseră până la lac, cea de acum era uscată şi nouă. La un moment dat,

Paul puse mâna pe umărul Christinei ca să o atenţioneze să se aplece pe sub o pânză de păianjen, groasă ca firul de pescuit. Când luă mâna de pe umărul ei, urma rămase vizibilă pe tricoul umed. O privi întrebător:

— Te simţi bine?

— Sigur. Doar puţin încălzită.

O sută de metri mai departe ajunseră la un copac cu aspect foarte ciudat. Rădăcinile i se ridicau la un metru de la pământ, perfect drepte.

— Copacul ăsta se numeşte palmier umblător, zise Paul. Chiar se mişcă.

— Cum? întrebă cineva.

— Când substanţele hrănitoare se împuţinează, îi cresc rădăcini în direcţia opusă, şi le abandonează pe cele vechi. Nu se mişcă repede, dar se mişcă.

Îşi continuară drumul.

Leonidas abandonă poteca şi îi conduse către un copac subţire, cu coaja albă, solitar.

— Asta e copacul tarangana, le spuse Paul. Vedeţi că în jurul lui nu creşte nimic.

Toată lumea se uită. Pe o rază de mai bine de un metru de la copac nu exista niciun fel de vegetaţie.

— Celelalte plante se tem de el din două motive. În primul rând, tarangana secretă un acid letal pentru alte plante. Celălalt motiv sunt furnicile care trăiesc în el, furnicile tarangana.

Paul lovi copacul cu maceta. De la baza copacului începu să curgă un şir de furnici roşu cu negru, care pomi în sus pe scoarţă.

— Furnicile apără copacul. Muşcătura furnicii tarangana este de şapte ori mai dureroasă decât înţepătura de viespe.

— De ce tot ce trăieşte aici vrea să te înţepe, să te muşte sau să te mănânce? întrebă Christine.

— Nu totul, răspunse Paul. Există şi lucruri care

vindecă. Există aici un copac care vindecă bolile de rinichi. Sunt peste două sute de plante cu proprietăţi anticarcinogenice dovedite.

Când porniră din nou, Paul se uită la Christine:

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Nu, nu mă simt prea bine.

Paul îi puse mâna pe frunte.

— Eşti cam fierbinte.

— Sunt sigură că nu e nimic grav, spuse ea.

Câteva minute mai târziu vâsleau înapoi spre cabană.

Capitolul 9

Fiecare moment alături de Christine a purtat-o mai adânc în inima mea. Se teme că o s-o părăsesc. Cum ar putea să ştie că nu suport gândul de a trăi fără ea!

Jurnalul lui Paul Cook

Masa de prânz era compusă dintr-o salată din fructe pe care nimeni nu le mai văzuse vreodată şi o mâncare de orez cu peşte făcută dintr-un piranha imens pe care Marcos îl pescuise în dimineaţa aceea.

Paul dormise puţin în bungaloul lui, şi era în *comedor* când sosi Joan.

— Paul, Christine nu se simte bine. Cred că are febră.

Paul se ridică. Îndreptându-se către bungalou, întrebă:

— I-ai dat ceva?

— Nişte Tylenol.

În cameră, Christine era întinsă pe spate sub plasa de ţânţari. Era palidă la faţă, şi tâmplele îi erau perlate de transpiraţie. Paul se aşează lângă ea.

— Hei. Ce faci?

— Nu merg, Paul. Vorbea încet şi gângăvit: Nu vreau să mai văd niciun crocodil. Mi-e frică de ei.

— Nu e nevoie să mai vezi vreunul. îi atinse fruntea:

Eşti fierbinte.

— Mă simt… insolată.

Paul se întoarse către Joan:

— Du-te în camera mea. Stau în Vampiro – al doilea bungalou după *comedor*. Lângă pat e o geantă de vinilin violet. E imposibil să n-o vezi.

Joan plecă. Paul se întoarse spre Christine.

— Ce altceva mai simţi?

Ea ezită.

— Mă simt năucă. Parcă mi s-ar învârti capul.

Capul îi căzu pe o parte, şi Paul o lăsă să se odihnească. Când Joan se întoarse cu geanta, îi luă temperatura Christinei. Avea 39, 4 grade. O întrebă:

— Chris, te dor cumva încheieturile?

Vocea ei era şi mai slabă:

— Mă dor ochii. Nu ştiu.

— Te-au înţepat ţânţarii?

— Au înţepat-o, spuse Joan. Am discutat despre asta aseară.

— Chris, ce vaccinuri ai făcut înainte de a veni încoace?

Răspunsul ei veni în reprize scurte:

— Tetanos. Hepatită.

— Nu şi pentru malarie şi febră galbenă?

— Au spus că nu e nevoie.

Paul oftă încet:

— Aş vrea să nu mai spună asta oamenilor.

Joan îşi muşcă buza. Paul se ridică.

— Mă întorc imediat.

Ieşi, făcându-i semn lui Joan să-l urmeze.

— Ce are? îl întrebă ea.

— Nu pot să fiu sigur încă, dar e una din trei: malarie, febră galbenă sau febră dengue. Înclin către febra dengue. E o boală transmisă de ţânţari.

— E fatală?

— Poate fi. Dar o prefer faţă de malarie şi febra galbenă.

Joan îşi frângea mâinile:

— N-ar trebui să o ducem la un spital?

— Nu poate fi transportată. În plus, niciun spital pe o rază de 1.500 de kilometri nu poate face nimic.

— Când o să ştim sigur ce are?

— În următoarele 24 până la 48 de ore. Dacă începe să se plângă de dureri articulare, o să ştim că e dengue. Orice ar fi, o să se simtă îngrozitor toată săptămâna care vine.

— Dar mâine plecăm.

— Nu şi ea. Trebuie s-o hidratăm. Du-te la *comedor* şi adu câteva sticle cu apă. Ştii cine e Jaime?

— Tipul mărunt, de la orfelinat?

— Exact. Găseşte-l şi spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

Joan plecă în fugă. Paul se întoarse înăuntru. Căută în geantă şi scoase un tub de vaselină. îi unse Christinei buzele.

— N-o să dau voie să ţi se întâmple nimic, îi spuse.

Cinci minute mai târziu, Joan se întoarse cu Jaime, care-l privi îngrijorat pe Paul. Acesta îi explică situaţia, apoi îl rugă pe Jaime să conducă grupul prin junglă a doua zi, pentru ca el să poată rămâne cu Christine. îl mai rugă şi să îi sune pe Jim şi Jessica şi să le spună ce se întâmplase.

— *Şi*, răspunse Jaime, şi părăsi bungaloul.

Paul luă o pernă de pe patul de alături şi i-o puse Christinei sub cap. Apoi desfăcu o sticlă cu apă şi i-o duse la gură.

— Christine, trebuie să bei.

Buzele Christinei se întredeschiseră şi Paul îi turnă apă în gură, oprindu-se din când în când ca s-o lase să înghită. Când golise jumătate de sticlă, o lăsă să pună capul jos. Turnă apă rece pe o batistă şi-i puse batista pe

ochi.

— Paul?

— Da?

— O vreau pe mama.

— Ce n-aş da să fie aici, spuse el.

Christine rămase tăcută o vreme.

— O să mor?

— Nu. Dar eşti foarte bolnavă.

— Ce am?

— Încă nu ştiu sigur.

— Te rog, nu mă părăsi. Bărbaţii pleacă întotdeauna.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

— N-o să te părăsesc, spuse Paul.

Îi şterse lacrima cu un deget. Apoi se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Promit.

Jungla era întunecată, doar ici-colo raze de lună străpungeau acoperişul de frunze şi luceau umede pe vegetaţia de dedesubt. La trei şi jumătate dimineaţa, grupul se îndreptă către *comedor*, boscorodind ora inumană. Era singura cale de a ieşi din junglă la timp ca să prindă zborul de întoarcere.

Paul dormise în cameră cu Christine, iar Joan se mutase în Vampire ca să se poată îmbrăca şi să împacheteze fără să o trezească pe bolnavă. Când grupul se adună, Paul îi urmă până la doc şi îşi luă rămas-bun, apoi se întoarse singur în camera Christinei.

Puse mâna pe fruntea ei. Era caldă, dar nu într-atât încât să se îngrijoreze, aşa că intră sub cealaltă plasă de ţânţari şi se culcă şi el. Două ore mai târziu, îl trezi delirul Christinei. Soarele abia începuse să înmoaie întunericul, şi în lumina săracă o vedea foindu-se în pat.

— Trebuie să sun, spuse ea. Trebuie să-i sun.

Paul se rostogoli din pat şi veni lângă ea.

— Pe cine?

— Firma de catering. N-or să fie suficiente ecleruri.

— Sun eu la firmă, spuse Paul.

— OK, OK. Sună tu.

Se calmă, şi respiraţia îi reveni la normal. Peste un minut sau două, spuse:

— Martin?

Paul întoarse capul.

— Martin. Ce se întâmplă cu mine?

Paul o mângâie pe obraz.

— E totul în regulă cu tine.

— De ce nu mă vrei?

Începu să plângă încet şi, deşi avea ochii închişi, lacrimile i se scurgeau pe sub pleoape.

— Unde te duci, tati? Când te întorci? De ce nu mă vrei?

Paul o luă de mână şi o ţinu strâns. Delirul Christinei se transformă în bolboroseli incoerente, apoi adormi. Ultimele cuvinte pe care le înţelese Paul fură: „Nu mă părăsi”.

În după-amiaza celei de-a doua zile începu furtuna. Trăncăneala maimuţelor deveni mai sonoră sub norii învolburaţi, şi peste junglă se aşternu pâcla. Ploaia răpăia pe acoperişul bungaloului, şi de pe streşinile de frunze apa curgea pe pământul roşu de dedesubt, scurgându-se în milioane de pârâiaşe către lac.

Paul n-o părăsi pe Christine nicio clipă. Rosana aducea mâncare pentru amândoi şi pungi cu gheaţă de la frigider. îi făcea Christinei ceai tare din scoarţa arborelui de chinină.

Christine nu prea mânca, dar Paul o forţa să bea. Deshidratarea era principala lui sursă de îngrijorare. La apus, în cea de-a doua zi, Christine îi rosti numele. Pentru prima oară după multe ore, era coerentă.

— De când plouă? întrebă ea.

— De câteva ore. Încă te mai dor ochii?

Ea dădu încet din cap.

— Şi mă doare şi spatele. Mă simt de parcă m-ar înţepa cineva în fiecare os.

Paul fu cuprins de uşurare. Asta confirma febra dengue. Rata mortalităţii din cauza febrei dengue era considerabil mai mică decât de pe urma malariei sau a febrei galbene.

— E din pricina febrei. O să-ţi treacă.

Abia în seara următoare Christine îşi dădu seama că restul grupului părăsise tabăra.

— Mama o să fie îngrijorată.

— Jessica o s-o sune pe mama ta.

— O să fie atât de îngrijorată.

Închise ochii la loc. După câteva minute întrebă:

— Când pot pleca acasă?

— Când te simţi suficient de bine. După ce-ţi trece febra.

— O să pleci şi tu?

— Nu fără tine. Îţi promit.

Îl strânse tare de mână şi închise din nou ochii.

Plouă toată noaptea aceea, şi în ziua următoare. Starea Christinei era stabilă, deşi de câteva ori temperatura îi urcă peste 40 de grade. Paul îi umezea fruntea şi gâtul cu apă rece, până îi scădea febra. În cea de-a cincea zi a bolii se opri ploaia. Gilberto şi Marcos se întoarseră cu canoele şi cu vestea că grupul prinsese avionul din Puerto.

Paul mânca şi dormea în cameră, citind dintr-un teanc de cărţi pe care Rosana i le adusese din *comedor*.

În mijlocul celei de-a şasea nopţi Christinei îi scăzu febra. Dinţii îi clănţăneau şi gemea suficient de tare ca să-l trezească pe Paul. Se apropie de patul ei şi-i puse mâna pe frunte. Era udă, şi părul îi era umed la rădăcină. Cămaşa de noapte îi era leoarcă.

Paul luă un prosop din baie şi îi tamponă delicat faţa

şi fruntea; apoi îi trase cămaşa de noapte peste cap şi îi şterse trupul. Când termină, o îmbrăcă cu unul din tricourile lui şi o înveli cu pătura până la bărbie. Apoi se aşeză pe scaunul de lângă pat.

Luna se iţea prin plafonul de nori, scăldând bungaloul şi luminând palid faţa Christinei. La facultate îi învăţaseră să-şi păstreze detaşarea emoţională faţă de pacienţi, dar în cazul de faţă eşuase complet. Era alături de ea de aproape o săptămână, şi cu cât stătea mai mult, cu atât se simţea mai legat.

— Nu ai idee cât eşti de frumoasă, îi şopti, sau ce faci din inima mea. Christine nu se mişcă, şi Paul se aplecă şi îi sărută delicat buzele.

Puse capul pe pat, alături de ea, şi adormi epuizat.

O rază de lumină pătrunse prin fereastra de la răsărit şi căzu pe patul Christinei. Ea ridică o mână să-şi acopere faţa; apoi pleoapele îi fluturară şi deschise ochii. La început nu-şi dădu seama unde se află, apoi dădu cu ochii de împletitura de frunze de deasupra capului şi-şi aminti.

Paul dormea, prăvălit pe patul ei, cu creştetul capului lipit de ea. Era neras, şi ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne negre de epuizare.

Nu o părăsise nicio clipă. Era ca şi cum s-ar fi trezit din adâncurile unui vis urât şi ar fi găsit alături de ea bărbatul care o ajutase să scape. Forţa propriilor sentimente o copleşi.

Întinse încet mâna şi îi atinse părul, prefirându-l printre degete. Apoi îi atinse faţa.

Paul gemu încet, apoi ridică fruntea şi o privi.

— Bună, spuse el.

— Bună, răspunse ea.

Paul văzu că strălucirea i se întorsese în priviri.

— M-ai speriat.

— Îmi pare rău.

El întinse mâna şi îi atinse fruntea.

— Cum te simţi?

— Mai bine. De câte zile sunt aici?

— De şapte.

— Şapte, repetă ea. S-a terminat?

— În mare parte. Ai scăpat de febră pe la trei azi-dimineaţă. Dar o să mai dureze o vreme până când o să te simţi din nou tu însăţi.

Christine se uită la hainele cu care era îmbrăcată. Îşi amintea vag că Paul o dezbrăcase, dar nu se simţea deloc jenată; simţea doar că cineva avusese grijă de ea. îl luă de mână.

— Nu m-ai părăsit nicio clipă, nu?

— Nu.

Îl strânse mai tare de mâna pe care şi-o lipi de obraz.

— Nu m-ai părăsit nicio clipă.

Până spre seară, se simţea suficient de bine ca să se ridice în picioare. Rosana aduse supă şi pâine, şi Paul constată cu bucurie că pofta de mâncare a Christinei revenise. Cinară împreună, apoi Rosana aduse prosoape curate. Paul plecă, lăsând-o pe Christine să se spele. Ea făcu un duş, îşi spălă părul, apoi îşi tamponă trupul cu talc. Când îşi strânse cureaua pantalonilor scurţi, îşi dădu seama că slăbise şi mai mult.

Paul luă din *comedor* un pachet de cărţi de joc, şi din propria rezervă două pachete de biscuiţi şi le aduse în bungalou. Christine stătea pe pat. Privi cu interes pachetele din mâna lui.

— Ai biscuiţi?

Paul puse biscuiţii pe pat şi-i arătă pachetul de cărţi de joc.

— Biscuiţi *americani*. Şi cărţi de joc. Vrei să jucăm? o întrebă.

— Sigur că da. Ce jucăm?

— O să te învăţ un joc de poker numit Texas Holdem.

— Sună bine. Pe ce jucăm?

— Ce-ar fi să jucăm pe biscuiţi? spuse Paul, desfăcând pachetele. Un Oreo face un dolar, un biscuit cu ghimbir face cinci.

Până la căderea nopţii, Christine reuşise să câştige şi ultimul biscuit.

— Nu ştiam ce cartofor eşti, spuse Paul.

— Multe nu ştii tu despre mine. Nu la fel de multe ca săptămâna trecută, dar tot mai am ceva secrete.

Rupse în două un Oreo, ridicându-l în faţa ochilor lui Paul.

— Vrei unul din biscuiţii *mei!*

— Da.

— O să te coste.

— Cât?

Ea îl privi timid.

— O întâlnire.

— Unde ar trebui să te duc la întâlnirea asta?

— La o plimbare cu barca.

Paul o privi surprins.

— Vrei să ieşim pe lac?

— Numai noi doi, de data asta.

El se gândi o clipă.

— Să mergem.

Paul îşi luă lanterna şi porniră de-a curmezişul taberei. Christine era mai slăbită decât crezuse, şi scurtul drum până la faleză o lăsă fără răsuflare. Se uită în jos, la treptele abrupte săpate în mal, şi se încruntă.

— Nu cred că pot să cobor.

Paul coborî pe treapta de sub ea.

— Ia-mă de gât.

— Ai de gând să mă duci în braţe până jos?

— Da, doamnă.

— Sunt mai grea decât par.

— Am făcut turul oraşelor incaşe ducând în spate rucsacuri mai grei decât tine. Numai că trebuie să ţii tu

lanterna.

— Asta pot să fac.

Christine luă lanterna din mâna lui şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Paul o prinse de după genunchi şi o ridică, apoi începu să coboare cu precauţie. La poalele dealului îi întinse mâna şi o ajută să urce în canoe, după care desfăcu parâma şi urcă şi el. Ridică o padelă şi începu să vâslească înapoi, către întunericul lacului.

În mijlocul apelor, Paul ridică vâslele.

— Lasă-te pe spate, spuse el.

Christine îşi puse capul în poala lui, privind spre cerul senin, spuzit de stele. Barca se legăna uşor, iar răsuflarea tropicală, umedă, a junglei îi încălzea.

— E greu de crezut că e aproape Crăciunul, spuse ea. Nici măcar nu ştiu ce zi e.

— E cincisprezece.

— N-au mai rămas decât zece zile de cumpărături, spuse Christine. Ce faci de Crăciun?

— Dacă n-ar fi copiii, l-aş sări pur şi simplu.

— Eşti un fel de Scroodge, spuse ea.

— Am motivele mele.

Îi mângâie obrazul, apoi îşi trecu degetele prin părul ei, pieptănându-i-l pe spate. Christine închise ochii şi oftă de plăcere.

— De ce ai venit în Perú? întrebă ea.

Ţinea ochii închişi, şi Paul o privi o lungă clipă, fără să răspundă.

— Din aceleaşi motive ca şi tine.

— Şi pe tine te-a părăsit Martin, nu?

Râseră amândoi. Apoi Paul trase adânc aer în piept.

— A început în ziua de Crăciun. Lucram ca medic la camera de gardă pentru urgenţe. Era o nebunie. Nu eram decât doi doctori de gardă, şi colegul meu încerca să salveze o femeie care făcuse atac de cord în timpul naşterii. Mi-au adus un copil. Înghiţise ceva. Paul scoase

soldăţelul de sub cămaşă: Asta.

Deşi mai văzuse soldatul şi înainte, Christine se ridică să se uite la el. Apoi privi expresia lui Paul. Simţise schimbarea din voce. Îşi dădu seama că deschidea pentru ea uşa spre o parte din el pe care puţini o văzuseră.

— Abia începusem să tratez copilul, când au adus un bărbat. Tocmai avusese un atac de cord. Am făcut tot ce am putut ca să-i salvez. Dar i-am pierdut pe amândoi. Continuă, mai rar: Băieţelul avea doar patru ani. Bărbatul avea 40, o soţie şi cinci copii.

Christine ridică mâna şi-i atinse faţa.

— Îmi pare rău.

— A fost cea mai cumplită zi din viaţa mea. Dar asta nu a fost totul.

Ea îl privi întrebător.

— În cele mai multe culturi, e un lucru acceptat că se mai întâmplă şi lucruri rele. Dar în America, dacă se întâmplă ceva rău, oamenii consideră că cineva trebuie să plătească. Mama copilului era convinsă că-i omorâsem fiul. Soţia bărbatului considera că nu făcusem destul pentru a-i salva soţul. Amândouă au dat vina pe mine pentru tragediile care li se întâmplaseră, şi ambele familii m-au dat în judecată.

— Te-au dat în judecată *pe tine*?

— Lucruri din astea se întâmplă în fiecare zi. Ştiam că, indiferent cât de bun medic sunt, la un moment dat norocul o să mă părăsească. Am crezut că o să pot face faţă. Ar fi trebuit să fie uşor. Făcusem totul ca la carte. Spitalul m-a susţinut. Personalul camerei de gardă m-a susţinut. Am câştigat ambele procese. În tot timpul ăsta, am fost la un prieten, psihiatru. Mi-a spus că, statistic vorbind, pentru un doctor care trece printr-un proces de malpraxis riscul să moară este mai ridicat decât pentru un condamnat care-şi aşteaptă execuţia.

— Prin sinucidere? întrebă Christine.

— Sinucidere, sistemul imunitar nu mai face faţă, sau pur şi simplu omul nu se fereşte destul de repede din faţa unei maşini. Dorinţa de a trăi, sau lipsa ei, este un lucru foarte puternic.

În anul ăla, de Ziua Recunoştinţei, mă logodisem. Voiam să ne căsătorim în iunie, anul următor. Dar relaţia noastră a devenit destul de încordată. Mai întâi am amânat nunta, în speranţa că lucrurile or să revină la normal. Am încercat să mă întorc la meseria mea, dar făceam lucrurile din rutină. Încetasem să mai cred în propriile instincte.

După o vreme n-am mai putut continua. I-am spus logodnicei mele că renunţ la medicină. Aveam credinţa naivă că n-o să aibă importanţă, că dragostea o să ne ajute să depăşim greutăţile. N-a fost aşa. Voia să fie soţie de doctor.

Paul o privi în ochi:

— Se pare că e adevărat ce se spune: „Bărbaţii se căsătoresc cu femei, femeile se căsătoresc cu situaţii”.

Christine nu-i răspunse. El continuă:

— A fost punctul de maximă depresie. Am vrut să pun capăt la tot. Dar în loc de asta, am cumpărat un rucsac şi un bilet – numai dus – către Brazilia. Am bătut cu pasul toată America de Sud; am dormit în cămine studenţeşti, uneori sub cerul liber. Mi-am lăsat părul să crească. Undeva, pe parcurs, doctorul Cook a încetat să mai existe. Apoi, în trenul cu care mă întorceam de la Machu Picchu, am cunoscut un grup de adolescenţi care-şi petreceau vara în Perú, la o misiune baptistă. Vorbeau despre un orfelinat unde munciseră. Am întrebat despre el. Nu ştiu de ce, nu-mi puteam scoate din minte lucrul ăsta.

Aşa că, după ce am ajuns la Cuzco, am pornit către El Girasol. Iniţial, nu voiam să stau decât câteva zile. Dar apropierea de copiii ăştia a schimbat ceva în mine. Îmi tot spuneam că mai stau o săptămână şi apoi plec. Am făcut asta vreo şase luni. Apoi, într-o zi, ofiţerul de poliţie care

administra El Girasol a primit ordinul de transfer la Lima. Nu exista nimeni care să-i ia locul. Fie preluam orfelinatul, fie trimiteam copiii înapoi în stradă. Asta e situaţia în ziua de azi. Şi, după tot timpul ăsta, am găsit ceea ce căutam.

— Adică ce?

— Pacea. Tăcu o clipă: Adică cel puţin o găsisem.

Ea îl privi întrebător:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în mai puţin de o săptămână tu o să fii înapoi la Dayton, iar eu o să fiu aici, şi n-o să te pot uita tot restul vieţii mele.

Christine îl privi fix un moment, apoi se aplecă spre el, lipindu-şi buzele de ale lui. Când în cele din urmă se despărţiră, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui. îi auzea bătăile inimii.

— Vino acasă cu mine, spuse ea.

Lungă vreme, Paul nu răspunse.

— Şi copiii?

Christine se lipi de el. Barca se legăna blând, iar ei se ţineau în braţe, sub stele.

Christine se trezi în patul ei, puţin înainte de prânz. îi auzea pe Paul, Gilberto şi Marcos strigând unul la altul peste tabără, şi îşi dădu seama că urmau să plece în curând. Se ridică, făcu duş, apoi se îmbrăcă în ultimele haine curate pe care le mai avea. Îşi făcea bagajele când apăru Paul, ducând în mână o cutie de plastic.

— Cum te simţi? o întrebă el.

— Mult mai bine. Se apropie de el, i se agăţă de gât şi îl sărută: Seara de ieri pare un vis.

— Într-o săptămână, întreaga experienţă o să ţi se pară un vis. îi întinse cutia: Ţi-am adus micul dejun. O să ai nevoie de energie.

Christine se aşeză pe pat şi deschise cutia. Înăuntru găsi un şerveţel, iaurt, fructe şi o ruladă cu scorţişoară.

— Mulţumesc. Muream de foame.

— E normal. N-ai mai mâncat de o săptămână.

— Regimul de slăbire dengue, râse ea. L-aş putea breveta.

Muşcă din ruladă. Nu mai era caldă, dar era proaspătă.

— Când plecăm?

— Într-o oră. Trebuie să ajungem la Puerto pe lumină.

— Şi după aceea?

— Mâine luăm avionul către Cuzco, unde ne întâlnim cu jim şi Jessica. După care tu zbori mai departe, către Lima şi către casă.

— Şi tu?

— Eu mă întorc la El Girasol.

— Şi asta-i tot? încântat de cunoştinţă, te iubesc, la revedere?

— Ai tu vreo încheiere mai bună?

— Tu n-ai?

El băgă mâinile în buzunare:

— Ba da. Dar nu ţi-aş putea cere…

— De ce?

— Pentru că n-ai rămâne.

Ea îl privi în ochi. Înţelese brusc: cu o seară înainte nu o întrebase, pentru că ştia deja răspunsul. *Bărbaţii se căsătoresc cu femei*, *femeile se căsătoresc cu situaţii*. Nu avea idee ce ar fi putut spune. În timpul scurtei tăceri, aerul dintre ei păru să devină solid. După un timp, Paul spuse:

— Mă întorc după bagajele tale.

Uşa se trânti în urma lui. În timp ce Paul se îndepărta, pe Christine o potopi ruşinea. Termină de împachetat restul lucrurilor, şi se aşezase pe verandă când el se întoarse după bagaje.

— Mă întorc să te duc în braţe până jos, spuse el.

— Pot să merg singură, răspunse ea, rece.

El îi aruncă o privire.

— Bine.

Paul porni la vale. Când Christine ajunse pe buza falezei, Rosana se apropie de ea şi o sărută, iar Christine îi mulţumi pentru tot ce făcuse. Gilberto şi Marcos urcaseră deja în canoe, unul la pupă, celălalt la proră. Christine urcă prima, urmată de Paul, iar Leonidas şi Rosana le făcură cu mâna de pe doc, în timp ce bărbaţii vâsleau. Christine urmări Makisapa micşorându-se, pe măsură ce se îndepărtau. Nici ea, nici Paul nu vorbeau.

O oră mai târziu ajunseră la poteca din junglă şi Gilberto le înmână cizmele de cauciuc.

Paul înhaţă bagajele Christinei împreună cu ale lui. Urcară malul şi o apucară pe poteca umbrită. Christine nu se mai simţea îngrozită de drum, şi îşi dădu seama că nu mai era aceeaşi femeie care traversase jungla cu numai o săptămână în urmă.

Le luă aproape o oră ca să ajungă în poiană, şi ea se simţi uşurată să vadă fluviul întinzându-se înaintea lor, mai lat şi mai rapid decât şi-l amintea. Se îmbarcară imediat.

Paul şi Christine stăteau întinşi pe banchetele opuse. Vântul şi stropii de apă se înteţiră, şi fără o vorbă Paul aduse o pătură şi o înveli pe Christine. Tăcerea dintre ei era de nesuportat pentru ea. îl privi, iar el îi întoarse privirea fără să se ferească, cu ochii limpezi şi trişti. Christine căută ceva în ei: o amânare, iertare, dragoste? în cele din urmă, închise ochii în încercarea de a dormi. O jumătate de oră mai târziu îi deschise din nou. Paul o privea în continuare.

Îi zâmbi, şi Christinei i se păru ca o rază de soare ivită printre nori.

— Paul, îmi pare rău. Eu…

— Nu, spuse el. Înţeleg.

— Dar… te iubesc. Se uită la el şi oftă: Nu ne-a rămas prea mult timp. Nu vreau să-l irosesc.

Paul zâmbi trist, apoi deschise braţele către ea.

— Vino încoace.

O îmbrăţişă, în timp ce ea încerca să se convingă că drumul cu barca avea să dureze la nesfârşit.

Paul o trezi pe Christine când ajunseră la docul din Laberinto. Canalul era mai aglomerat decât înainte, şi Gilberto manevră cu îndemânare barca spre pontonul de beton.

— Aici ne luăm rămas-bun, spuse Paul. Marcos şi Gilberto or să ducă barca la un doc din aval.

Christine se uită cu afecţiune la cei doi bărbaţi.

— *Gracias*, *Marcos*. *Gracias*, *Gilberto*.

— *De nada*, răspunseră amândoi.

Paul o ajută pe Christine să coboare pe mal. El şi Marcos se îmbrăţişară, apoi Marcos urcă înapoi în barcă.

— *Chao*, *hermano*, spuse Marcos înainte de a îndepărta barca de doc.

— Mor de foame, zise Paul. Tu nu?

— Aş putea mânca şi un *cuy*, răspunse Christine.

Paul râse. Porniră în sus pe drum şi se opriră la o cafenea. O femeie în vârstă le aduse o pâine mică, şi Paul comandă pui prăjit, cartofi dulci şi o Fanta de portocale.

— Eşti gata de întoarcerea acasă? întrebă el.

Christine încuviinţă din cap.

— Mi-e dor de mama. Şi sper că şeful meu nu m-a înlocuit deja.

— Gândeşte-te numai ce poveşti o să ai de spus. O să-ţi trimit fotografia în care ţii crocodilul.

— Ar trebui s-o sun pe Jessica.

— Sigur.

Paul scoase telefonul din buzunar. Formă numărul şi duse aparatul la ureche. În timp ce aşteptau să sune, Christine îl luă de mână.

— *Hola*, *amigo*, *i Qué pasa*? zâmbi şi se uită către ea: Da, ne-a tras o sperietură. Dar e bine. Puţin mai slabă, dar

bine. Pauză, apoi: Vrea să vorbească cu Jessica. Dădu din cap: Nicio problemă. Sunăm mai târziu.

— Pot să vorbesc cu Jim? întrebă Christine.

— O clipă. Christine vrea să vorbească cu tine.

Îi întinse telefonul.

— Jim?

— Christine! Bun venit înapoi în lumea celor vii!

— Uite cine vorbeşte. Cum te simţi?

— E nevoie de mai mult decât un munte ca să mă oprească pe mine. Evident, nu strică să ai un doctor la îndemână.

Ea privi către Paul.

— Ştiu exact ce vrei să spui. Unde e Jessica?

— S-a plictisit şi s-a dus la cumpărături. Murea să vorbească cu tine. Are veşti importante.

— Ce anume?

— M-ar omorî dacă ţi-aş spune. O s-o pun să te sune. Ne vedem mâine.

Christine închise telefonul şi i-l dădu înapoi lui Paul.

— Jim spune că Jessica are veşti importante.

— Ce anume?

— N-a vrut să-mi spună. Zâmbi: Poate s-au căsătorit pe ascuns. Chelneriţa le aduse mâncarea. Când terminară, opriră un taxi şi porniră spre Puerto Maldonado.

Era aproape întuneric când ajunseră la Hotelul Don Carlos. Paul ceru cheile, apoi duse bagajele în camerele lor. La întoarcere, o întrebă:

— Cum te simţi?

— Destul de obosită. Poate bem o cafea.

— E o cafenea la câteva minute de aici.

Pe cerul senin al junglei, chiar şi luna nouă părea strălucitoare. Se ţinură de mână cât merseră pe drumul de pământ brăzdat de şleauri.

— La ce oră avem zborul mâine?

— De obicei pleacă pe la opt. Păcat că nu avem mai

mult timp. Sunt câteva lucruri pe care aş fi vrut să ţi le arăt.

— Călătoria asta s-a dovedit deja mult mai mult decât mă aşteptam.

— Cred şi eu. Ai avut febră dengue, ai văzut oameni căzând de pe munţi…

— M-am îndrăgostit, spuse ea. Venisem aici ca să-mi vindec inima. Nu ca să mi-o pierd. Ridică ochii spre el: Spune-mi ce să fac, Paul.

— Nu pot să fac asta.

Ea îşi lăsă din nou ochii în pământ şi se încruntă.

— Ştiu.

Ajunseră la cafenea, şi proprietarul îi conduse la o masă şi le aprinse o lumânare.

Christine se uită la Paul, greutatea despărţirii iminente părându-i-se de nesuportat.

— Nu vreau să se termine ziua de azi.

Exact atunci telefonul lui sună. El se uită la numărul de pe ecran.

— E Jessica.

— Nu răspunde.

Paul o privi, apoi închise telefonul şi-l puse la loc în buzunar. Proprietarul le aduse comanda. Christine îşi bău cafeaua cu înghiţituri mici, privind în ochii lui Paul.

— Cere-mi să rămân.

El clătină încet din cap.

— Nu pot. Nu cred că ai putea fi fericită aici.

Christine se încruntă.

— Nici eu nu ştiu dacă aş putea fi fericită aici. Dar ştiu cu siguranţă că aş fi nefericită fără tine.

Paul privi gânditor flacăra tremurătoare a lumânării, apoi direct în ochii Christinei:

— Mărită-te cu mine.

Christine îl privi uluită. El îi prinse mâinile într-ale sale:

— Christine, toată viaţa am aşteptat să găsesc o femeie pe care s-o iubesc ca pe tine. Habar nu ai ce ai făcut din mine. Nici nu pot să respir la gândul că te-aş putea pierde.

Christine privea în jos, la masă. În ochi îi tremurau lacrimi. Când ridică din nou privirea, un zâmbet i se întindea încet pe faţă:

— N-ar trebui să-mi dai un inel, sau aşa ceva?

Paul se uită la ea surprins:

— Accepţi?

Zâmbetul ei deveni şi mai larg:

— Da.

Ochii lui Paul sclipeau în lumina lumânării. Îşi scoase un inel de pe mână.

— Ajunge ăsta pentru moment?

Ea întinse mâna:

— E perfect.

Mâna lui Paul tremura când îi puse Christinei inelul pe deget. Era mult prea mare, şi amândoi râseră.

— Mă rog, aproape perfect, spuse ea. Ce-ar fi să-l port pe degetul mare, deocamdată?

El îi mută inelul pe degetul mare, apoi o apucă de mână.

— Promit să fac tot ce pot ca să te fac fericită.

Christine continua să zâmbească.

— Deja ai făcut, iubirea mea.

Capitolul 10

Pentru dragoste, absenţa face ce face cântul cu focul – îl stinge pe cel slab şi-l înteţeşte pe cel puternic.

Jurnalul lui Paul Cook

Zborul spre Puerto avea două ore întârziere. Când urcară în fine la bord, avionul era ocupat mai puţin de

jumătate. Paul ridică braţul fotoliului dintre ei, şi Christine se întinse.

— Ai reuşit să dai de Jim? întrebă ea.

— Or să ne întâmpine la aeroport.

— Abia aştept să aud veştile Jessicăi. Zâmbi: Abia aştept să-i spun veştile *noastre*.

Paul o mângâie pe obraz:

— De multă vreme nu am mai fost atât de fericit.

Ea îi apucă mâna şi i-o sărută.

— Atunci era şi cazul să ţi se întâmple.

Avionul ateriză în Cuzco şi rulă până la terminal. Debarcară, ţinându-se de mână. Jessica şi Jim îi aşteptau lângă banda rulantă pentru bagaje. Când o văzu pe Christine, Jessica o luă la fugă spre ea şi se îmbrăţişară. Apoi Jessica făcu un pas înapoi ca s-o privească.

— Doamne, eşti slabă ca o nuia. Apoi, către Paul: Şi bun venit înapoi, frumosule.

— Bună, Jessica.

Se îmbrăţişară. Jim se apropie, ţopăind în cârje.

— Bine aţi venit înapoi, amândoi.

Christine îl îmbrăţişă.

— Cum te simţi?

— Mai bine decât ultima dată când ne-am văzut.

— Mă bucur să te văd în poziţie *verticală*, spuse Paul.

— Mă bucur *să fiu* în poziţie verticală. Îţi mulţumesc că m-ai reparat. De fapt, mulţumesc pentru tot. M-am întâlnit cu restul grupului înainte de plecarea lor spre casă. Mi-au spus că jungla a fost cea mai frumoasă parte a călătoriei.

Christine se lipi de Paul.

— Haideţi, suspansul ăsta mă omoară. Care sunt veştile importante?

Jessica se uită la Paul.

— Mai pot să aştepte.

Christine o privi întrebător:

— Pot să *aştepte*? Haide, zău…!

— Nu, serios. Nu e chiar aşa de important.

Christine clătină din cap.

— Mă scoţi din minţi, fato. Mă rog, *noi* avem veşti care nu pot să aştepte.

Ochii Jessicăi dansau de la unul la altul.

— Ce e?

— Ne-am logodit.

Jessica o privi de parcă ar fi aşteptat poanta glumei.

— Felicitări, spuse Jim, îmbrăţişându-i pe amândoi. Nu ţi-am spus eu că lucrurile ies bine până la urmă?

— Păi, a trebuit să cazi tu ca să se întâmple, spuse Christine.

— Tu ai dat sens suferinţei mele.

Jessica se apropie şi o îmbrăţişă.

— Felicitări, spuse ea, fără convingere. Se întoarse către Paul: Deci te întorci în State?

Christine ezită:

— O să locuim aici.

Jessica avea o expresie chinuită:

— Te muţi în Perú?

— Ăsta e planul.

Jessica o privi, fără să-i vină să creadă. Pe Christine o jignea reacţia Jessicăi, şi tensiunea dintre ele deveni aproape palpabilă. Jim vorbi, ca să întrerupă tăcerea:

— Hei, hai să vă ducem înapoi la hotel.

Se întoarse către Paul şi-i întinse o cheie:

— Eu am câte ceva de făcut. Poţi să te odihneşti în camera mea.

— Mulţumesc, spuse Paul, uitându-se la Christine.

Ar fi vrut să o consoleze, dar ştia că ceea ce-i trebuia era să stea de vorbă cu Jessica. Pe drum spre parcare, Jessica o îndepărtă pe Christine de cei doi bărbaţi.

— Deci ai rezerve, spuse Christine, încercând să-şi stăpânească furia.

— „Rezerve” nu descrie nici pe departe ceea ce simt. Asta e o *nebunie*.

— *Nebuniei* repetă Christine, indignată.

— E o *nebunie* să laşi tot ce ai pentru un bărbat pe care de-abia l-ai cunoscut.

— Mulţumesc pentru sprijin.

Jessica se opri din mers.

— Chris, mai e şi altceva.

Christine o privi cu teamă.

— Ce e?

Jessica aruncă o privire spre Jim şi Paul.

— Hai să aşteptăm până ajungem la hotel.

Paul se întinsese pe patul lui Jim când auzi o bătaie în uşă. Fără să se ridice, spuse:

— Intră.

Intră Jessica. Părea şi mai agitată decât înainte.

— Ai o clipă?

— Sigur. Unde e Chris?

— E în camera mea… plânge.

Paul se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

Jessica se aşează pe un colţ al patului.

— Chris e *foarte* îndrăgostită de tine.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

— În cazul de faţă, aşa e.

Jessica făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite.

— Paul, am numai respect pentru tine. Ce faci pentru copiii ăştia e minunat. Dar Christine, aşa cum o cunosc eu, n-ar putea niciodată să trăiască astfel. Femeia asta are o mătură specială pentru covoare, pentru numele lui Dumnezeu. Clătină din cap, privindu-l cu simpatie: Trebuie să-ţi dai seama că s-a îndrăgostit de tine ca reacţie la dezamăgirea dinainte. Iubirile astea nu rezistă niciodată. *Niciodată*. Nu poţi să-i faci una ca asta.

Paul reacţionă iritat:

— Nu-i fac nimic. Christine îşi poate lua propriile decizii. Nu e un copil.

— Când e vorba de bărbaţi, este. Vocea Jessicăi se îmblânzi: Uite ce e, nu sunt o mare admiratoare a lui Martin. Dar, în afară de faptul că a anulat nunta, a fost bun cu ea. Chiar şi după ce-i frânsese inima, Christine mi-a spus că Martin e tot ce şi-a dorit vreodată. De asta au stat împreună şase ani. Este o istorie îndelungată.

— Asta e tot ce e, spuse Paul, scurt. Istorie.

— Nu mai e doar atât.

Paul o privi întrebător.

— Martin e la Lima.

Paul rămase o clipă fără grai.

— Christine ştie?

— Acum ştie.

Paul îşi îngropă faţa în palme.

— Deci astea erau veştile tale importante. Ce a spus?

— Nu ştie ce să spună, oftă Jessica. O face fericită, Paul. Pentru ea, el reprezintă „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

Mobilul lui Paul sună. îl ignoră.

— Deci eu ce se presupune că trebuie să fac? Să dispar în lumina soarelui care apune?

Jessica nu răspunse. Paul se ridică.

— Nu pot să cred că avem o asemenea conversaţie.

— Aş vrea să nu o fi avut, spuse Jessica. Îmi pare atât de rău. Eşti un bărbat minunat. Dar Christine nu ar putea fi niciodată fericită trăind ca tine. Pe lângă asta, despre mama ei ţi-a povestit? Sunt nedespărţite. E singura rudă pe care o mai are Christine. Chiar dacă ar putea s-o părăsească, s-ar detesta pentru asta.

Paul îşi rezemă capul de zid, şi câteva minute niciunul nu spuse nimic. Telefonul din cameră sună. La al treisprezecelea ţârâit, Paul se ridică şi răspunse:

— *Qué*?

Jessica auzea o voce vorbind agitat în spaniolă. Paul răspunse tot în spaniolă:

— Ce vrei să spui? Băieţii n-au văzut-o? Nici Richard? Clătină din cap: Bine, vin imediat.

Închise telefonul. Durerea din ochii lui se transformă în panică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jessica.

— Roxana a dispărut. Trebuie să plec.

Îşi înşfacă geanta şi pomi către uşă.

— Ce să-i spun Christinei?

Paul se opri, se întoarse şi o privi pe Jessica. Ochii îi erau întunecaţi şi aspri.

— Spune-i că le doresc, ei şi lui Martin, numai bine.

Închise uşa şi dispăru. Jessica se aruncă pe pat, îşi puse o pernă pe faţă şi izbucni în plâns.

Christine bătu de două ori în uşa camerei lui Jim, apoi o deschise şi intră. Avea ochii roşii şi umflaţi. Fu surprinsă să o vadă pe Jessica aşezată pe pat.

— Unde e Paul?

Jessica lăsă aerul să-i iasă din piept.

— S-a întors la orfelinat.

— Ce?

— S-a dus acasă, Chris.

— Ţi-a spus el asta?

— Da.

Christine se repezi la telefon şi formă numărul celularului lui Paul. Niciun răspuns.

— Asta e tot ce a spus?

— Nu. Jessica o privi cu compasiune: A spus că vă doreşte, ţie şi lui Martin, numai bine.

— I-ai spus că Martin e aici?

— Sigur că i-am spus.

Jessica se apropie de Christine şi o îmbrăţişă, dar ea se îndepărtă furioasă.

— Nu aveai dreptul să faci asta.

— Nu făceam decât să am grijă de tine. Martin a zburat tocmai din Ohio ca să te aducă înapoi din Perú. Nu asta îţi doreai?

Christine se aşează pe pat.

— Da. Nu. Trase adânc aer în piept, apoi începu să plângă: Sunt atât de dezorientată.

— Ştiu, draga mea. Jessica se aşează lângă ea: Dar odată ce-o să-l vezi pe Martin, totul o să fie bine. Îţi promit.

Paul făcu în mai puţin de 20 de minute drumul de jumătate de oră. Frână cu zgomot pe drumul care ducea la hacienda, şi alergă în curte, strigând după Jaime. Jaime îi ieşi în întâmpinare, tras la faţă de îngrijorare.

Căutaseră peste tot, dar nimeni n-o văzuse.

Nici nu voia să se gândească la posibilitatea ca cineva să o fi răpit. Exploatarea organizată a copiilor era un cartel care aducea anual miliarde de dolari. În lume sunt mai bine de două milioane de copii ţinuţi în sclavie sexuală.

Şi asta nu era singura metodă de exploatare. Cu câţiva ani în urmă, poliţia din Cuzco anihilase o reţea de răpitori care trimitea copii în Elveţia şi Italia ca să fie ucişi pentru organe.

În ambele cazuri, şansele de a o găsi erau mici. Paul se lupta să-şi ţină în frâu sentimentele de panică şi vinovăţie. Roxana avusese încredere în el, şi acum dispăruse.

Paul îl sună pe *comandante* al poliţiei din Cuzco şi reclamă dispariţia Roxanei, rugându-se ca ei să o fi găsit deja pe străzi. Nu se întâmplase. Se duse în camera sa, căută fotografii ale Roxanei şi, împreună cu Richard şi Jaime, pomi către Lucre, oraşul din apropiere, s-o caute.

La aeroportul din Lima, Jim opri un taxi care-i duse până la Larco Mar, o suburbie litorală bogată a oraşului. El, Jessica şi Christine luară o cină tristă la Hard Rock Café. Înainte de a termina, Christine se scuză şi ieşi

singură, ca să se gândească. Pomi de-a lungul promenadei podite cu scânduri şi ajunse la un punct de observaţie liniştit de pe faleza Pacificului. Se rezemă de balustradă şi privi valurile izbindu-se de coasta stâncoasă.

Jumătate de oră mai târziu, Jessica i se alătură.

— Tocmai a sunat Martin. Voia să ştie dacă am ajuns. Eşti pregătită?

— Nu ştiu.

Jessica îi înconjură umerii cu braţul.

— Ce-ar fi să mergem?

Christine o luă de mână.

— Bine.

Taxiul le lăsă în faţa Swissôtel, cel mai frumos hotel pe care-l văzuse Christine de la sosirea în Perú. Privi în jur, la intrarea pardosită cu marmură. În mijlocul holului era o masă mare de mahon, pe care trona o vază imensă de cristal, plină cu flori proaspete.

Jim se ocupă de înregistrarea la recepţie pentru toţi trei, apoi îi întinse Jessicăi o cheie.

— Tu eşti la etajul şapte. Eu, cu un etaj mai jos.

— Martin în ce cameră e? întrebă Christine.

— La 311.

Jessica o privi şi-i zâmbi:

— Du-te şi fă-l praf, scumpo.

— Succes, spuse şi Jim.

— Mulţumesc.

Se îndreptă spre lift, intră şi apăsă pe butonul etajului trei. Coborî şi se opri să se privească în oglinda din hol. Mai dădu un strat de luciu pe buze, apoi pomi spre camera 311.

Dinăuntru se auzea televizorul. Privi la inelul de aur pe care i-l dăduse Paul. Îl scoase de pe deget şi-l lăsă să cadă în buzunarul pantalonilor.

Apoi ciocăni în uşă. Televizorul de opri. Se auziră paşi. Lanţul de siguranţă al uşii lunecă în locaşul lui şi uşa

se deschise. În faţa ei se afla Martin.

O clipă, niciunul din ei nu vorbi. Martin făcu prima mişcare. Păşi afară din cameră şi o îmbrăţişă.

— Mă bucur să te văd.

Christine se lipi de el.

— Şi eu mă bucur să te văd.

— Am fost atât de îngrijorat din cauza ta. Intră, îl urmă înăuntru. Camera era impecabilă, totul la locul său. Valiza lui era pe stativul pentru bagaje, laptopul aşezat exact în mijlocul biroului cu blat de sticlă.

— E mult mai frumos decât locurile unde am stat noi, spuse ea.

— Nu-i rău pentru o ţară din lumea a treia, spuse Martin. Când mama ta mi-a spus că ai plecat în Perú, am fost extrem de surprins. Bineînţeles, mi-am dat seama că Jessica are un amestec în toate astea.

— Bineînţeles.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine.

Martin se duse la masă şi luă de pe ea un buchet de trandafiri.

— Când Jessica mi-a spus că te întorci azi, am plecat să caut asta. N-ai idee ce greu e să găseşti trandafiri în Lima.

Christine luă florile.

— Mulţumesc.

Urmă o tăcere incomodă. Martin se forţă să zâmbească.

— Îţi vine să crezi că suntem aici? Cine ar fi crezut că o să ajungem în Perú… Uită-te la tine. Ai slăbit atât de mult. Probabil că nu e tocmai surprinzător, având în vedere cât ai avut de pătimit în ultimele trei săptămâni.

— În ultimele trei luni. Şi febra dengue a fost partea cea mai uşoară.

El zâmbi jenat.

— O merit.

Christine puse florile pe pat.

— Nici măcar n-ai sunat. Ai idee cât de tare m-a durut? Ţi-a păsat, măcar?

— Sigur că mi-a păsat. Am fost atât de… prost. Şi de dezorientat.

— Şi ce s-a schimbat?

— Probabil că uneori e nevoie să pierzi pe cineva ca să-ţi dai seama ce mult înseamnă pentru tine. Băgă mâna în buzunar: Ştiu că ţi-e greu să ai încredere în mine. De-asta am bătut tot drumul până aici. Să-i zicem ispăşire. Ţi-am adus ceva, spuse el apropiindu-se şi atingându-i braţul.

Scoase din buzunar o cutiuţă de bijuterii, din catifea. Înăuntru era inelul ei, dar diamantul fusese înlocuit cu unul mult mai mare. Christine se uită la inel şi oftă:

— Nu ştiu, Martin.

— Îţi aminteşti cât de fericită ai fost prima oară când ţi l-am dat? L-ai arătat tuturor. Până şi tipului care stătea în faţa uşii la Starbucks.

Ea zâmbi amintirii. El ridică mâna şi-i atinse obrazul.

— Asta aşteptam, zâmbetul ăsta. O apucă de mână: Şase ani lucrurile au mers bine între noi, nu?

Ea dădu din cap.

— Apoi am făcut o greşeală. De acord, una mare… dar în şase ani.

Ochii lui o implorau:

— Dă-mi ocazia să-mi repar greşeala.

Se lăsă într-un genunchi, scoase inelul din cutie şi îl întinse către ea:

— Cine te-ar putea iubi ca mine?

Uitându-se la inelul superb, Christine se gândi la veriga simplă de aur din buzunar. Apoi se uită la trandafiri.

Paul, Richard şi Jaime băteau străzile din Lucre, ciocănind la uşi, intrând în magazine, oprind pe toată lumea. Nimeni n-o văzuse pe Roxana.

La ora şapte, Richard se întoarse să le dea de mâncare băieţilor, în timp ce Paul şi Jaime continuară. Roxana dispăruse fără urmă. Era trecut de zece când reveniră la Floarea-Soarelui.

Urcară imediat în dormitorul băieţilor. Richard îi văzuse sosind, şi urcă scările în urma lor. Când intrară în cameră, băieţii amuţiră. După expresia lor, îşi dăduseră seama că Roxana nu fusese găsită.

Paul spuse în spaniolă:

— N-am găsit-o. Nu pot să cred că a dispărut pur şi simplu. Cineva trebuie să fi auzit ceva.

— Dormeam, spuse Jorge. Altfel n-am fi lăsat pe nimeni s-o ia.

— Sigur că n-aţi fi lăsat.

Paul se uită la ei şi oftă:

— Bine, treceţi la culcare.

Porniră toţi către paturile lor, numai Pablo nu se mişcă. Paul se apropie de el:

— Ţi-e teamă de ceva?

Pablo privi în jos, apoi aruncă o privire către Richard, dar nu spuse nimic.

Paul zise încet:

— Spune-mi în engleză.

Pablo înghiţi în sec:

— Am auzit bărbaţi vorbind, şi m-am uitat pe fereastră. Am văzut bărbaţi şi o maşină.

— Ai văzut-o pe Roxana?

Pablo scutură din cap.

— Am auzit un zgomot. Ar fi putut să fie în maşină. Ochii i se umplură de lacrimi: N-am ştiut că a dispărut.

Paul se aşează pe vine în faţa lui.

— Nu e vina ta. Ştii ce fel de maşină era?

Pablo clătină din cap.

— I-ai recunoscut pe bărbaţi?

— Pe unul.

Paul îl apucă de umeri:

— Cine era?

Pablo privi în jos, temându-se să spună.

— Spune-mi la ureche.

Pablo se aplecă spre Paul:

— Richard.

Paul îl îmbrăţişă.

— O s-o găsim. Acum du-te la culcare.

Cei trei bărbaţi coborâră la parter. Paul îi ură noapte bună lui Richard, care se întoarse în bucătărie ca să termine pregătirile pentru dimineaţă, apoi îl luă pe Jaime deoparte. După câteva clipe, Paul intră în bucătărie. Întrebă în spaniolă:

— Unde e Roxana?

Richard îl privi întrebător:

— *No* se *señor Cook*. Am căutat-o toată noaptea, şi acum mă întrebaţi aşa ceva?

— Cât ţi-au dat pe ea?

— Nu ştiu nimic. Nu ştiu!

— Ştiai că băieţii dorm. Numai că unul din ei nu dormea. Te-a văzut cu ea.

Richard se opri din ce făcea, cu ochii plini de spaimă. Exact atunci Jaime intră în cameră înarmat cu o macetă.

— Acum o să ne spui, rosti Paul.

— Nu pot să vă spun. Oamenii ăia…

— Să nu-ţi fie frică de cei care fac rău copiilor. Teme-te de cei care-i iubesc.

Se întoarse:

— Jaime.

Jaime se apropie. Zise calm:

— Ne spui cu frumosul… sau cu răul. Dar de spus tot ne spui.

Richard se refugiase într-un colţ al bucătăriei. Ochii îi fugeau de colo-colo.

— Nu-mi faceţi rău. Vă spun unde sunt oamenii ăia.

Cinci minute mai târziu, Paul era la telefon, vorbind cu comandantul poliţiei. În 20 de minute, pe Richard îl ridica poliţia. *Comandante* venise el însuşi, şi cu ajutorul informaţiei date de Richard îşi planifică raidul.

Paul şi Jaime rămaseră treji în bucătărie toată noaptea, bând cafea şi aşteptând nerăbdători veşti. Telefonul veni la şapte fără douăzeci dimineaţa. Roxana, împreună cu alte trei fetiţe, fusese găsită în lanţuri într-un garaj la numai doi kilometri de aeroportul din Cuzco. Poliţia mai confiscase bani şi un program de zbor. La ora zece dimineaţa ar fi fost prea târziu: niciuna din fete n-ar mai fi fost văzută vreodată.

Când Paul ajunse la sediul central al poliţiei din Cuzco, Roxana era ghemuită pe o canapea, cu capul ascuns între genunchi. Paul o atinse uşor, ea tresări, apoi privi în sus cu teamă. Când îl văzu pe Paul îi sări în braţe. Paul începu să plângă.

— N-o să te mai dezamăgesc niciodată, spuse el. Îţi promit.

La cererea comandantului, Paul le luă pe toate cele patru fete la El Girasol. În noaptea aceea se aşeză în pat, privi cerul întunecat, şi panica şi nebunia ultimelor 30 de ore se împrăştiară, lăsându-i mintea deschisă reflecţiei. Abia atunci şi-a îngăduit să se gândească la Christine, cuprins de tristeţe.

Ziua de Crăciun

Paul stătea pe scaunul său, bând cacao şi privind luminiţele din micuţul lor brad din ghiveci. Colecţia de cântece clasice de Crăciun se derula pe CD pentru a treia oară, iar Roxana se aşezase lângă combina muzicală, cu palmele lipite de boxe.

Grupul din decembrie fusese generos, şi toţi copiii primiseră jucării şi haine noi. Paul se dusese la Cuzco şi cumpărase păpuşi pentru cele trei fete noi; acum ele erau sus, în camera lor, şi se jucau. Roxana prefera să se joace

singură.

Băieţii erau afară, inaugurând noua minge de fotbal, şi strigătele lor umpleau curtea.

Paul abia aştepta să se termine ziua. Lăsă cana jos, se apropie de Roxana şi o bătu pe umăr, făcându-i semn că se duce în camera lui.

Ocoli curtea pe lângă ziduri, ca să nu încurce jocul băieţilor, intră în cameră şi închise uşa. Se aşeză pe pat, privind fotografia părinţilor. Sunase acasă mai devreme, aşa cum făcea de fiecare Crăciun. Nu era nicio surpriză faptul că starea mamei lui se înrăutăţise. Şi, deşi tatăl lui nu spusese nimic, aveau nevoie de el acasă.

Alături de fotografia lor era cea pe care i-o făcuse Christinei în ziua când îl părăsise pentru prima dată – floarea-soarelui pe care i-o dăduse ţinută aproape de obraz, un zâmbet pe buzele perfecte. îl făcea să sufere, şi se întrebă ce-l apucase de o pusese pe perete.

Jaime îi dăruise o carte de aventuri în limba engleză şi se întinse pe pat să citească. Tocmai intra în miezul acţiunii când auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el, fără niciun efort de a-şi ascunde iritarea.

Uşa se deschise, şi Pablo se iţi înăuntru.

— Hei. Am o surpriză pentru tine.

Paul ridică privirea, vag curios.

— Da?

— Aşteaptă. O aduc imediat.

Uşa se închise. Paul clătină din cap, apoi privi în jos la carte. Uşa se deschise din nou, şi el ridică încet privirea.

În prag stătea Christine.

— Crăciun fericit.

Se ridică, fără să-i vină să creadă. Era şi mai frumoasă decât şi-o amintea. Purta o rochie uşoară de bumbac, şi părul îi cădea pe umerii goi, înconjurându-i faţa. Ochii ei străluceau de bucurie.

— Pot să intru?

— Da.

Păşi înăuntru şi se apropie de el.

— Am auzit de Roxana. Ce înspăimântător trebuie să fi fost. I-ai salvat viaţa. Dar ţi-ai făcut un obicei din a salva vieţi.

Paul se mulţumea să se uite la ea. Mintea îi zumzăia de o sută de întrebări, dar nu se putea opri la niciuna din ele.

— Bănuiesc că te întrebi ce caut aici?

— Mi-a… trecut prin minte.

— Ar trebui să fiu cu logodnicul meu de Crăciun, nu?

Ridică mâna şi i-o arătă. Purta inelul de la el.

— Cum a rămas cu Martin?

— Martin. Trase aer adânc în piept: Treaba e că, la prima vedere, Martin părea să prezinte maximum de siguranţă. Serviciu bun. Familie bună. Tot ce credeam eu că e important. Dar adevărul e că fiecare relaţie e o călătorie. Şi nicio călătorie nu e sigură. Tot ce poţi să faci e să găseşti un tovarăş de drum cu care să vrei să faci călătoria.

— Chiar şi dacă drumul te duce prin Perú?

— Chiar şi aşa, spuse ea.

— Poţi s-o faci?

— Acum ştiu că pot.

— Cum poţi să ştii asta?

— Pentru că un bărbat înţelept m-a învăţat ceva.

Paul o privi lung, cu ochii lucind.

— Ce te-a învăţat?

— Că dragostea e mai puternică decât durerea.

Paul făcu un pas înainte, şi ea i se aruncă la piept, lipindu-şi buzele de ale lui, simţind o bucurie la fel de intensă ca golul pe care-l simţise în ultimele două săptămâni. Amândoi erau mai fericiţi decât şi-ar fi imaginat vreunul din ei.

— Crăciun fericit, iubitule, spuse Christine.

— Crăciun fericit, răspunse el.

Şi, pentru prima oară în mai bine de un deceniu, o spunea cu convingere.

Epilog *în viaţă, ca şi în literatură, până la urmă cercul se închide*.

Jurnalul lui Paul Cook

În cele din urmă, Jessica a avut ocazia să poarte rochia de domnişoară de onoare. Paul şi Christine s-au căsătorit în luna martie a anului următor, în casa părinţilor lui Paul. În şase luni au reuşit să-i adopte legal pe Roxana şi pe Pablo, şi i-au adus să locuiască cu ei în casa din Oakwood, o suburbie a oraşului Dayton. Mama lui Paul a murit în iunie următor. Paul a fost la căpătâiul ei când s-a stins.

Am sunat-o pe Christine a doua zi după ce m-am întors din Perú. A fost încântată să mă audă, şi mi-a spus că Paul menţionase că o să sun. Mi-a vorbit cu încredere, cu farmec, şi am putut să văd cum dragostea şi credinţa pot face un suflet să înflorească.

Începusem deja să scriu povestea lor, şi a fost puţin ciudat să vorbesc cu ea – ca şi cum aş fi vorbit cu un personaj dintr-un roman. Am dat de ea într-o sâmbătă, la telefonul mobil. Era în parc, îl urmărea pe Pablo jucând fotbal. N-am putut să nu zâmbesc: Christine, mamă de fotbalist, şi Pablo făcându-şi griji pentru următoarea partidă, nu pentru următoarea masă. Lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie; toţi copiii merită o copilărie.

Roxana îşi petrecea ziua cu mama Christinei, care – am aflat eu – era încântată să fie bunică.

Jessica era şi ea la meci. Am vorbit puţin şi cu ea, şi am constatat că era exact atât de spumoasă pe cât o descrisese Paul. Ba chiar mai mult de-atât.

Am înţeles repede că lucrurile nu merseseră cu Jim, pentru că m-a întrebat dacă sunt însurat. Când i-am

răspuns că da, şi încă foarte fericit în căsnicie, m-a întrebat dacă nu cunosc vreun scriitor care să-şi caute o soţie-trofeu. Am râs amândoi.

În următoarele şase luni am avut mai multe conversaţii cu Christine. În cursul uneia dintre ele am întrebat-o dacă a făcut alegerea corectă.

— O, da, mi-a răspuns ea.

Aş putea să jur că i-am auzit zâmbetul. Probabil că Jim a avut dreptate – *când dragostea e adevărată, lucrurile ies bine*.

Jaime a fost avansat director al Florii-Soarelui. Paul călătoreşte în Perú la fiecare două luni, conducând expediţii şi ducând alţi doctori în misiuni umanitare în junglă. Dar cea mai mare parte a timpului o petrece în State, unde a înfiinţat o fundaţie care să-i ajute pe aceşti copii. Mai multe spitale din Ohio s-au alăturat cauzei lui, şi până la ora aceasta au oferit servicii medicale, îmbrăcăminte şi speranţă la peste cinci mii de copii. Cu ajutorul tatălui Jessicăi, Paul a reuşit să facă lobby în Congres pentru a înăspri pedepsele pentru pedofilii americani care călătoresc în străinătate.

În toate conversaţiile noastre, Paul şi-a prezentat cu modestie realizările. Bănuiesc că, dacă priveşti imaginea în ansamblu, se poate spune că încearcă să golească marea cu găleata. Poate că aşa e. În lume sunt mai mult de o sută de milioane de copii care trăiesc pe străzi – ce înseamnă câteva mii ici şi colo? Dar, mă întreb eu, e ăsta un motiv ca nici măcar să nu încerci? Cunosc câteva fete şi câţiva băieţi care sunt de altă părere – copiii care au găsit viaţă şi speranţă la o hacienda dărăpănată numită Floarea-Soarelui.

Floarea-Soarelui marchează o premieră pentru Richard Paul Evans. „Este prima carte în care vorbesc despre sursa mea de inspiraţie”, spune autorul, a cărui poveste despre călătoria în Perú serveşte ca scurtă

introducere a poveştii despre personajele sale, Paul Cook, doctor, şi Christine Hollister, o mireasă părăsită la altar. Evans explică faptul că El Girasol – unde Paul şi

Christine se întâlnesc, muncesc împreună şi se îndrăgostesc unul de altul – este un orfelinat care există cu adevărat în Perú, şi este sprijinit de Christmas Box House International, organizaţia de caritate creată de el. Alte câteva locuri din carte există cu adevărat, inclusiv Cabana Makisapa şi restaurantul încă Wall din Piaza de Armaş din Cuzco.

În plus, deşi Paul şi Christine sunt personaje fictive, multe alte personaje ale cărţii sunt inspirate de persoane reale, inclusiv Alcides Romero, poliţistul Peruvian care a fondat orfelinatul, şi Roxana, fetiţa surdo-mută care locuieşte acolo. Toate incidentele din *Floarea-Soarelui* fie i s-au întâmplat lui Evans, fie altcuiva întâlnit în călătoria sa.

Dată fiind înclinaţia de a include persoane şi locuri reale în romanele sale, nu este deloc surprinzător că Evans insistă pentru realism atunci când e vorba de atmosferă. Chiar a petrecut o noapte de Anul Nou într-o cameră de gardă de la urgenţă ca să înţeleagă cum funcţiona mintea lui Paul. „Este foarte important pentru mine să înţeleg experienţele personajelor, ca să le pot povesti cum trebuie”, spune autorul.

Evans numeşte *Floarea-Soarelui* „o poveste despre sacrificiu şi credinţă”, dar mai presus de orice, spune el, „este o poveste despre speranţă”. Evans şi-a căpătat încrederea în puterea speranţei foarte devreme în viaţă: când avea 12 ani, tatăl lui, constructor, a căzut pe o casă a scărilor, zdrobindu-şi oasele ambelor picioare. Domnul Evans senior, neavând asigurare de boală, a rămas fără serviciu mai bine de un an. Familia, formată din zece persoane, era lipsită de orice mijloace de trai, şi autorul a dormit pe podeaua apartamentului lor cu patru camere

timp de doi ani.

Foarte repede însă, viaţa lui s-a schimbat. Până la vârsta de 16 ani îşi cumpărase propria maşină şi-şi plătea cea mai mare parte din cheltuieli; la 19 ani îşi achita taxele la colegiu (înfiinţând un ziar numit *The Collegiate*); iar la 31 de ani îşi plătise ipoteca pe casă. Evans insistă: „Cred că iresponsabilitatea fiscală este una din cele mai grave probleme ale Americii moderne. Pentru cei aflaţi în sclavie financiară, viaţa înseamnă exclusiv bani. De fapt nu e aşa”. În cartea sa din 2004, *Cele cinci lecţii pe care le-am învăţat de la un milionar*, Evans ne împărtăşeşte secretele cu ajutorul cărora putem profita de ocaziile şi bogăţiile pe care ni le poate oferi viaţa.

Cariera de scriitor a lui Evans a început abia în 1993, când a publicat pe speze proprii o carte intitulată *The Christmas Box*. Evans, care era pe vremea aceea director în publicitate, a scris cartea în 1992 ca testament al iubirii pentru fiicele sale. A început prin a face 20 de exemplare la un centru de multiplicare din vecini; ulterior, a tipărit – şi vândut – 900.000 de exemplare înainte ca volumul să fie acceptat de o editură importantă, în 1995. Aceasta a devenit apoi singura carte din istorie care a ajuns simultan pe locul întâi al listelor de *paperback* şi *hardcover* ale *New York Times*. De atunci, Evans a scris nouă cărţi pentru adulţi şi cinci cărţi pentru copii. S-au tipărit peste 13 milioane de exemplare ale cărţilor sale.

Cariera lui Evans nu a urmat întotdeauna o asemenea traiectorie ascendentă. Înscris la departamentul de comunicare verbală al Universităţii din Utah, a renunţat la studiile universitare pentru a-şi întreţine soţia şi primul copil cu o slujbă de copywriter de reclame la radio şi televiziune. A fondat apoi o afacere cu cupoane de ieftiniri şi o firmă numită Clay Magic, companie de producţie pentru animaţii de plastilină, dar s-a adâncit în datorii. Mai târziu, a format o agenţie de publicitate, cu partenerul său

Evan Twede. În 1992 a candidat chiar la alegerile legislative din Utah şi a pierdut la o diferenţă infimă (141 de voturi). Reflectând la succesul său de acum, Evans consideră că pierderea din 1992 este „unul din cele mai minunate lucruri care mi s-au întâmplat”.

În tot acest timp, puterea cuvântului scris a fost importantă pentru Evans, care acum ţine prelegeri pe tema cărţilor şi a capacităţii lor de a schimba vieţi. Cărţile lui preferate sunt *Cannery Row* a lui John Steinbeck, *To Kill a Mockinghird a* lui Harper Lee, *The Return of the King* a lui J.R.R. Tolkien, *All Over but the Shoutin* a lui Rick Bragg şi *Psycho-Cybernetics* de dr Maxwell Maltz, o carte cu mare impact asupra adolescenţei lui.

Sfatul lui Evans pentru scriitorii aspiranţi este simplu şi reflectă propria sa călătorie artistică: „Fii neobosit. Fii tu însuţi. Nu încerca să scrii cum scriu alţii – scrie ce este adevărat pentru tine”.